

Prema New York Timesu, autorica bestselera
Posvećeno ružama

JULIE GARWOOD

DRUGI ROMAN

NEVJESTE & LAYBORNE

*Bijela
muža*

UVOD

Jednom davno, živjela je posebna obitelj. Bili su to Clayborneovi, a povezivalo ih je mnogo više od krvne veze.

Upoznali su se dok su još bili dječaci i živjeli na ulicama New Yorka. Odbjegli rob Adam, džepar Douglas, revolveraš Cole i prevarant Travis su preživjeli štiteći jedan drugoga od starijih bandi koje su harale gradom. Kad su pronašli napuštenu djevojčicu u njihovoj ulici, zakleli su se da će joj pružiti bolji život i krenuli na zapad.

Nastanili su se na komadu zemljišta u srcu Montane, koje su nazvali Rosehill. Dok su odrastali, jedini odgoj su im pružala pisma Adamove majke Rose. Rose je upoznala sinove prijatelje preko njihovih dirljivih pisama. Povjeravali su joj svoje strahove, nade i snove, a zauzvrat im je ona pružila ono što nikada nisu imali - bezuvjetnu majčinsku ljubav i prihvaćanje. S vremenom, svaki od njih ju je počeo smatrati svojom mamom Rose. Nakon dvadeset dugih godina, Rose im se pridružila. Njeni sinovi i kćer su napokon bili zadovoljni. Njen je dolazak zaista bio razlog za slavlje i uzbuđenje. Njena se kćer udala za uglednog čovjeka i očekivala je svoje prvo dijete, a njeni su sinovi izrasli u časne, snažne ljude. No, mama Rose još uvijek nije bila zadovoljna. Previše su uživali u svom samačkom životu, a njoj to nije bilo po volji. Pošto je vjerovala da Bog pomaže onima koji si sami pomognu, mogla je učiniti samo jednu stvar.

Umiješat će se.

PRVO POGLAVLJE

Ženica je bila u nevolji. Velikoj nevolji. Bio to muškarac ili žena, nitko nije mogao uperiti pušku u Douglasa Claybornea, a da za to ne snosi posljedice. Čim joj oduzme oružje, to će joj i objasniti.

Prvo će je morati nagovoriti da izađe iz staje na svjetlo. Namjeravao ju je zabaviti pričanjem dok joj se uspije dovoljno približiti da je iznenadi. Otet će joj pušku, isprazniti je i slomiti tu prokletu stvar na svom koljenu. Osim ako je puška vinčesterka. U tom će je slučaju zadržati. U ovom trenutku ju je jedva vidio. Čučala je kod vrata i skrivala se u sjeni, a cijev puške je počivala na najvišoj rešetki ograde. Na suprotnoj strani staje bila je obješena kerozinska svjetiljka, ali nije pružala dovoljno svjetla i s mjesta gdje je stajao nije vidio gotovo ništa. Polako se počeo šuljati unutra.

Jaka mu je kiša šibala leđa. Bio je potpuno mokar, kao i njegov konj Brutus. Trebao bi mu što prije skinuti sedlo i osušiti ga, ali ono što je on htio učiniti i što bi mu ta žena dopustila učiniti su bile dvije različite stvari.

Bljesak munje je osvijetlio ulaz, a popratio ga je zaglušujući udar groma. Brutus se propeo, glasno zanjštao i stresao glavu. Konj se očito htio skloniti s kiše isto tako žarko kao i on. Douglasova pažnja je još uvijek bila usmjerena na pušku dok je pokušavao smiriti konja, šapatom mu obećavajući da će sve biti u redu.

"Jeste li Vi Isabel Grant?"

Odgovorila je dubokim, prigušenim gundanjem. Pomislio je da ju je njegov oštri ton uplašio i htio je ponoviti pitanje mirnijim glasom kad je čuo kako dašće. Isprva je pomislio da se zabunio, ali dahtanje je postalo glasnije. To nije imalo nikakvog smisla. Žena se nije pomakla ni milimetar sve otkako je stupio u staju, tako da nikako nije mogla ostati bez daha.

Pričekao je da se dahtanje smiri prije no što je ponovno progovorio:

"Jeste li Vi žena Parkera Granta?"

"Znate tko sam. Odlazite ili ću Vas upucati. Ostavite vrata otvorena. Želim vidjeti kako se udaljavate."

"Gospođo, ja tražim Vašeg muža. Ako budete toliko ljubazni da mi kažete gdje je, otići ću popričati s njim. Nije li Vam rekao da ću doći? Zovem se..."

Glasno ga je prekinula.

"Ne zanima me kako se zovete. Vi ste jedan od Boyleovih, a to je sve što trebam znati.

Izlazite."

Panika u njenom glasu ga je neizrecivo frustrirala.

"Nema razloga za uzrujavanje. Odlazim. Hoćete li reći mužu da ga Douglas Clayborne čeka u gradu da mu preda ostatak novca za arapskog pastuha? Prvo moram pogledati konja, kao što smo se dogovorili. Hoćete li sve to zapamtiti?"

"Prodao Vam je konja?"

"Da. Prodao mi je arapskog pastuha prije nekoliko mjeseci."

"Lažete", povikala je. "Parker nikada ne bi prodao nijednog od mojih arapskih konja."

Nije bio raspoložen za svađu.

"Imam papire koji dokazuju kupnju. Samo mu to recite, u redu?"

"Kupili ste konja kojega niste ni vidjeli?"

"Moj brat ga je vidio", objasnio je. "A njegova je prosudba isto tako dobra kao i moja."

Briznula je u plač. Zakoračio je prema njoj, a onda shvatio da ju je krenuo utješiti pa je naglo zastao.

"Zaista mi je žao što Vam muž nije rekao za konja."

"O, Bože, molim te, ne sada."

Opet je počela dahtati. Što, dovraga, nije bilo u redu s njom? Znao je da nešto ne valja, a imao je osjećaj da je njen muž bio odgovoran za njene suze. Trebao je reći ženi za konja. A ipak,

njena je reakcija bila pomalo ekstremna. Douglas je pomislio da bi joj trebao reći nešto utješno.

"Siguran sam da svi bračni parovi ponekad imaju problema. Vaš muž je zacijelo imao dobar razlog što je prodao pastuha, a vjerojatno je bio toliko zauzet da Vam je to zaboravio reći. To je sve."

Dahtanje je postalo glasnije, pa prestalo. Onda je prigušeno zajecala. Taj ga je zvuk podsjetio na neku ranjenu životinju. Htio je otići, ali je znao da ju ne može ostaviti ako je bila u ne volji... a gdje je zapravo bio dobri stari Parker?

"Ovo se ne bi smjelo događati", povikala je.

"Što se ne bi smjelo događati?" upitao je.

"Odlazite", viknula je.

Bio je dovoljno tvrdoglav da ostane na mjestu.

"Neću otići dok mi ne kažete tko je Boyle. Je li Vas ozlijedio? Zvučite kao da Vas nešto jako boli."

Isabel je instinktivno odgovorila na brigu koju je osjetila u njegovu glasu.

"Vi ne radite za Boylea?"

"Ne."

"Dokažite mi to."

"Ne mogu Vam to dokazati ako mi ne dopustite da Vam pokažem pismo Vašeg muža i papire koje je potpisao."

"Ostanite gdje jeste."

Pošto se nije pomaknuo ni milimetar, nije mogao razumjeti zašto je imala potrebu vikati na njega.

"Ako hoćete da Vam pomognem, morat ćete mi reći što nije u redu."

"Ništa nije u redu."

"Morat ćete biti malo precizniji."

"Dolazi, a prerano je. Zar ne razumijete? Sigurno sam nešto pogrešno učinila. O, Bože, samo da još ne dođe."

"Tko dolazi?" upitao je. Nervozno se osvrnuo i pogledao u noć. Pomislio je da govori o Boyleu, tko god to bio. Pogriješio je.

"Beba", povikala je. "Osjećam još jedan trud."

Douglas se osjećao kao da gaje netko snažno udario u trbuh.

"Rađate? Sad?"

"Da."

"Ah, gospođo, nemojte mi to raditi." Nije shvatio koliku je glupost izvalio dok mu na to nije ukazala između trudova. Zabacio je glavu.

"Boli li Vas?"

"Da", rekla je i zaječala.

"Za miloga Boga, pustite taj obarač i spustite pušku."

Nije razumjela što joj je rekao. Trudovi su bili tako intenzivni da je jedva stajala. Zatvorila je oči, stisnula zube i čekala da bol prođe. Shvatila je daje pogriješila čim je otvorila oči, ali već je bilo prekasno. Stranac je nestao. No, nije napustio staju. Njegov je konj još uvijek stajao kraj vrata.

Odjednom joj je oteo pušku. Uplašeno je uzviknula, zakoračila unatrag i čekala da ju napadne. Sve se počelo događati usporeno. Vrata su se škripeći otvorila, ali njoj se taj zvuk učinio poput glasnog, beskrajnog vriska. Stranac, visoki, mišićavi muškarac koji kao daje svojom pojavom ispunio cijelu staju, je krenuo prema njoj. Njegova kosa i oči su bile tamne, izraz lica ljutit...o, Bože, nije htjela da ju sada ubije. Dijete u njoj će umrijeti.

Sve je to jednostavno bilo previše za nju. Duboko je udahnula s namjerom da zavrišti, znajući da se neće moći zaustaviti kad jednom počne. *Molim te, Bože, shvati. Ne mogu više. Ne*

moгу...ne mogu... Bila je na rubu ludila, a on ju je vratio u život, a da nije rekao ni riječi. Jednostavno joj je pružio pušku.

"Sad me slušajte", naredio je. "Želim da odmah prestanete rađati." Nakon te oštre i potpuno besmislene zapovijedi se okrenuo i zakoračio prema izlazu. "Odlazite?"

"Ne. Premještam svjetlo, tako da mogu vidjeti što radim. Ako upravo rađate, što radite u staji? Ne biste li trebali biti u krevetu?"

Ponovno je počela dahtati. Odmah se naježio. "Zamolio sam Vas da prestanete s tim. Beba se ne može sad roditi, to jednostavno zaboravite."

Pričekala je da trud prestane pa mu rekla da je idiot. U sebi se složio s njom. "Samo ne želim da to radite dok ne nađem Vašeg muža." "Ne radim to namjerno." "Gdje je Parker?" "Nema ga." Opsovao je.

"Imao sam osjećaj da ćete to reći. Lijep je trenutak izabrao da se ode zabavljati."

"Zašto ste tako ljuti na mene? Neću Vas upucati."

Nije bio ljut; bio je uplašen. Pomogao je mnogim životinjama da se okote, ali nikada nije pomagao nijednoj ženi pri porodu i nije htio sada pomagati Isabel Grant. O, da, bio je uplašen, ali je bio dovoljno pametan da joj to ne pokaže.

"Nisam ljut", rekao je. "Samo ste me iznenadili. Pomoći ću Vam da se vratite u kuću, a onda ću otići po doktora."

Nadao se da mu neće reći da u gradu nema doktora.

"On ne može doći ovamo."

Douglas je napokon približio svjetiljku. Okrenuo se i po prvi put jasno vidio Isabel. Bila je privlačna, iako je bila namrštena. Imala je pjegice na nosu, a oduvijek je bio slab na pjegave žene. Također mu se oduvijek sviđala crvena kosa, a njena je bila tamnocrvena i plamtjela je poput vatre u noći.

Podsjetio se daje ona udata žena i da ne bi smio primjećivati njen izgled. No ipak, činjenice su bile činjenice. Isabel Grant je bila vrlo lijepa žena.

Također je bila velika kao kuća. Kad je to primijetio, uspio se sabrati.

"Zašto doktor ne može doći ovamo?"

"Sam Boyle mu neće dopustiti. Dr. Simpson je ovamo došao jednom kad nisam mogla otići u grad do njega, ali Boyle mu je rekao da će ga ubiti ako ikada više dođe ovamo. I učinio bi to", dodala je šapćući. "On je užasan čovjek. Posjeduje grad i sve u njemu. Ovdašnji ljudi su dobri, ali će učiniti što god im Boyle kaže zato što ga se boje. Ne mogu ih kriviti. I ja ga se bojim."

"Što Boyle ima protiv Vas i Vašeg muža?"

"Njegov ranč je blizu našeg i želi ga proširiti tako da njegova stoka ima više mjesta za pašu. Ponudio je Parkeru novac, ali je to sitniš u usporedbi s novcem koji je moj muž platio za tu zemlju. Ne bi je prodao ni za kakav novac. Ovo je naš dom i naš san."

"Isabel, gdje je Parker sada?"

Čim je vidio suze u njenim očima, znao je odgovor.

"Mrtav je, zar ne?"

"Da. Pokopan je na brežuljku iza staje. Netko ga je upucao u leđa."

"Boyle?"

"Naravno."

Douglas se naslonio na stup, prekrižio ruke i pričekao da se ona sabere. Ona se naslonila na zid i spustila glavu. Odjednom je osjetila takav umor da je jedva stajala. Pričekao je još koju minutu pa je ponovno počeo ispitivati.

"Je li šerif to istražio?"

"Sweet Creek više nema šerifa. Boyle ga je zacijelo otjerao prije no što smo se Parker i ja ovamo doselili."

"Pretpostavljam da nitko ne želi taj posao."

"Biste li ga Vi željeli?"

Obrisala je suzu s obraza i pogledala ga.

"Dr. Simpson mi je rekao da je Sweet Creek nekad bio miran gradić. On i njegova žena su moji prijatelji", dodala je. "Oboje pokušavaju pomoći."

"Kako?"

"Šalju telegrame i pisma susjednim gradovima i traže pomoć. Posljednji put kad sam vidjela doktora, rekao mi je da je čuo kako ljudi pričaju da su u blizini vidjeli državnog šerifa. Vjeruje da je taj čovjek odgovor na naše molitve. Doktor ga još nije uspio naći, ali siguran je da bi došao da zna koliko je zakona Boyle prekršio. Ja pokušavam zadržati nadu", dodala je. "Za Boylea radi najmanje dvadeset ljudi, a mislim da bi nam bila potrebna cijela vojska šerifa da ga porazimo."

"Siguran sam da postoji način..." Zastao je u sredini rečenice jer mu je upravo sinulo da je već prošlo nekoliko minuta bez dahtanja.

"Je li bol prestala?"

Izgledala je iznenađeno. Stavila je ruku na trbuh i nasmiješila se.

"Da, sad je prestala."

Hvala Bogu, pomislio je. "Zaista si tu posve sama? Nemoj me tako gledati, Isabel. Do sada bi morala znati da ne radim za Boylea."

Polako je kimnula glavom.

"Naučila sam biti vrlo nepovjerljiva. Već sam dugo sama."

Nastojao je da ona ne primijeti koliko je zaprepašten. Žena u visokoj trudnoći bi trebala biti okružena ljudima kojima je stalo do nje. U njemu je počeo tinjati bijes.

"Je li te itko iz grada došao posjetiti?"

"Gospodine Clayborne, ja..."

"Douglas", ispravio ju je.

"Douglase, mislim da ne razumiješ ozbiljnost moje situacije. Boyle me je izolirao od ostalih. Nitko ovamo ne može doći bez njegovog odobrenja."

Nacerio se.

"Ja jesam."

Kad je shvatila da se on doista probio do nje, nasmiješila se. Čudno, ali počela se osjećati sigurnije.

"Boyleovi ljudi su zacijelo otišli kući čim je počela padati kiša. Mislim da se vraćaju na ranč svake noći kad ugasim svjetlo, ali ne mogu biti sigurna."

Odmakla se od zida da strese prašinu s haljine i odjednom osjetila da je noge ne drže.

Ponovno se naslonila na zid da ne padne, skrenula pogled i šapćući mu objasnila što se dogodilo. Zvučala je uplašeno i posramljeno. Douglas joj je odmah prišao i stavio joj ruku na rame u nespretnom pokušaju da je utješi.

"U redu je. I treba puknuti."

Pokušao je zvučati samopouzdan. Zapravo je u toj jednoj rečenici sažeo sve svoje znanje o rađanju djeteta.

"Nešto nije u redu. Beba se ne bi trebala roditi još bar četiri ili pet tjedana. O, Bože, za sve sam ja kriva. Nisam smjela ribati podove i prati jučer, ali sve je bilo tako prljavo i htjela sam se nečim zaposliti tako da ne bih morala misliti o tome da ću roditi sama. Nisam smjela..."

"Siguran sam da nisi učinila ništa pogrešno", prekinuo ju je. "Prestani kriviti sebe. Neke bebe odlučne doći ranije. To je sve."

"Misliš li..."

"Nisi ti to uzrokovala", ustrajao je. "Beba ima vlastitu volju, a čak i da si bila u krevetu, vodenjak bi ti svejedno puknuo. Siguran sam u to."

Činilo se da zna o čemu priča i prestala se osjećati krivom.

"Mislim da će se moje dijete roditi večeras."

"Da", složio se.

"Čudno. Uopće me ne boli."

Oboje su počeli šaptati. Pokušao je biti obziran prema njoj. Ona se pokušavala riješiti nelagode. Taj čovjek je bio potpuni neznamac i, tako joj Boga, poželjela je da je star i ružan. No, nije bio. Bio je mlad i vrlo zgodan. Znala je da će vjerojatno umrijeti od srama ako mu dopusti da joj pomogne roditi jer će u tom slučaju morati skinuti odjeću, a on će vidjeti...

"Isabel, hoćeš li se već jednom prestati skrivati od mene? Moraš biti praktična. Hajde", uvjeravao ju je, "pogledaj me."

Trebala joj je cijela minuta da skupi dovoljno hrabrosti da ga poslušna. Lice joj je gorjelo od srama.

"Bit ćeš praktična", ponovio joj je dok ju je podizao.

"Što to radiš?"

"Nosim te natrag u kuću. Uhvati me oko vrata."

Sada su se gledali oči u oči. Zurio je u njene pjegice. Ona je zurila u strop.

"Ovo je čudno", šapnula je.

"Mislim da bebu ne zanima osjeća li se njena majka čudno ili ne.

Iznio ju je iz staje, zastao dovoljno dugo da joj oduzme pušku i nasloni je na stup, a onda je nastavio koračati prema vratima.

"Budi oprezan", rekla mu je Isabel. "Puška je nabijena. Mogla je opaliti kad..." "Ispraznio sam je."

Bila je tako iznenađena da ga je pogledala u oči. "Kad?"

"Prije nego što sam ti je vratio. Nećeš se valjda opet uplašiti?" "Ne, ali prvo ćeš me morati na trenutak spustiti. Najprije se moram pobrinuti za Pegaza." "Govoriš li o pastuhu?" "Da."

"Nisi u stanju približiti mu se."

"Ne razumiješ. Rasjekao je lijevu stražnju nogu i moram mu očistiti ranu prije nego što se inficira. To neće dugo potrajati." "Ja ću se pobrinuti za njega." "Znaš li što treba učiniti?" "O, da. Vrlo sam vješt s konjima." Osjetio je kako se opustila. "Douglase?" "Da?"

"Vješt si i sa ženama. Pitala sam se..." "Da?"

"U vezi s porodom. Jesi li ikad pomogao nekoj ženi da rodi?" Odlučio joj je olakšati brige izbjegavajući izravan odgovor. "Imam nešto iskustva." *S konjima*, dodao je u sebi. "Hoćeš li znati što treba učiniti ako nešto pođe po zlu?" "Ništa neće poći po zlu."

Autoritet u njegovom glasu nije ostavljao mjesta sumnji.

"Znam da se bojiš i da se osjećaš usamljeno..."

"Nisam usamljena...o, Bože, nećeš me valjda napustiti?"

"Nemoj se uzrujavati. Nikamo ne idem."

Tiho je uzdahnula i sakrila glavu ispod njegove brade čim je izašao iz staje. Kiša je još uvijek jako padala i bilo mu je žao što nije imao ništa u što bi je mogao umotati. Brvnara koju je nazivala domom je bila udaljena otprilike pedeset jardi, a dok ju je donio do ulaza, bila je isto toliko pokisla koliko i on. Jedino svjetlo u kući je dolazilo od male svjetiljke. Atmosfera je bila topla i primamljiva, ali najprije je primijetio miris ruža u zraku. Na desnoj strani od ulaza nalazio se dugi stol pokriven žuto- bijelim kockastim stolnjakom, a na sredini stola se nalazila kristalna vaza u kojoj je bilo barem tucet bijelih ruža u punom cvatu. Bilo je očito da je pokušala unijeti ljepotu i radost u tmurnu stvarnost njena života, a ta jednostavna, ženstvena gesta ga je nagnala da je poželi.

Kuća je bila besprijekorno čista. Nasuprot vratima nalazio se kamin, a na njemu je bio niz fotografija u srebrnim okvirima. Stolica za ljuljanje sa žuto-bijelim kockastim jastučićem je stajala s lijeve strane kamina, a s druge strane je bila drvena stolica s visokim naslonom. Na nogaru su iz klupka tamnocrvene vune provirivale dvije pletaće igle, a duge niti su se protezale do pletenog šarenog tepiha.

"Imaš zbilja lijepu kuću", rekao joj je.

"Hvala ti. Htjela bih da mi je kuhinja veća. Objesila sam zavjesu daje nekako odijelim od glavne sobe. Uvijek je sve tako nagurano. Namjeravala sam malo počistiti kad završim posao u staji."

"Ne brini se za to."

"Jesi li primijetio ruže? Nisu li lijepe? Rastu divlje blizu drvoreda iza polja. Parker ih je posadio i pokraj kuće, ali još nisu uhvatile korijen."

Douglasov praktični karakter se ponovno probudio.

"Nisi smjela izlaziti sama. Mogla si pasti."

"Razveselilo me je što sam ih unijela unutra, a sigurna sam da mi je malo kretanja dobro došlo. Mrzim sjediti po cijeli dan. Molim te, spusti me. Sad mi je dobro."

Učinio je što je zatražila, ali ju je nastavio pridržavati dok se nije uvjerio da je stabilna.

"Što mogu učiniti da ti pomognem?"

"Bi li mogao zapaliti vatru? Stavila sam drvo u kamin, ali nisam ga htjela zapaliti dok se ne vratim iz staje."

"Nosila si drva?"

"Ja sam kriva što beba dolazi prerano, zar ne? Rano ujutro sam nosila drva s brda. Popodne sam se ponovno vratila tamo da skupim još. Noću postane tako hladno i vlažno...nisam razmišljala, a sad će moja beba..."

Prekinuo ju je prije no što se ponovno uzruja.

"Smiri se, Isabel. Mnoge žene obavljaju razne poslove sve do poroda. Bio sam samo zabrinut jer si mogla pasti. To je sve."

"Zašto si onda rekao..."

"Padanje", ponovio je. "To je sve što sam mislio. Nisi pala, tako da nema ni štete. A sad se prestani brinuti."

Kimnula je glavom i krenula preko sobe. Zgrabio joj je ruku, rekao joj da se nasloni na njega i usporio korak.

"Treat će mi sat vremena da stignem do spavaće sobe ako se nastaviš prema meni ponašati kao prema invalidu."

Krenuo je naprijed i otvorio joj vrata. U sobi je bio mrkli mrak.

"Ne miči se dok ne upalim svjetiljku. Ne želim da..."

"Padnem? Čini se da si zbog toga užasno zabrinut."

"Bez uvrede, ali tako si krupna da ne možeš vidjeti ni vlastita stopala. Naravno da se brinem da ćeš pasti."

Nasmijala se, a to je bilo nešto što već dugo nije učinila.

"Moraš skinuti tu mokru odjeću", podsjetio ju je.

"Na ormariću s tvoje desne strane su dvije svijeće."

Bio je sretan što može nešto raditi. Osjećao se čudno i potpuno izvan svog elementa. Nije shvatio da mu se ruke tresu dok nije pokušao zapaliti svijeće. Tri puta je pokušavao, a onda napokon uspio. Kad se okrenuo, već je slagala šareni pokrivač na krevetu.

"Pokisla si do kože. Najprije moraš svući tu mokru odjeću", rekao je.

"A što je s tobom? Imaš li nešto u što se možeš presvući?" upitala je.

"U bisagama. Ako ti ne treba pomoć, zapalit ću vatru, a onda ću otići do staje i pobinuti se za konje. Jesu li nahranjeni?"

"Da", odgovorila je. "Budi oprezan s Pegazom. Ne voli strance."

Pogledala je u pod prekrivši ruke na grudima. Kad se Douglas okrenuo, viknula je za njim: "Vratit ćeš se, zar ne?"

Ponovno se bojala. Posljednja stvar koja joj je sada trebala je bila briga o tome hoće li ostati sama. On je imao osjećaj da ih čeka paklena noć i htio je da ona sačuva snagu za važniji zadatak koji će uslijediti.

"Morat ćeš mi vjerovati."

"Da...pokušat ću."

Još uvijek je izgledala uplašeno. Naslonio se na dovratka i pokušao se sjetiti nečega što bi je moglo uvjeriti da ju neće napustiti.

"Kasno je", rekla je.

Odmaknuo se od vrata i prišao joj.

"Hoćeš li mi učiniti uslugu?"

"Da."

Iz džepa je izvukao zlatni sat, otkopčao lanac i pružio joj ga.

Lanac se njhio između njenih prstiju.

"Ovo je najvrednija stvar koju imam. Dala mi ju je moja mama Rose i ne želim da se tom satu išta dogodi. Pegaz bi me mogao udariti ili bih ga ja mogao ispustiti dok budem sušio svog konja. Molim te, pričuvaj mi ga."

"O, da, dobro ću ga čuvati."

Čim je napustio prostoriju, pritisnula je sat na svoje srce i zatvorila oči. Ona i njena beba su opet bile sigurne, a po prvi put u dugo vremena Isabel je osjetila da je mirna i da su stvari pod kontrolom.

DRUGO POGLAVLJE

Pretvorila se u podivljalog manijaka. Nije ju bilo briga. Znala je da gubi posljednje djeliće kontrole, a negdje u pozadini mozga je vrebala misao da se ne ponaša razumno. Ni za to ju nije bilo briga.

Željela je umrijeti. Bila je to kukavička misao, ali nije bila raspoložena da se zbog toga osjeća krivom. Smrt bi bila dobrodošao izlaz iz paklenskih boli koje je podnosila, a u ovoj fazi, dok je jedan nepodnošljivi grč pratio drugi, smrt je bila jedino što ju je zanimalo.

Douglas joj je uporno ponavljao da će sve biti u redu, a ona je odlučila da želi ostati živa dovoljno dugo da ga ubije. Kako se usuđuje biti tako miran i racionalan? Što je on o ičemu znao? Za Boga miloga, bio je muškarac, a što se nje ticalo, osobno je bio odgovoran za njenu agoniju. "Ne želim više ovo raditi, Douglase. Čuješ li me? Ne želim više

ovo raditi." Nije to prošaptala. Zauralala je.

"Samo još nekoliko minuta, Isabel", rekao je utješnim šapatom.

Rekla mu je da crkne.

Potpuno iskreno, volio bi da joj je mogao ispuniti želju. Mrzio je gledati je u takvom stanju. Osjećao se bespomoćno, nesposobno i tako prokletu uplašeno, jedva je mogao razmišljati o tome što učiniti. Na površini, održavao je stoički izraz lica, ali nije bio siguran koliko će se još dugo moći pretvarati. Svakog je trenutka mogla primijetiti da mu se ruke tresu. Onda će se vjerojatno opet uplašiti. Više je volio njenu ljutnju nego strah, a ako joj je urlanje na njega pomagalo da se osjeća bolje, zasigurno ju u tome neće sprečavati.

Slučajno je izvrnula kantu s vodom kad je odbacila mokru krpu koju joj je pritisnuo na čelo.

"Da si gospodin, učinio bi što sam te zamolila."

"Isabel, neću te onesvijestiti."

"Samo me malo udari ispod brade. Trebam odmor."

Odmahnuo je glavom.

Počela je plakati.

"Koliko je prošlo? Reci mi, koliko?"

"Samo šest sati", odgovorio je.

"Samo šest sati? Mrzim te, Douglase Clayborne."

"Znam da me mrziš, Isabel."

"Ne mogu ovo više raditi."

"Trudovi su sada učestali. Uskoro ćeš u naručju držati svoju bebu."

"Neću roditi, Douglase", viknula je. "Predomislila sam se."

"U redu, Isabel. Ne moraš roditi."

"Hvala ti."

Prestala je plakati i zatvorila oči. Rekla mu je da se ispričava za sve svoje uvrede. Izračunao je da ima nekoliko minuta da obriše mokri pod i ode po još ručnika prije nego što počne novi trud. Htio je za sobom zatvoriti vrata kad mu je doviknula:

"Ostavi ih otvorena da me možeš čuti."

Sigurno se šalila. Vikala je dovoljno glasno da ju je moglo čuti pola Montane. Uši su mu još zvonile od njenoga zadnjeg vriska, ali mislio je da ne bi bilo pametno reći joj to. Umjesto toga se složio s njom. Prije otprilike tri sata je naučio da nije pametno proturječiti ženi u bolovima. Bilo je nemoguće urazumiti Isabel. O, da, bilo se lakše slagati sa svime što je govorila, bez obzira koliko suludo to bilo.

Douglas je odnio porculansku posudu do malog prostora koji je predstavljao Isabelinu kuhinju, zgrabio hrpu čistih ručnika i krenuo natrag. Upravo je prolazio kraj kamina kad ga je napokon pogodila težina situacije. Morao je poroditi dijete. Osjetio je kako mu se pod ljulja

pod nogama. Ispustio je ručnike i malaksalo se naslonio na zid. Sagnuo se, čvrsto rukama stisnuo koljena i zatvorio oči dok se očajnički pokušavao suočiti s neizbježnim.

Njegov brat Cole ga je poučio jednom triku kad se spremao za obračun. Cole je rekao da zamisli sebe u najgoroj mogućoj situaciji, a onda da se zamisli kako u toj istoj situaciji pobjeđuje. Douglas je uvijek smatrao da je mentalna igra njegova brata čisto gubljenje vremena, ali u ovom trenutku je to bilo sve što je imao i odlučio je pokušati.

Mogu to učiniti. Dovraga. Ne mogu to učiniti. Ne, ne, neće biti loše i mogu s tim izaći na kraj. U redu, stojim ispred Tommyjeve taverne u Hammond. Pet...ne, deset krvoločnih ubojica čekaju da uđem. Nemam izbora. Moram ući. Znam to i spreman sam. Znam da gadovi imaju spremno i nabijeno oružje. Ali, mogu ih pobijediti. Sredit ću petoricu pištoljem u lijevoj ruci i drugu petoricu pištoljem u desnoj dok se bacam u zaklon. Ići će lako i glatko kao gutljaj finog viskija. Da, mogu ih pobijediti.

Duboko je udahnuo. I sigurno mogu poroditi ovo dijete.

Coleova igra nije palila. Douglas je gutao zrak i sve ga brže i brže izdisao.

Isabel je osjetila kako nadolazi sljedeći trud. Pomislila je da će ovaj zacijelo biti gadan.

Spremno je stisnula oči i upravo je htjela zaurlati Douglasovo ime kad je začula čudan zvuk. Činilo se kao da netko teško diše, kao da je upravo dugo trčao. Douglas? Ne, nije to mogao biti Douglas. Blagi Bože, već je počela halucinirati. To se napokon dogodilo; mozak joj je popustio.

Dok je o tome razmišljala, grč je popustio. Nekoliko sekundi kasnije, svojom silinom je opet zaokupio svu njenu pažnju. Osjećala se kao da joj se tijelo raspada u tisuću komadića, a kad se grč pojačao, njeno se dahtanje pretvorilo u zastrašujući vrisak.

Douglas se odjednom stvorio kraj nje. Obujmio joj je ramena i pridignuo je.

"Drži se za mene, šećeru. Samo se čvrsto drži dok ne prestane."

Jecala je dok trud nije konačno popustio. A tada ju je odmah pogodio novi.

"Vrijeme je, Douglase. Beba stiže."

Imala je pravo. Deset minuta kasnije je u rukama držao njenog sina. Bio je duguljast, smrtno blijed i tako užasno mršav da je Douglas pomislio da maleni neće imati dovoljno snage ni da otvori oči...ili da preživi dan. Disanje mu je bilo plitko, a kad je napokon zaplakao, taj je plač bio vrlo slabašan.

"Je li beba dobro?" prošaptala je.

"Dečko je, Isabel. Dat ću ti ga čim ga operem. Jako je mršav", upozorio ju je. "Ali siguran sam da će biti dobro."

Douglas nije znao pruža li joj lažnu nadu ili ne. Iskreno, nije znao kako bi to dijete moglo preživjeti. Bio je tako malen daje mogao stati u Douglasove šake, ali je ipak otvorao i zatvarao oči i migoljio se. Bože, prsti su mu bili tako sićušni da ih se Douglas bojao dodirnuti da ih ne bi zdrobio. Nježno je stavio

prst na bebina prsa. Osjetio je kucanje srca. Kako je nešto tako maleno moglo biti tako savršeno oblikovano? Bilo je čudo da je beba uopće disala. A ipak je disala.

Bože moj, pomislio je Douglas, *ako ne budem oprezan, mogao bih mu slomiti neku kost.* Čista ljepota Božjeg stvorenja gaje istovremeno ispunjavala strahopoštovanjem i poniznošću. Sada je Isabel trebala još jedno čudo da održi sina na životu.

"Moraš biti borac, mali čovječe", šapnuo je glasom ispunjenim emocijama.

Isabel ga je čula.

"Imat će pomoć. Časne sestre su mi rekle da Bog na zemlju šalje anđela čuvara svaki put kad se dijete rodi."

Douglas ju je pogledao. "Nadam se da će uskoro stići ovamo."

Nasmiješila se jer je u srcu znala da je Parkerov anđeo čuvar već ovdje. Upravo je držao njenog sina.

Potrajalo je više od sata dok su se Isabel i dijete smjestili. Douglas je morao promijeniti njen plan da upotrijebi kolijevku koju je izradio njen muž jer se dno raspalo kad je slučajno za nju zapeo nogom. Bilo je očito da je Grant upotrijebio trulo drvo. Ali, čak da je drvo bilo i svježije, Douglas bi svejedno izbacio tu kolijevku van. Dugi su čavli bili nespretno zabijeni, tako da su dugi i opasno oštri šiljci virili blizu prostirke. Stresao se na pomisao što bi ti hrđavi čavli mogli učiniti dojenčetu.

Bio je preumoran da bi sada razmišljao o tome. Skinuo je odjeću, odjenio druge kožne hlače i vratio se u spavaću sobu da napravi privremeni krevetić za dijete. Upotrijebio je donju ladicu Isabelinog ormarića i prekrpio je ručnicima navrh kojih je prostro jastučnicu.

Kad je završio, Isabel je već čvrsto spavala. Mirnoća na njenom licu je očaravala i nije mogao skrenuti pogleda od nje. Gledao ju je kako spava; kako diše. Bila je lijepa i savršena poput svoga sina. Kosa joj je razbarušeno padala po jastuku.

Sada je izgledala poput anđela...a ne poput vruga s kojim ju je usporedio dok je radala.

Zijevnuo je i malo se trgnuo iz svoje zanesenosti. Pažljivo je prenio bebu do ladice i upravo je namjeravao izaći iz sobe kad ga je zazvala. Požurio je do nje, potpuno zaboravljajući da se nije do kraja obukao. Nije imao košulje, a zaboravio je i zakopčati hlače, ali sada se brinuo samo da će mu reći da se krvarenje pojačalo.

"Je li sve u redu? Jesi li..."

"Dobro sam. Sjedni kraj mene. Želim da mi kažeš istinu i da me gledaš u oči, tako da znam da mi ne govoriš samo ono što bih željela čuti. Hoće li moje dijete preživjeti?"

"Nadam se, ali, iskreno rečeno, ne znam."

"Tako je malen. Trebala sam ga mnogo dulje nositi."

"Izgleda kao borac. Možda se samo treba malo udebljati."

Vidljivo se opustila.

"Da, ojačat će. Nije li lijep? Ima crnu kosu, baš kao i njegov otac."

"Da, lijep je."

Već ga je barem pet puta to pitala.

"Još uvijek je lijep."

"Zar ne bi trebao unijeti kolijevku u spavaću sobu?"

"Nisam mogao upotrijebiti kolijevku. Raspala se."

Nije izgledala iznenađeno.

"Što si onda učinio s mojim djetetom?"

"Stavio sam ga u ormarić."

"U ormarić?"

Pokazao je na donju ladicu. Morala se samo malo nagnuti naprijed da vidi svoju bebu. Pala je natrag na jastuk i nasmijala se. "Dosjetljiv si."

"Praktičan."

"I to. Hvala ti, Douglase. Ti si bio odgovor na moje molitve."

"Nema plakanja, Isabel", rekao joj je. "Trebaš sna."

"Hoćeš li ostati uz mene još nekoliko minuta...molim te?"

Pomaknuo se tako da su mu se ramena naslanjala na uzglavlje, a noge je ispružio na pokrivaču.

"Jesi li izabrala ime za svog sina?"

"Parker", rekla je, "po ocu."

"To je lijepo."

Čula je kako je opet zijevnuo. Bio je umoran i nije ga smjela održavati budnim svojim brbljanjem, ali se nije mogla prisiliti da mu kaže da može otići. Nije htjela da intimnost koja se među njima stvorila završi. Podijelili su čudo rođenja i prema njemu je osjećala bliskost kakvu nikada nije osjetila prema nijednom muškarcu. Znala je da bi njen muž to razumio i zamislila je kako se s neba smiješi njihovome sinu.

GIGA

Njene su se misli vratile na Douglasa. Upravo ga je htjela upitati gdje će spavati kad je začula kako tiho hrče. Nije ga probudila. Stisnula se bliže uz njega i stavila ruku u njegovu. A onda je zaspala.

TREĆE POGLAVLJE

Douglas je ušetao u središte noćne more. Znao je da se Isabel nalazi u teškoj situaciji. Ako je ono što mu je rekla prethodni dan bila istina - a bio je siguran da jest - u tom je slučaju bila u velikoj nevolji. Ne samo da je na nju vrebala grupa razbojnika koju je predvodio bešćutni gad po imenu Boyle, već je bila i potpuno odsječena od grada, a to je značilo da nije mogla nabavljati zalihe. Jednako je teška bila i činjenica da je upravo rodila. Dojenče je trebalo njenu nepodijeljenu pažnju, a i majka i sin su bili previše slabi i ranjivi da se miču.

Tada se loše pretvorilo u gore. Kiša nije prestala. Slaba se kišica miješala s jakim pljuskom. Ozbiljno se zabrinuo zbog vremena čim je izašao na sivo svjetlo dana i vidio gdje je točno kuća izgrađena. Prošle je noći bilo premračno da išta jasno vidi dok je jahao prema kući. Znao je daje kuća okružena planinama s tri strane, ali ono što nije znao je da je njen dom bio baš na putu bujici. Kad bi se planinske rijeke i jezera imalo prelili, bujica bi krenula direktno preko njenog doma do rijeke.

Nije mogao vjerovati da bi itko sagradio kuću na tak opasnom mjestu. Douglas obično nije ružno govorio o mrtvima, ali činjenice su bile činjenice. Bilo je očito da je Parker Grant stariji bio nesposobni imbecil. Kad je vidio kolijevku, Douglas je bio spreman malo popustiti Grantu. Neki muškarci nisu znali izrađivati pokućstvo. Nema ničega lošeg u tome, mislio je. Ali je gradnja kuće baš na putu bujici bila potpuno druga stvar.

Ipak, Douglas nije htio brzati sa zaključcima. Netko drugi je mogao izgraditi kuću prije mnogo godina, a Grant se možda sa ženom tamo preselio samo privremeno dok ne bude u mogućnosti izgraditi pravi dom na višem zemljištu. Douglas se nadao da je njegova pretpostavka točna. S malo sreće - a Bog je morao znati daje sreća ovdje bila itekako potrebna - Grant je izgradio novu brvnaru. Ako nije bila predaleko, Douglas bi mogao tamo za nekoliko dana odvesti Isabel i njenog sina.

Vrijeme još uvijek nije bilo kritično. Iako su lokve bile posvuda po polju iza kuće i staje, pomislio je da još uvijek imaju vremena prije odlaska. Postojala je i šansa da kiša prestane. Uobičajeno vruće ljeto će brzo isušiti vodu, a to bi im dalo još vremena. Odlučio je da mu treba nešto da ga razvedri pa je otišao do staje da se pobrine za konje. Bio je nestrpljiv da ponovno vidi arapske konje. Pastuh je bio veličanstven, baš kao što mu je njegov brat i rekao. Pastuh je bio prilično velik za tu vrstu konja, a imao je lijepu sivu grivu. Douglas je osjetio snagu tog konja, ali i njegovo nepovjerenje. Isabel je imala pravo, Pegaz nije volio strance, ali je, srećom, Douglas uvijek znao s konjima. Kad se pastuh naviknuo na njegov miris i glas, dopustio mu je da mu pregleda ranu.

Njegova družica je bila manja, izgledala je pomalo krhko i bila je definitivno puna sebe. Zabacivala je glavu poput tašte žene, a zbog toga se Douglasu još više svidjela.

Par je trebao ostati zajedno. Čim je uveo kobilu u štalu kraj pastuha, dodirnuli su se njuškama i dopustili da ih Douglas očetka. Nije ni čudo da ih je Isabel htjela zadržati. Njen muž nije smio prodati pastuha, a da se prije toga ne posavjetuje s njom, bez obzira na to koliko je očajnički trebao novac.

Primijetio je da nedostaje krme. Obilno je nahranio konje i izračunao da će hrane nestati za manje od tjedan dana. I zalihe u kući su bile skromne. Upravo je završio s popisivanjem zaliha kad je začuo djetetov plač. Odlučio je da će ga on presvući tako da Isabel može ostati u krevetu, ali kad je stigao do vrata spavaće sobe, bila su zatvorena. Pokucao je dvaput, a onda mu se ona javila. Mucajući ga je zamolila da pričeka dok se ne obuče.

"Sada možeš ući."

Stajala je kraj ormarića odjevena u plavu kućnu haljinu koju je zakopčala do vrata. Parker se ugnijezdio u njenom naručju. Isabel je svake minute postajala sve ljepšom. Douglas je shvatio da zuri u nju i odvratio pogled, a onda je primijetio haljinu koju je prostrla na krevetu.

"Zaista bi trebala ostati u krevetu."

Napokon je podigla pogled. Majčinski je sjaj još uvijek bio u njenim očima, a obrazi su joj bili blago rumeni. No, nije gledala prema njemu. Njen pogled je bio usmjeren na zid s njegove lijeve strane.

"Nešto nije u redu?"

"Ne, sve je u redu."

Zvučala je nervozno. "Želim se obući i spremi ti doručak."

Odmahnuo je glavom.

"Zaboga, upravo si rodila. Ja ću tebi spremi doručak. Ti sjedni u stolicu za ljujanje dok ti promijenim posteljinu."

Njegov glas joj je jasno poručio da nema prigovora. Sjela je brže no što je trebala i glasno jaukula. "Mislim da je bolje da ustanem."

Pomogao joj je da ustane. Još uvijek ga nije htjela pogledati.

"Zašto se ponašaš tako sramežljivo?"

Njeno se rumenilo pojačalo. Pomislila je da nije trebao biti tako izravan.

"Nakon... znaš."

"Ne, ne znam. Zato i pitam."

"Čudno je. Razmišljala sam o tome kako sam te upoznala, a ti si morao...pošto je dijete dolazilo, bilo je potrebno da..."

Počeo se smijati. Jednostavno se nije mogao suzdržati. Njoj se nije svidjelo njegovo veselje.

"Bio sam prilično zaposlen. Sve čega se sjećam je dijete. Bojao sam se da ću ga ispustiti."

"Zbilja?"

"Da, zbilja. Ako te previše boli kad sjedneš, nasloni se na ormarić dok ti spremim krevet.

Zadnja stvar koja nam sad treba je da padneš. Sigurno si još slaba."

"Parker je nemiran", promucala je, pokušavajući promijeniti temu.

Douglas se nagnuo prema njoj i pogledao zaspalo dojenče. Nikako ne bi mogao nazvati tu bebu nemirnom.

"Meni izgleda vrlo mirno."

Pogledali su se i nasmiješili se. Douglas je prvi skrenuo pogled, ali je imao vremena primijetiti kako je imala lijepe oči. Bile su više zlatne nego smeđe, a, dovraga, te će mu pjegice i dalje odvrćati pažnju ako joj i dalje bude stajao tako blizu. Imala je i nježne ruke. Primijetio ih je za vrijeme njenih trudova kad ga je pokušala udaviti jer ju nije htio onesvijestiti.

Brzo je mijenjao posteljinu dok mu je ona nabrajala sve kvalitete koje je smatrala da njen sin ima. Govorila mu je kako je Parker već dokazao da je pametan, a do vremena kad je završila s nabranjem svih njegovih atributa, već ga je podigla na razinu genija. Douglas nije mogao shvatiti kako je došla do svih tih zaključaka. Beba još nije imala ni jedan dan, a sve što je dotad mogla znati o njoj je da spava i mokri.

Još uvijek se naslanjala na ormarić kad joj je Douglas uzeo Parkera.

"Mogla bih otići u kuhinju s tobom i pomoći ti s doručkom."

"Ne moraš", rekao je. "Je li Parker dovoljno jeo?"

"Jest će...uskoro."

"Molim te, pokušaj nadići tu svoju neugodu. Moram znati je li s njim sve u redu."

"Da, sasvim mu je dobro. Doktor je proveo mnogo vremena objašnjavajući mi što mogu očekivati. Trebala bih biti kadra nahraniti ga do večeras."

Kimnuo je glavom.

"Ako počneš krvariti, reći ćeš mi, zar ne?"

"Douglase..."

"Mislim na Parkera", objasnio je. "Možda bih trebao otići po doktora da te pregleda. Mogao bih se provući kraj Boyleovih ljudi tijekom noći."

"To nije potrebno. Obećala sam da ću ti reći ako se što dogodi."

Kad je smjestio dijete u krevet, pomogao je Isabel da svuče ogrtač. Dok je pokušavala otkopčati dugmad, ruke su joj se tresle, a cijelo vrijeme gaje uvjeravala da se može sama svući. Svejedno je preuzeo taj zadatak na sebe.

"Uopće nisam umorna. Dugo sam spavala."

Nastavila se buniti, čak i nakon što ju je smjestio u krevet. Na njeno inzistiranje, još je jedanput provjerio je li sve u redu s djetetom prije nego što izađe iz sobe. Kad je za sobom zatvorio vrata, Isabel je već čvrsto spavala.

Rano te večeri je pojela doručak. Nahranio ju je zagorjelim tostom i grudastom zobenom kašom koju je zasladio šećerom. Mislio je da izgleda prilično dobro.

Ona je mislila da izgleda grozno. Pošto se toliko potrudio da joj pripremi obrok, pojela je što je više mogla, a da joj ne bude mučno i iskreno mu zahvalila. Kad je maknuo pladanj, sjeo je na krevet s namjerom da rasprave situaciju.

"Moramo pričati."

Ispustila je ubrus na krilo.

"Odlaziš."

"Isabel..."

"Razumijem."

Probljerala je kao krpa. Odmahnuo je glavom.

"Ne, ne odlazim. Morat ću nešto poduzeti u vezi tvojih zaliha."

"Poduzet ćeš nešto?"

"Da."

"Dobro bi mi došlo više brašna i šećera. Skoro ih je nestalo."

"Idem u grad."

"Neće ti dopustiti da se vratiš."

Stavio je svoju ruku na njenu.

"Slušaj me. Nije dobro da se uzrujavaš. Ne namjeravam ušetati u glavnu trgovinu usred bijela dana. Imaj malo povjerenja u mene."

"Kako ćeš onda..."

Nacerio se.

"Ući ću tijekom noći."

Izgledala je šokirano.

"Opljačkat ćeš gospodina Coopera?"

"Trebaju nam zalihe, a želim uzeti i nešto odjeće. Spakirao sam samo jednu košulju i hlače za ovo putovanje. Ostavit ću novac kod kase."

"O, ne možeš to učiniti. Gospodin Cooper će znati daje netko bio u trgovini i reći će Boyleu.

On mu sve govori. Preriskantno je, Douglase. Jedan od njih bi mogao naslutiti da mi pomažeš.

Čekaj, znam što možeš učiniti. Sakrij novac ispod novina na Cooperovom stolu iza pulta.

Naći će ga prije ili kasnije, a onda neće biti važno što će on pomisliti. Mi ćemo znati da nismo ukrali i savjest će nam biti čista. Da, upravo to bi trebao učiniti."

"Zašto Cooper sve govori Boyleu?"

"To je jednostavno tako", odgovorila je. "To čine i neki drugi. Samo se šaćica muškaraca suprotstavila Boyleu. Dr. Simpson je bio jedan od njih. Čak mu je zbog mene lagao i rekao mu da se dijete neće roditi do kraja rujna. Pokušao mi je dati više vremena da smislim način kako da izmaknem Boyleu."

"Dobro. Pustit ćemo da Boyle vjeruje u laž što je duže moguće. Je li doktor ikada došao ovamo?"

"Jednom."

"Je li ti rekao koliko ima stražara?"

"Sjećam se da mi je rekao da su lijeni jer se zadržavaju na brežuljku izvan grada i blokiraju cestu koja vodi ovamo. Izmjenjuju se na straži i svaki dan odlaze natrag u Sweet Creek."

"Vidio sam te stražare na putu ovamo. Pitao sam se je li spomenuo neke druge koji su ti smješteni bliže. Na zadnjem dijelu puta se spustio mrak i možda sam ih previdio."

"Mislim da ih nema više. Zaista nemaju razloga da nadgledaju kuću. Znaju da ne mogu otići u divljinu. Da pokušam otići na zapad, trebalo bi mi više od tjedan dana da stignem do drugog grada. U mom stanju, ne bih to mogla riskirati. Ne, jedini sigurni put je onaj kroz Sweet Creek."

"Ako ne paze na kuću, to je dobra vijest."

"Zašto?"

"Što duže ostanem neprimijećen, to bolje, a ako ne nadgledaju ni polje, mogao bih tamo vježbati konje. Prvo ću se uvjeriti da Boyleovi ljudi nisu promijenili pozicije."

"Kad ćeš otići u trgovinu?"

"Čim padne mrak. Hoće li ti biti dobro samoj?"

"Da, ali jahanje po mraku će biti opasno za tebe."

"To neće biti nikakav problem", pretjerivao je. Pokušao je izvući ruku iz njene, ali ju je čvrsto držala.

"Ispričaj mi sve o izgledu grada."

Njeno opažanje detalja je bilo impresivno. Detaljno je opisala svaku zgradu. Čak je točno znala raspored inventara u Cooperovoj trgovini.

"Sad mi reci gdje se nalazi kuća doktora Simpsona. Želim saznati koliko ljudi pazi na njega."

Učinila je što je zatražio pa rekla:

"Nećeš moći mnogo toga donijeti sa sobom ukoliko ne uzmeš kola, a to je preopasno.

Boyleovi će ljudi čuti škripu kotača."

"Mogu to srediti. Prestani se brinuti i ne očekuj da se vratim prije jutra. Ostavit ću ti pušku i metke kraj kreveta...u slučaju da Boyle odluči navratiti. Bože, Isabel, mrzim što te moram ostaviti, ali..."

Bacila je ruke oko njegovih vrata.

"Molim te, vrati se. Znam da ništa od ovoga nisi tražio. Žao mi je što sam te u ovo uplela, ali, Douglase, zaista se nadam da ćeš se ipak vratiti."

Zagrlio ju je i stisnuo uz sebe.

"Smiri se. Vratit ću se. Obećavam."

Činilo se kao da ga ne može pustiti. Mrzila je samu sebe što je tako ovisna o njemu. Nikada nije ovisila o mužu, ali to je bilo zato što je uviđala njegove slabosti. Douglas je bio njegova čista suprotnost. Činilo se da ga ništa ne može smesti.

"Parker te treba dok ja ne ojačam."

"Vratit ću se", obećao joj je opet. "Moraš me pustiti."

"Mogu li ti nekako pomoći?"

"Naravno. Napiši mi popis stvari koje trebaš. Ne želim ništa zaboraviti."

"Popis je u ladici u kuhinji. Stoji tamo već tjednima."

Zazvučala je panično kad je dodala: "Nazvala sam ga popisom svojih želja."

Nije shvatila da plače dok ga nije pustila i klonula na uzglavlje.

"Ah, šećeru. Nemoj plakati."

"Danas sam malo osjetljiva. To je sve."

Morao je nešto učiniti da mu povjeruje. Provjerio je malog Parkera, a onda je uzeo svoj džepni sat, rekao joj koliko je sati i vratio ga u ladicu. Kad ju je opet pogledao, u očima joj je još uvijek vidio strah.

"Znaš li što ti treba, Isabel?"

"Sve je na popisu", odgovorila je.

"Ne govorim o zalihama."

GIGA

"Onda ne, ne znam što mi treba."

"Povjerenje. Pokušaj pronaći malo povjerenja dok me nema ili ćemo se posvađati kad se vratim."

Strogost u njegovom glasu ju nije uzrujala. Zapravo ju je tješila. Vratit će se, makar to bilo i samo zbog toga da joj očita bukvicu što je sumnjala u njega. Bio je dovoljno arogantan i ponosan da to učini. O, kako je bilo divno što se ljutio na nju. Ponašao se kao da pripada njoj i Parkeru.

"Nisam te htjela uvrijediti."

"Pa, jesi."

Pokušala je izgledati umiljato. Nije htjela da on ode ljutit.

"Naći ću povjerenja. Obećavam.

Oči su joj zablistale kad je dodala:

"Čuvaj se, šećeru. "

ČETVRTO POGLAVLJE

Stare navike teško umiru. Douglas nikada nije zaboravio kako da obije lokot ili izađe iz zgrade neprimijećen. Proveo je nekoliko godina na ulicama New Yorka, preživljavajući svojom dosjetljivošću i kriminalnim umijećem, a onda je upoznao svoja tri brata i mlađu sestricu i krenuo na zapad. Prije toga je bio u sirotištu. Bio je još dječak kad je usavršio svoju kriminalnu tehniku. Ali to je bilo poput vođenja ljubavi. Kad jednom naučiš, nikada ne zaboravljaš.

Njegovo lopovsko umijeće mu je sada dobro došlo, a dobro mu je došla i kiša jer zbog nje vani nije bilo sova. Boyleovi ljudi nisu predstavljali problem, samo neugodnost. Douglas je sakrio kola blizu njihovog brloga na brežuljku koji je gledao na Sweet Creek. Prišuljao se četvorici muškaraca i prisluškiavao u nadi da će saznati neke korisne informacije o njihovom šefu. Nije saznao ništa važnoga. Boyleovo se ime nekoliko puta spomenulo u psovkama jer im je dodijelio tako mrsku dužnost, a većinu su vremena proveli hvaleći se koliko tko viskija može odjedanput popiti. Bili su nevjerojatno dosadni, a nakon što je gotovo dvadeset minuta slušao njihove cmizdrave prigovore, Douglas nije čuo ništa bitnoga. Upravo ih je namjeravao zaobići i krenuti dalje kad su Boyleovi ljudi odlučili napustiti svoja mjesta i vratiti se u grad. Ne samo da ih je vrijeme napokon obeshrabrilo, već su bili i sigurni da njihov šef to nikada neće saznati.

Njihova je lijenost olakšala posao Douglasu. Šest puta je jahao do trgovine i vraćao se do kola sa zalihama koje će trebati Isabel, a onda je otišao do kuće doktora Simpsona.

Nije kucao. Krenuo je do stražnjih vrata jer je Boyle na doktora budno pazio, baš kao što je Isabel i sumnjala. Jedan je muškarac bio smješten ispred kuće. Douglas je primijetio stražara koji se naslonio na stup preko puta ceste držeći pušku u jednoj ruci, a bocu pića u drugoj. No, nije bilo nikoga tko bi pazio na stražnji dio kuće. Douglas je pretpostavio da je Boyle i to nekome naredio, ali se vjerojatno i on odšuljao kući, kao i oni cmizdravci na brežuljku. Douglas je zaboravio da mu je Isabel rekla da je dr. Simpson oženjen. Njegova je žena spavala uz njega, okrenuta leđima. Sve što je Douglas vidio je bio pramen sijede kose koji je virio iznad pokrivača.

Nije upotrijebio pušku da probudi starca. Jednostavno mu je stavio ruku preko usta, šapnuo mu da je prijatelj Isabel Grant i zamolio ga da odu dolje razgovarati. Doktor je bio očito naviknut na buđenja usred noći. Douglas je znao da su se djeca često rađala u to nezgodno doba. Iako se činilo da je liječnik umoran, nije se svađao s njim. Njegova se žena nije probudila. Simpson je za sobom zatvorio vrata i poveo Douglasa u radnu sobu. Navukao je zavjese, a onda zapalio svijeću.

"Jesi li zaista Isabelin prijatelj?"

"Jesam."

"A tvoje ime je?"

"Douglas Clayborne."

"Ne namjeravaš povrijediti Isabel?"

"Ne."

Doktor još uvijek nije izgledao uvjeren.

"Želim joj pomoći", ustrajao je Douglas.

"Možda, a možda i ne", odgovorio je Simpson. "Nisi iz ovog kraja, zar ne? Odakle poznaješ našu Isabel?"

"Zapravo, tek sam je upoznao. Njen mi je muž prije nekoliko mjeseci prodao arapskog pastuha, ali u to vrijeme sam proširivao posao i nisam mogao otići po konja dok nisam zaposlio nekoliko najamnih radnika."

"Ali ti si njen prijatelj. Je li to točno?"

"Da."

Simpson ga je cijelu minutu proučavao, polako češkajući neobrijanu bradu, sve dok napokon nije razriješio ono što ga je mučilo. Napokon je kimnuo glavom.

"Dobro", rekao je. "Ona treba jakog i snažnog prijatelja poput tebe, mladiću. Iskreno se nadam da ćeš se takvim i pokazati kad je budeš morao zaštititi. Znaš koristiti tu pušku koju nosiš?"

"Da."

"Jesi li brz i precizan?"

Douglas se osjećao kao daje podvrgnut inkviziciji, ali se nije uvrijedio jer je znao da je doktoru najvažnija bila Isabelina sigurnost.

"Dovoljno sam brz."

"Vidio sam tvoju sačmaricu na stolu u hodniku", rekao je Simpson. "Jesi li isto tako vješt i s tim oružjem?"

Douglas nije vidio razloga zašto ne bi bio potpuno iskren.

"Sačmaricu više volim."

"Zašto?"

"Ostavlja veću rupu, gospodine, a ako pucam u nekoga, pucam da ubijem."

Doktor se nacerio.

"Pretpostavljam da tako i treba biti", primijetio je.

Sjeo je za stol i dao znak Douglasu da sjedne na stolicu nasuprot njega. Douglas je to odbio odmahnuvši glavom.

"Kako je naša djevojka? Zaista bih je htio vidjeti. Pretpostavljam da je sve krupnija i ćudljivija."

"Sinoć je rodila."

"Dobri Bože, rodila je? Prerano je. Što je rodila, dečka ili curicu?"

"Dečka."

"Je li preživio?"

"Jest, ali je mršav, užasno mršav...i malen. Plače vrlo slabašno."

Simpson se nagnuo u stolici i odmahnuo glavom.

"Čudo je da je preživio. Osim što je slab, čini li se da je bolestan?"

"Ne znam. Većinu vremena spava."

"Sisa li?"

"Pokušava", odgovorio je.

"Dobro. To je zbilja dobro", rekao je. "Majčino mlijeko će ga udebljati. Reci Isabel da ga pokuša dojiti svakih sat vremena dok ne ojača. Posisat će svaki put samo malo, ali to je u redu. Ako beba odbije jesti ili ne može zadržati mlijeko, onda zaista dolazi do problema. Ne znam što bih mogao učiniti za njega ako dođe do nevolja. Premlad je za lijekove. Možemo se samo moliti da će preživjeti. Prehlada će ga ubiti, zato ga morate neprestano držati na toplom. To je zaista važno, sinko."

"Utoplit ću ga."

"Ne želim zvučati pesimistično...ali morate shvatiti i prihvatiti činjenice. Velika je mogućnost da dijete neće preživjeti, bez obzira što vi budete činili."

"Ne želim razmišljati o toj mogućnosti."

"Ako se to dogodi, moraš pomoći Isabel da to prebrodi. Prijatelji to čine." .

"Učinit ću to."

"Kako joj je? Je li imala kakvih problema za koje bih trebao znati?"

"Teško je rađala, ali sada izgleda dobro."

"Ti si joj pomogao da rodi?"

"Da."

"Je li povrijeđena?"

"Ne, ali dosta je krvarila. Ne znam je li to više ili manje od uobičajenoga. Nikad prije nisam porodio dijete. Pitao sam je kako je, ali čini se da joj je neugodno i ne želi pričati o tome." Doktor je kimnuo glavom.

"Da zaista ima problema, rekla bi ti, za dobrobit svoga sina. Pokušaj je održati mirnom i nemoj je uzrujavati. Isabel je jaka, ali je sada ranjiva. Mlade majke su obično osjetljive i mislim da ni s Isabel to neće biti drukčije. Najmanja sitnica bje mogla izazvati, tako da se ne bi smjela zabrinjavati. Žena Paula Morgana je plakala cijeli mjesec. Njen muž je gotovo poludio od brige. Ta žena je plakala i kad je bila sretna i kad je bila tužna. Za taj plač nije imala nikakvog povoda niti razloga. S vremenom se oporavila. Isabel ima mnogo ozbiljnijih problema. Ne znam kako bih ja podnosio činjenicu da mi je Boyle za vratom. Brinem se za njenog sina, pošto se rodio tako rano, a znam da se i ona brine. Ako beba preživi, namjeravaš li ostati s njom dok on ne bude mogao putovati?"

"Da, ostat ću. Koliko dugo mislite da bi to moglo potrajati?"

"Bar osam tjedana, ali deset bi bilo još bolje ako se bude sporo debljao. Jedna me stvar strašno zanima, sinko. Kako si uspio stići do Isabelinog ranča?"

"Bio je mrak i išao sam glavnim putem, a vodila me je mjesečina sve dok nije počela kiša. Onda sam slučajno skoro naletio na Boyleove stražare. Bili su tako pijani da me nisu čuli. Pitao sam se zašto se šuljaju okolo po kiši", priznao je slegnuvši ramenima. "Ali nisam bio dovoljno znatiželjan da pođem saznati. Sad mi je drago što nisam stao."

"Bilo je opasno jahati planinskim putićem po mraku."

"Jahao sam polako, dio puta sam prehodao, a svjetlo u Isabelinom prozoru mi je pokazalo put."

"Jesi li siguran da se večeras možeš vratiti do nje?"

"Siguran sam."

"Volio bih da sam mlađi i jači. I ja bih pokušao doći do Isabel po mraku, ali se u svojim godinama ne usuđujem riskirati. Nikada nisam dobro jahao. Konji me plaše", priznao je. "Pao sam više puta nego što se sjećam. Sada vozim kola, a žena mi svako jutro pomogne upregnuti konje. Osim toga, čak i kad bih uspio tamo stići, Boyle bi za to mogao čuti i povrijediti moju Trudy. Ne, ne mogu to riskirati, ali zahvaljujem Bogu što si ti naišao."

"Rekli ste mi da sada ne možete ništa učiniti za bebu", podsjetio ga je Douglas.

"Mogao bih utješiti Isabel. Ona je meni i Trudy poput kćerke. Kad je Parker umro, zamolio sam je da se preseli k nama, ali nije htjela ni čuti za to. Odlučila je da će se sama brinuti za sebe. Trudy ju je molila da ostane živjeti s nama bar dok se ne rodi dijete, a onda je Boyle čuo za naše planove i spriječio ih. Moja žena je pronašla lijepu kućicu malo dalje u našoj ulici i htjeli smo da Isabel razmisli o tome da se useli tamo i da podiže dijete u Sweet Creeku. Bila bi neovisna, kao što je željela, ali bi ipak bila dovoljno blizu da joj pomognemo kad se za to ukaže potreba."

Douglasu se doktor još više svidio zbog njegove očite naklonosti prema Isabel.

"Dobro ću se brinuti za nju i dijete", obećao je.

"Jesi li već primijetio kako je lijepa?"

Douglas se poželio nasmijati; pitanje je bilo tako apsurdno.

"Jesam, primijetio sam."

"Onda te moram upitati kakve su tvoje namjere, sinko."

Pitanje ga je zateklo.

"Molim?"

"Bit ću otvoren i pretpostavljam da ću te time dovesti u neugodnu situaciju. Ali moram pitati.

Kad se oporavi od poroda, namjeravaš li joj udvarati?"

Nikada nije čuo da je to netko izrazio na taj način.

"Ne."

Simpson nije izgledao uvjeren. Predložio je da im Douglas natoči konjak, pričekao je dok mu nije pružio čašu, a onda se naslonio da razmisli o situaciji.

"To bi se moglo svejedno dogoditi", primijetio je.

"Isabel poznajem tek..."

Simpson ga je prekinuo.

"Upravo si obećao da ćeš s njom ostati deset tjedana, sjećaš se? Ti si čovjek od riječi, nisi li?"

"Da, i ostat ću, ali to ne znači da ću..."

"Sinko, dopusti mi da ti ispričam priču o čovjeku kojega sam slučajno sreo u River's Bendu."

Douglas je osjetio kako u njemu raste frustracija. Nije sada bio raspoložen za slušanje priča. Htio je pričati o Boyleu i saznati o njemu što više informacija. Ako je bilo suditi po polaganom ispijanju konjaka i zamišljenom pogledu, doktora se u tom trenutku nije moglo požurivati. Starčeva dob je bila razlogom Douglasove pažnje i poštovanja prema njemu, tako da se naslonio na stol i strpljivo pričekao da ovaj počne s pričom.

Simpsonu je trebalo više od pola sata da ispriča priču o tri para koja su zaglavila u snježnoj oluji i živjela zajedno u rudarskoj kolibici cijele zime. Kad je stiglo proljeće i snijeg se otopio, već su bili nerazdvojni prijatelji. No, pet godina kasnije je slučajno sreo jednog od preživjelih i upitao ga nekoliko pitanja. Na doktorovo zaprepaštenje, gospodin se nije mogao sjetiti imena jednog od muškaraca s kojim je proveo zimu.

"To je poanta moje priče", rekao je Simpson. "Da, gospodine, to je poanta. Dugo ćeš živjeti blizu Isabel i želim da se sjetiš čovjeka o kojem sam ti upravo pričao. Zakleo se na prijateljstvo, otišao tako daleko da je čak tu dvojicu muškaraca nazivao svojom braćom, ali kad je njegov život krenuo dalje, jednostavno ih je zaboravio."

"Razumijem", rekao je Douglas.

"Zaista? Isabel ima dobro srce i siguran sam da ju nije teško zavoljeti. Zabrinut sam za budućnost, nakon što riješiš stvari s Boyleom i vratiš se kući. Učinit ćeš nešto u vezi s tim tiraninom, zar ne?"

Simpson je napokon dotaknuo temu o kojoj je Douglas htio pričati.

"Čini se da hoću", rekao je. "Recite mi sve što znate o Boyleu."

"Znam da je taj čovjek čudovište." U njegovom se glasu osjetilo gađenje. "Jedini razlog što sam ja još živ je taj što on misli da će u budućnosti zatrebati moje usluge. Prijetio je da će me ubiti, ali ne vjerujem da će to učiniti. Do doktora je teško doći u ovim krajevima. Ali, povrijedio bi moju Trudy. O, da, učinio bi to."

"Isabel mi je rekla da su neki muškarci iz grada smogli hrabrosti da se suprotstave Boyleu i da ste Vi jedan od njih. Zašto drugi ne pomognu?"

"Svi koje ja poznajem bi voljeli pomoći, ali se boje. Vidjeli su što se dogodilo onima koji su pokušali. Ako netko od njih samo šapne da bi pomogao Isabel, Boyle bi za to čuo, a onda bi taj isti gadno nastradao. Kad je rekao nekim ljudima za koje je mislio da su mu prijatelji da namjerava dovesti slavnog državnog šerifa ovamo, Wendellu Borderu su slomili obje ruke. Taj je šerif prolazio ovim krajem tražeći neke zločince, ali Wendell nikada nije dobio priliku potražiti ga. Boyleovi su ljudi stigli do jadnog Wendella prije no što je uspio izaći iz grada. Dok sam mu namještao slomljene ruke, šapnuo sam mu da ću naći načina da dovedem pomoć. Obećao sam mu i da ću se moliti."

"Jeste li namjeravali otići naći šerifa?"

"Ne, prestar sam i preslab da idem ikoga tražiti. Moja Trudy se, srećom, dosjetila nečeg boljeg. Dvapat tjedno putujem u Liddyville da posjetim pacijente. Udaljen je od Sweet Creeka samo dva sata", dodao je. "Moja mi je žena predložila da odem u telegrafski ured i otamo pošaljem brzojave svim područnim šerifima. Ona smatra da bi nam jedan ili dvojica bili voljni pomoći. Otišao sam korak dalje i poslao brzojave dvojici propovjednika o kojima mi je Wendell pričao. Zamolio sam ih da nam pomognu u potrazi za šerifom. Još uvijek ni od

jednoga nemam vijesti, ali imam osjećaj da će Teksašanin doći ako čuje za našu nevolju, posebno ako čuje da majka s novorođenčetom treba pomoć. Ostavit će sve i požuriti ovamo."
"Zašto mislite..."

Simpson mu nije dopustio da dovrši pitanje.

"Ukoliko su glasine točne, šerif je slučajno uzrokovao smrt nekih žena i djece u Texasu dok je trajala pljačka banke. Nije znao da su unutra i da ih pljačkaši koriste kao štit kad su on i njegovi ljudi upali u banku. Ako je suditi prema onome što smo čuli o pljačkašima, ionako bi ih ubili, ali šerif krivi sebe. O, doći će on...ako čuje za našu nevolju. Volio bih znati njegovo ime. Pretpostavljam da bismo ga tako lakše našli."

"Vi tražite Daniela Ryana", rekao mu je Douglas. "Traže ga i moja braća."

Zastao je kad je čuo škripu stepenica. "Jesmo li probudili Vašu ženu?"

"Ne, ali navikla se priljubiti uz mene, i zacijelo se probudila kad joj je postalo hladno."

"Biste li joj rekli da spusti pušku?"

Simpson je bio zaprepašten.

"Imaš oči na leđima? Trudy, makni to i dođi ovamo. Želim da upoznaš Isabelinog prijatelja. Obećao je da će pomoći našoj djevojci."

Douglas se okrenuo i kimnuo ženi.

"Žao mi je što sam vas uznemirio."

Trudy je odložila pušku na stol i požurila naprijed da stisne Douglasovu ruku. Njen je stisak bio iznenađujuće jak za ženu njene građe, pošto je njena glava jedva dosezala do njegovih ramena.

"Doktor i ja smo se molili za čudo. Izgleda da smo jedno dobili. Znam da ti nisi šerif Ryan. Krupan si, kao što smo čuli da je i on, ali nemaš plavu kosu i oči, a naš nam ga je propovjednik dobro opisao, tako da ćemo ga prepoznati kad stigne u grad. Svake se nedjelje molimo da će taj dragi čovjek čuti naše molitve i doći ovamo. Jesi li ti možda šerifov prijatelj?"

Je li te on poslao?"

"Ne, gospođo, nije me on poslao."

Nije mogla sakriti svoje razočaranje.

"Ali ipak ćeš pomoći našoj djevojčici?"

Douglas se nasmiješio. Ljubav Simpsonovih prema Isabel mu je bila draga. Sam Bog je znao da je u ovom trenutku trebala prijatelje i bilo je lijepo što ima dva iskrena prijatelja u Sweet Creeku koji su je pokušavali zaštititi.

"Da, pomoći ću joj."

Stisnula mu je ruku.

"Doktore, mislim da ću sada poći u kuhinju."

Pričekala je da joj muž kimne s odobravanjem, a onda je opet pogledala Douglasa. "Nećeš otići prije no što ti spakujem nešto za put."

"Morat ćeš to obaviti u mraku, Trudy", rekao joj je muž.

"Snaći ću se. Zapalit ću svijeću i staviti je u hodnik. Nitko ne može vidjeti unutra."

"Gospođo, zaista bih se trebao vratiti k Isabel."

Žustro mu je kimnula glavom i gotovo potrčala u kuhinju. Simpson se zakikota.

"Možeš se slobodno opustiti, sinko. Trudy te neće pustiti da odeš bez vreće njenih poslastica. Sjedni i reci mi zašto tvoja braća traže Teksašanina. Imate li problema koji zahtijevaju pomoć zakona?"

"Ne", odgovorio je Douglas. "Ryan je pomogao jednom od moje braće. Zapravo, spasio je Travisov život."

"Znači, želite mu zahvaliti."

"Da, ali želimo i vratiti kompas koji je...posudio."

"To zvuči zanimljivo."

"O tome ću Vam pričati drugi put", obećao je Douglas. "Kad sam dolazio ovamo, primijetio sam da vaš grad ima telegraf. Pitao sam se zašto ste morali otići u Liddyville da pošaljete brzojave."

"Jedini način na koji si mogao vidjeti telegrafski ured je u trgovini. U stražnjoj je sobi. Zašto si išao tamo?"

"Da nabavim zalihe."

"Je li te itko vidio?"

"Ne."

"Dobro", šapnuo je Simpson. "Provalio si unutra, zar ne?"

"Jesam."

"Jesi li obio bravu ili razbio prozor?"

Douglas je bio pomalo uvrijeđen tim pitanjem.

"Ne, naravno da nisam. Cooper neće ni znati da sam bio tamo ukoliko detaljno ne popiše inventar."

Simpson se zadovoljno smiješio.

"Nadam se da si dobro opljačkao Vernona Coopera. Njegov brat Jasper vodi telegrafski ured, a obojicu tih ništarija posjeduje Boyle. Nitko u Sweet Creeku se ne usuđuje odavde poslati telegram ukoliko ne žele da za njega sazna Boyle. Zato sam otišao u telegrafski ured u Liddyvilleu. Trudy i ja iz principa tamo kupujemo hranu. Radije bi gladovali nego naš teško zaradeni novac davali Cooperu."

"Ukoliko se Ryan pojavi i uhiti Boylea, bi li onaj čovjek kojemu je slomio ruke svjedočio protiv njega?"

Simpson je odmahnuo glavom.

"Pretpostavljam da će Ryan morati naći neki drugi način da se riješi Boylea", rekao je, "ili će najprije morati iz grada istjerati njegove razbojнике. Wendell je previše uplašen da bi svjedočio. Ima ženu i dvije male kćeri. Ne usuđuje se ni zucnuti protiv Boylea jer će u tom slučaju njegova obitelj snositi posljedice. Jadnik. Ima usjeve koji će biti za nekoliko tjedana zreli za žetvu, a zbog svojih slomljenih ruku će biti prisiljen gledati kako trunu."

"Zar mu neće pomoći netko iz grada?"

"Boje se učiniti išta što bi moglo razljutiti Boylea."

"Zašto on želi Isabelino zemljište?"

"Svima govori da tamo želi voditi svoju stoku na pašu. Ima mnogo zemlje oko svoje kuće, ali iznajmljuje je nekim strancima koji kupuju stoku u Texasu i dovode je na njegovo zemljište da se utovi. Boyle je u posljednjih petnaest godina zaradio cijelo bogatstvo, ali je pohlepan i želi još više."

"Ako želi iskoristiti Isabelino zemljište, zašto onda to ne učini? Ne bi ga mogla zaustaviti, a on to sigurno zna."

"Ne želi on samo njenu zemlju, sinko, želi i nju. Svima priča da će ona biti njegova. Šepiri se po gradu poput debelog pijetla i poziva ljude na vjenčanje. Ljudi kažu da je počeo sliniti za njom čim ju je vidio."

"Zašto čeka? Mogao bi je prisiliti da se uda za njega."

"Ne razumiješ Boylea kao što gaja razumijem. On želi da ga ona preklinje da je oženi, a misli da će to postići ako je otjera u krajnji očaj."

"Je li on ubio njenog muža?"

"Da mu metak nije prošao kroz leđa, posumnjao bih da je Parker slučajno sam sebe ustrijelio. Znaš, ne govorim loše o mrtvima. Samo iznosim činjenice, a činjenica je da je Isabelin muž bio praktičan otprilike kao i lonac s rupom u sredini. Taj je čovjek u svemu imao pretjerane zamisli. Ali prema Isabel je bio dobar, stvarno dobar. I bio je ljubazan prema ludom starom Paddyju, iako je znao da će Boyle za to čuti i biti bijesan zbog toga."

To je Douglasa zaintrigiralo.

"To što je bio ljubazan prema starcu je ljutilo Boylea?"

"Zbunjujuće, zar ne? Paddy je u Sweet Creek stigao ravno iz Irske i živio je ovdje otkako ja pamtim. Boyle se ovamo doselio prije deset godina i smjestio se na zemljištu koje graniči s Isabelinim. U roku od godine dana počeo je graditi ogromnu kuću na tri kata, a kad je bila dovršena, bila je luksuzna poput onih koje možeš vidjeti na istoku, u to se možeš kladiti. Ispunio ju je novim namještajem koji je dopremio iz Europe, a onda je priredio veliku zabavu na koju je bio pozvan cijeli grad, samo da bi se on mogao razmetati svojom palačom. Čak je i Paddy bio pozvan, ali se te noći dogodilo nešto što je među njima raspirilo svađu. Nitko se ne sjeća da ih je te noći vidio zajedno, ali je otad Boyle počeo žestoko mučiti Paddyja. Ljudi su tada počeli tog Irca nazivati luđakom jer se Paddy uvijek smijao, bez obzira koliko bi žestoko Boyle na njega navalio. Znaš što mi je taj luđak rekao dok sam ga jedne večeri krpao? Rekao je da će se on zadnji smijati. Možeš li to zamisliti? Čudno je da se to na kraju doista i dogodilo." "Kako je to postigao?"

"Čekaj, sinko, sad dolazim do tog dijela. Paddy je umirao od sušice. Izdržao je do jedne subotnje noći, kad je znao da Boyle odlazi u salun igrati karte. Slučajno sam i ja te noći bio tamo. Kažem ti, to je bila najčudnija stvar koju sam ikada vidio. Paddy se dovukao iz svog bolesničkog kreveta, ušao u salun i tamo legao na pod. Prekrižio je ruke na prsima kao da je već u lijesu i najavio da će umrijeti za nekoliko minuta. Onda su tek stvari postale jako čudne. Boyle je prevrnuo stolicu i potrčao do starca. Kleknuo je do njega, odgurnuvši mene i sve ostale koji su mu se našli na putu, a onda je zgrabio Paddyjevu košulju i počeo ga tresti i vikati: 'Reci mi, starče. Reci mi tko je.'"

"Što se onda dogodilo?" upitao je Douglas, fasciniran tom bizarnom pričom.

"Postalo je još čudnije, sinko, to se dogodilo. Paddy se Boyleu nasmiješio velikim bezubim osmijehom, a onda šapnuo nešto što je jedino Boyle mogao čuti. A onda se nasmijao. Bog mi je svjedok, Paddy je umro smijući se. Boyle je poludio. Počeo je gušiti mrtvaca i psovati ga. Dvojica njegovih ljudi su morala priskočiti i rastaviti ga od Irca da ga mogu doći pokupiti pogrebna kola. Čuo sam kad ga je jedan od njegovih ljudi pitao zašto nije ubio Paddyja davno prije. Boyle je još uvijek bjesnio zbog onoga što mu je Irac rekao i samo je promumljao da ga nije mogao ubiti, a da ne sazna. Sljedećeg smo se dana ja i Trudy otišli oprostiti od starog Paddyja. Kunem ti se, kad smo pogledali u lijes, tom ludom starcu je na licu bio široki osmijeh. Nije li to najluđa priča koju si ikada čuo?"

Douglas je kimnuo glavom u znak slaganja. Doktor je glasno uzdahnuo pa rekao:

"Boyle se brzo oporavio od toga što ga je mučilo, što god to bilo, i već je sljedećeg tjedna počeo mučiti Isabel i Parkera

Granta. Nitko nije vidio da je ubio Parkera, ali svi misle da jest. Pretpostavljam daje tada pomislio da će mu naša djevojka pasti u naručje, pošto je bila trudna i bespomoćna. Tu je gadno pogriješio jer Isabel nije ni najmanje bespomoćna. Naravno, sada je ranjiva zbog djeteta, a pretpostavljam da Boyle misli da je sada može ugrabiti, pošto ima sav taj novac i moć."

"Želi li je oženiti?"

"O, on je želi na legalan način", odgovorio je Simpson. "Pošto ga još nije počela preklinjati, mislimo da čeka da se dijete rodi. Pametan je Boyle. Većina majki će učiniti sve da bi prehranile dijete. Isabel je dobra žena, ali na svoju nesreću, previše je lijepa. Lagao sam Boyleu i rekao mu da se dijete neće roditi prije kraja rujna, a na Isabel se trudnoća nije vidjela sve do petog mjeseca, tako da Boyle nema razloga pomisliti da lažem. Boyle će je ostaviti na miru dok se ne uvjeri da se dijete rodilo."

"Doktore, hrana je zapakirana", javila se Trudy iz hodnika.

Simpson je istog trena ustao.

"Što još mogu učiniti da pomognem?" upitao je.

"Cijenio bih kad biste poslali brzojav mojoj braći i javili im da sam zadržan."

Doktor je pokazao na olovku i papir.

"Sve mi zapiši, a ja ću se za to pobrinuti odmah ujutro."

"Idete li u Liddyville i inače ponedjeljkom?"

"Ne, obično idem utorkom i petkom, ali mogao bih smisliti neki razlog da odem ranije."

"Nema potrebe. Osim toga, ne biste trebali mijenjati svoje navike."

"Namjeravaš li nam uskoro dovesti pomoć?"

"Da."

"To sam i mislio", odgovorio je. "Moram ti nešto važno spomenuti. Boyle će uskoro otići na godišnji obiteljski sastanak u Dakotu. Nikada nije nijedan propustio svih ovih godina koje tu živi, a svi očekuju da će otići zaista brzo. Ne želiš da sa sobom dovede još svojih ljudi, a znam da će on upravo to učiniti ako sazna da je Isabel poboljšala svoje izgled. Osim toga, previše je riskantno sada micati bebu, a ne želiš ni brigu o tome hoće li joj Boyleovi ljudi zapaliti kuću. To će sigurno učiniti ako saznaju da si unutra."

"Koliko će dugo Boyle biti odsutan?"

"Ovisi od godine do godine. To se jednostavno ne zna. Prošle godine ga nije bilo šest tjedana, ali godinu prije toga se vratio za mjesec dana. Čuo sam da ide na veliko obiteljsko okupljanje, a pošto njega smatraju najuspješnijim članom cijele obitelji, voli ostati tamo duže jer uživa u divljenju."

"Napisat ću Vam još jednu poruku koju želim da pošaljete kada za to dođe vrijeme, a morate mi obećati da ćete me obavijestiti kada nešto budete čuli o Ryanu. Htio bih razgovarati s njim."

"Kako ću te obavijestiti?"

"Dolazit ću ovamo svakog ponedjeljka i javljati Vam se."

"Samo da saznaš jesam li što čuo o šerifu? Sinko, to zvuči kao da vjeruješ u lažnu nadu. Izgledi da ćemo ga pronaći nisu veliki."

Douglas je odmahnuo glavom.

"To nije glavni razlog što ću Vam se javljati, gospodine. Ako se ne pojavim, znat ćete da nešto nije u redu, a želim da onda pošaljete onaj drugi brzopjav. Razumijete li?"

"Razumijem", potvrdio je. "Budi oprezan kad opet budeš dolazio ovamo."

"Hoću", obećao je. "Ipak bih volio da postoji način kojim bih Isabel i dijete mogao prebaciti k vama."

"Da to pokušaš, uzrokovao bi nevolje u gradu. Boyle je provjerava, a siguran sam da će za to zadužiti jednoga od svojih ljudi dok bude odsutan. Daje ne nađu tamo gdje bi trebala biti, siguran sam da bi prevrnuli ovaj grad naopačke tražeći je. Ne bi ti koristilo ni da je odvedeš u Liddyville jer i tamo ima prijatelje, a ne postoji grad u kojem bi to novorođenče bilo sigurno. Jednostavno moraš ostati gdje jesi, sinko. Ako te Boyleovi ljudi ne primijete, i dalje će ostavljati Isabel na miru. Ne želiš da ti se to čudovište nađe za vratom. O, ne, ne želiš."

Douglas se nije složio.

"Čim Isabel i njen sin budu na sigurnom, jedva ću dočekati da Boyle krene za mnom."

Zapravo, veselim se tome."

Doktor je osjetio kao da mu hladan vjetar struji kroz kosti. Isabelin se spasitelj smiješio dok je izgovarao zadnju rečenicu, ali njegove su oči bile druga priča. Bile su hladne...ubojite.

Simpson je zakoračio unatrag prije no što je shvatio da se ne mora bojati. Ispratio je Douglasa u kuhinju i šapnuo mu još jedan savjet.

"Kada za to dođe vrijeme, trebat će ti pomoć, sinko. Dvadeset četvorica rade na Boyleovom ranču, a svaki od njih je ništarija i nasilnik koji samo traži nevolje. Sa Boyleom na čelu, ima ih dvadeset pet."

"Nisam zabrinut. Doći će moja braća."

Simpsonova je žena to čula.

"Koliko imaš braće?"

GIGA

"Pet, uključujući i mog šurjaka."
Simpson ga je s nevjericom pogledao.
"Petorica protiv dvadeset petorice?"
Douglas se nacerio.
"To je i više nego dovoljno. "

PETO POGLAVLJE

Douglas se do zore nije vratio na ranč. Prije nego što je istovario zalihe i smjestio konja u staju, požurio je do kuće da vidi Isabel i dijete. Stajala je ispred kamina s nabijenom puškom u rukama. Kad ju je zazvao i tiho zakucalo, potrčala je do vrata, skinula zasun i bacila mu se u zagrljaj. Nije joj smetalo što je bio mokar do kože.

"Tako sam sretna što si kod kuće."

Njene su ruke čvrsto obavijale njegov struk. Osjetio je kako mu cijev puške pritišće leđa i brzo posegnuo rukom straga da joj je oduzme. Ona ga je još uvijek grčila kad se nagnuo da stavi oružje na stol.

"Nisam znala što te moglo tako zadržati", prošaptala je. "Ali nijedanput nisam pomislila da se nećeš vratiti."

"Drago mi je što to čujem", rekao je. "Treseš se. Ako me pustiš, stavit ću još jednu cjepanicu na vatru. Mlade majke se moraju čuvati. Ne želiš oboljeti."

Nije ga htjela pustiti. "Nije mi hladno...samo sam tako sretna što si se vratio. Douglase, bila sam zabrinuta za tebe."

Žestoko se tresla. Pridržavao ju je da ne bi pala.

"I ja sam bio za tebe zabrinut", priznao je.

Sakrila je lice na njegove grudi.

"Jesi li imao kakvih problema?"

"Nikakvih", odgovorio je. "Donio sam sve s tvog popisa želja i još nekoliko dodatnih stvarčica. A onda sam otišao posjetiti doktora Simpsona."

"Ali Boyle mi je rekao da njegovi ljudi danonoćno nadgledaju doktorovu kuću", uzvikknula je uznemireno.

"Nisu me vidjeli", uvjario ju je. "Upoznao sam i doktorovu suprugu. Dala mi je vreću hrane i svježeg mlijeka za tebe."

"O, to je bilo lijepo od nje."

"Doktor ti šalje mnogo savjeta."

Tapšala mu je prsa. Pitao se shvaća li ona što radi.

"Vrlo si dosjetljiv, Douglase." *I pouzdan*, dodala je u sebi. "Kako si uspio ući u trgovinu i u Simpsonovu kuću neprimijećen? Jesi li obio brave?"

"Ne, jednostavno sam ih otvorio."

"Bože mili, kako si to naučio?"

"Prije mnogo godina sam bio lopov."

Iz nekog razloga, njegovo joj je priznanje bilo urnebesno smiješno. Nije znao što da pomisli o njenoj reakciji. No, sviđao mu se njen smijeh. Bio je ispunjen tolikom radošću. Prisilio se da misli na praktičnije stvari. Odmaknuo se od nje, uzeo je za ruku i poveo je natrag do kreveta.

"Jesi li dugo budna?"

"Većinu noći", priznala je. "I dijete je bilo budno. Upravo je zaspao."

"Dr. Simpson želi da ga pokušaš hraniti. Sisa li već?"

"Da", odgovorila je.

"Misliš li da dobiva dovoljno mlijeka?"

"Da", odgovorila je. "I zadržao ga je u sebi."

Zvučala je kao daje ponosna na svoje postignuće, ali i nekako sramežljiva. Primijetio je kako ga gleda, nasmiješio joj se i naredio joj da ode spavati.

"Zar ti ne bih mogla pomoći istovariti zalihe?"

"Ne."

"O, skoro sam zaboravila. Pripremila sam ti doručak, u kuhinji je."

"Jest ću kad sve istovarim i pobrinem se za Brutusa."

"Jesi li se sjetio ostaviti novac za gospodina Coopera? Nikada nisam ništa ukrala, pa ne namjeravam početi ni sad."

"Ostavio sam mu upravo ono što je zaslužio."

Tehnički gledano, nije joj lagao. Nije joj rekao ni istinu, ali nije se zbog toga osjećao krivim. Ostavio je Vernonu Cooperu točno onoliko koliko mu je dugovao, znači ništa, niti jedan peni. Cooper je okrenuo leđa Isabel i pridružio se Boyleu. Da se Douglasa pitalo, on bi Vernona i njegovog brata Jaspera istjerao iz grada. Onda bi zaista dobili ono što su zaslužili.

Isabel je bila previše uzbuđena da zaspi, ali se pretvarala da je zaspala samo da Douglas može unijeti zalihe. Njeno se uzbuđenje pojačavalo svaki put kad ga je čula kako ulazi. Brojila je koliko je puta škripnuo drveni pod. Dvanaest divnih puta je čula škripanje, a to je značilo da se šest puta vraćao od kola do kuhinje. Jesu li mu ruke bile pune ili je nosio samo po jednu vreću?

Čekanje je bilo ugodno nepodnošljivo. Kad je čula kako sprema kola u staju, nije više mogla izdržati. Odbacila je pokrivače, obukla ogrtač i papuče i na prstima se odšuljala u sobu. Radosno je uzdahnula kad je ugledala mnoštvo vreća na stolu i na sve četiri stolice, a bilo ih je i na podu. Potrčala je do stola i ponovno uzdahnula kad je ugledala veliku posudu s maslacem, pravim maslacem i još jednu posudu u kojoj je bila kava. Njeni prsti su milovali svaku vreću, a svaki put kad bi se okrenula, ugledala bi nešto novo što je bilo vrijedno uzdaha. Bilo je tamo govedine, šunke i slanine i četiri ogromna ukiseljena krastavca umotana u bijeli papir. Voda je s njih kapala na stolnjak, a ona je pomislila da je to zaista najljepši prizor koji bi mogla vidjeti.

Podigla je pogled i ugledala kako je Douglas promatra. Stajao je na vratima i nosio još jednu vreću. Pitala se o čemu razmišlja. Imao je tako čudan izraz na licu, kao da nije znao što da pomisli

tom prizoru, ali u očima mu je bila tolika nježnost da je znala da se ne mora brinuti hoće li se on ljutiti što je ustala iz kreveta.

"Nisam znala da stojiš tamo", rekla je.

"Gledao sam te. Podsjećáš me na djevojčicu na božićno jutro."

Njegov je glas bio ispunjen samilošću. Pitao se koliko je dugo preživljavala bez osnovnih namirnica na koje su svi imali pravo je li shvaćala da grli vreću brašna? Ili da plače?

"Ima još vreća." "Još?" uzviknula je.

Činilo se kao da je sve to bilo previše za nju. Nepomično je stajala, čvrsto držeći vreću brašna i zurila u dragocjenosti na stolu.

"Dođi vidjeti", predložio je.

Nije spustila brašno, već ga je ponijela sa sobom. Protegnuo se da povuče zavjesu i maknuo se u stranu da bi ona mogla vidjeti. Kuhinja je bila premalena za njih oboje, ali nije mu dala vremena da joj se makne s puta. Progurala se unutra. Onda je opet uzdahnula.

"Sol i papar i cimet...o, Douglase, možemo li si sve ovo priuštiti?"

Bila je stisnuta uz njega i gledala ga. Čovjek bi se mogao izgubiti u tim lijepim pjegicama i nevjerojatnim zlatnosmeđim očima.

"Možemo li?" upitala je opet zadihanim šapatom.

Pitanje ga je prenulo iz njegove maštarije.

"Možemo li što?"

"Priuštiti si sve ovo."

"Možemo", izlanuo je. "Cooper je imao rasprodaju."

Uspio je izreći tu laž, a da se nije nasmijao.

"O, to je lijepo."

Nastavili su zuriti jedno u drugo. Nagnuo se i polako joj prstima obrisao suze s lica.

Iznenadila ga je kad se podigla na prste i poljubila ga.

"Čime sam to zaslužio?"

"Time što si tako dobar prema meni i mom sinu. Sigurna sam da ću uskoro povratiti snagu. Zapravo nikad nisam ovisila o nekome, nikada. Ali, bilo je to vrlo lijepo iskustvo. Hvala ti."

Okrenula se da ode. Pratio ju je, posegnuo preko njenog ramena i uzeo joj vreću brašna.

"Što je s tvojim mužem? Nisi li s vremena na vrijeme ovisila o njemu?"

"Parker je imao mnogo vrlina. Žao mi je što ga nisi upoznao. Sigurna sam da bi ti se svidio. On je bio zaista dobar čovjek, Douglase. Laku noć."

Gledao ju je kako odlazi. Nije mu odgovorila na pitanje, a on nije bio siguran je li to bilo namjerno ili ne. Pomislio je da je preumoran da je ponovno pita. Vratio se u staju da osuši svog konja, a onda je iskoristio kantu čiste kišnice da se opere prije nego što ode na spavanje. Prespavao je većinu dana na svom ležaju ispred kamina. Parker ga je probudio vrisnuvši tako jako da je time zacijelo osigurao majčinu pažnju. Nije to bio gromoglasan plač, ali je bio snažan. Je li dojenče već ojačalo?

Zazvonio je Isabelin smijeh. Bila je u kuhinji i po prvi put kupala Parkera. Douglas joj se pridružio.

"Glasniji je danas", primijetio je zijevnuvši.

"Ljut je."

Douglas je primijetio da dijete drhti i sjetio se Simpsonovog savjeta da ga utople što je više moguće.

"Trebao sam održavati vatru."

"Trebao si san."

"Jesi li brzo gotova? Ne želim da se beba prehladi."

Parker je dobivao njenu nepodijeljenu pažnju.

"Evo, opet si čist. Tiho sad", tepala je djetetu. "Gotovo je. Douglase, hoćeš li mi dodati taj ručnik?"

Požurio je po ručnik. Raširio je ručnik preko svog golog ramena, prihvatio Parkera i plegao ga na njega. Isabel ga je nježno obrisala drugim ručnikom. Trenutak kasnije mu je namjestila pelenu, a onda je Douglas primijetio da Parkerove usnice postaju plave.

"Moramo ga brzo utopiti. Otkopčaj ogrtač i haljinu."

Nije oklijevala.

"Hladan je kao led", šapnula je uznemireno. "Nisam ga smjela kupati. Tako je hladan, ne može ni plakati."

"Za minutu će mu biti toplo", obećao je. Umotao ga je u njen ogrtač i haljinu, a na kovrčavu crnu glavicu mu je stavio čistu pelenu. Namrštio se. "Reci mi kad se prestane tresti."

Bojala se pomaknuti. "Za sve sam ja kriva. Gdje mi je bila pamet?"

"Smatrala si da se tvoj sin treba okupati", rekao joj je. "Sljedeći ćemo ga put zajedno okupati ispred vatre."

"Prestao je."

"Tresti se?"

"Da. Mislim da je zaspao."

Sretno je uzdahnula. Douglas je podignuo pelenu s Parkerove glave da mu može vidjeti lice.

"Da, spava", prošaptao je. Lišće mu je bilo pritisnuto na pjegice. "On je sretan muškarac."

"Mali muškarac", ispravila ga je. Porumenila je kad je pogledala Douglasa. "Da, sretan je, a i ja sam sretna što si s nama."

"Nećeš početi plakati?"

"O, ja nikada ne plačem."

Pomislio je da se šali, ali se nije nasmijala.

"Teško mi je pokazati bilo kakve emocije. Nisi li to primijetio?"

"Ne mogu reći da jesam."

"Bi li mi učinio uslugu? Nekim se stolicama klimaju noge i voljela bih da mi pokažeš kako ih mogu popraviti. Nisam sigurna bi li ih trebala pričvrstiti čavlima ili..."

"Ja ću ih popraviti", obećao je. "Još nešto?"

Ispalo je da bi mnogo toga trebalo popraviti. Iako je smatrao nerazumnim popravljati namještaj koji ionako neće moći uzeti sa sobom kad bude odlazila, odlučio ga je svejedno popraviti. Neće još s njom raspravljati o budućnosti, sve dok ne ojača i postane manje osjetljiva. Čak je i on mogao vidjeti da je fizički i mentalno iscrpljena od poroda. Dr. Simpson mu je rekao da se ne smije zabrinjavati. Osim toga, ti poslići će ga održavati zaposlenim.

"Nadgledaju li Boyleovi ljudi kuću?" upitala je.

"Sinoć nisu, ali možda su se dosad približili. Neću riskirati. Doktor je predložio da se skrivam danju, a radim noću, ali to sam već bio i sam odlučio. Sve dok Boyle bude vjerovao da si sama, nadajmo se da će se zadovoljiti čekanjem."

Što ćemo s konjima? Ne mogu cijelo vrijeme biti u staji."

"Izvodit ću ih noću. Čim se smrači, počet ću popravljati koral. Prestani se brinuti."

"Kako ti ja mogu pomoći?"

"Ojačaj."

Da joj Parker nije privukao pažnju, posvađala bi se s njim.

Kuhanje nije bilo jedan od Douglasovih talenata, tako da je samo narezao šunku i kruh koji je poslala Trudy Simpson i otvorio staklenku ukiseljenih rotkvica koju je ukrao u trgovini. Natočio je Isabel punu čašu mlijeka. Namjeravala je štedjeti, i na tome bi inzistirala da joj nije rekao da lako može nabaviti još.

Sat vremena kasnije se vratila u sobu noseći Parkera na ramenu i gledala Douglasa kako popravlja stolicu dok je tapšala nemirno dijete. Douglas je primijetio kako iscrpljeno izgleda i odlučio da će druge stolice popraviti sljedeće noći. Oprao je ruke, a onda od nje uzeo dijete.

"Malo ću ga prošetati." i "Ne znam što mu je. Nahranjen je i promijenila sam mu pelenu i podrignuo je, ali neće da zaspi."

"Samo je nemiran."

Htjela je krenuti u spavaću sobu, a onda se predomislila.

"Sjedit ću s tobom i..."

"Ne moraš", rekao je. "Ako budem imao problema, znam gdje ću te naći."

"Siguran si da je s njim sve u redu?"

"Siguran sam."

"Onda laku noć."

Douglas je sjeo u stolicu za ljuljanje i nježno počeo tapšati dijete po leđima. Sjetio se kako je nekoć ljuljao svoju sestricu. Bože, kako je vrijeme brzo prolazilo. Uskoro će Mary Rose ljuljati vlastitog sina ili kćer. Douglas je običavao pričati sa svojom sestrom dok ju je ljuljao, a sad je isto to činio i s Parkerom. Zvuk njegovog glasa bi smirio Mary Rose, ili bi joj dosadio, i zaspala bi. Razlog zapravo nije bio važan; rezultat je uvijek bio isti. Parker se u roku od nekoliko minuta smirio i počeo hrkati poput nekog starca.

Pao je mrak i bilo je vrijeme da se Douglas baci na posao.

Psihički se pripremio za ljutnju koju će osjetiti čim stupi pred vrata. O, da, razbjesnio se jer se opet podsjetio da brvnara stoji točno na putu bujici. Jednostavno nije mogao zaboraviti nešto tako nepojmljivo. Nije ga bilo briga što pokojni muž možda nije izgradio kuća ili što je možda Isabel ovamo uselio samo privremeno. Taj je čovjek u svakom slučaju doveo Isabel u opasnost. Za miloga Boga, zašto je to učinio? Zar mu nije bilo stalo?

Grantova nesposobnost je bila očita i drugdje. Izgradio je koral - bar je Douglas mislio daje to trebao biti koral - ali gaje očito prvi jači vjetar napola srušio. Bio je prilično siguran da se Pegaz ozlijedio kad je slučajno očešao nogu na neki čavao koji je virio iz ograde. Ako je to bilo točno, to je povećavalo rizik da će doći do ozbiljne infekcije. Douglas se u to morao uvjeriti što je prije bilo moguće, tako da bi mogao promijeniti način liječenja ukoliko to bude potrebno. No, odlučio je pričekati do jutra i pustiti Isabel da se što više naspava.

Zora je tek svanula kad mu se pridružila za stolom. Parker se sklopčao u njenom naručju. U kaminu je pucketala vatra i soba je zadobila topli i ugodni sjaj. Douglas je ustao i pridržao joj stolicu. Primijetila je grudastu zobenu kašu i zagorjeli tost koji je opet pripremio. On je primijetio kako joj kosa sjaji na svjetlosti vatre. Imala je dugu pletenicu koja joj je padala niz leđa. Neposlušni kovrčavi crveni pramenovi su joj padali oko lica. Dovraga, bila je to zaista lijepa žena. Majčinstvo joj je dobro pristajalo.

Primijetila je da se zagledao u nju i odmah se uozbiljila.

"Parker neće da podrigne." To je bilo jedino čega se mogla sjetiti da mu odvraći pažnju od sebe. Raširio je čisti ručnik na svom ramenu i uzeo joj dijete.

"Možeš li sada sjesti za stol?"

"Da. Sad se osjećam bolje."

Douglas je počeo nježno tapšati dijete po leđima. Isabel nije htjela povrijediti njegove osjećaje pa je pojela malo neukusne hrane zalijevajući je velikim gutljajima vode. Htjela je sačuvati ostatak mlijeka za večeru.

"Trebala bi piti mlijeko uz svaki obrok. Donijet ću ga još sljedećeg ponedjeljka."

"Prije nekoliko mjeseci smo imali dvije krave muzare."

"Što se dogodilo s njima?"

"Nisam sigurna. Jednog su jutro bile tu, drugog ih jutro više nije bilo."

"Misliš li da ih je Boyle ukrao?"

Slegnula je ramenima.

"Činilo se da Parker nije bio pretjerano zabrinut i nije volio o tome pričati. Mislim da je možda zaboravio zatvoriti vrata staje. Bio je malo rastresen."

"Kažeš mi da su možda odlutale?"

"Možda su vrata staje ostala otvorena", rekla je gledajući u stol. Činilo se kao da joj je neugodno pa stoga više nije htio navaljivati. Okrenuo se da ona ne bi primijetila njegovo zaprepaštenje. Njen muž zaista nije vrijedio ni pet para.

"A što je s brvnaom? Parker ju nije izgradio, zar ne?"

"Ne, nije. Kako si znao?"

Bila je dobro napravljena, eto kako je znao. No, nije joj odgovorio na pitanje jer se bojao da će je uzrujati. Umjesto toga ju je upitao:

"Je li Parker gradio još jednu kuću na višem zemljištu?"

"Ne. Kako čudno pitanje. Uselili smo se ovamo."

Tada je pokušala ustati od stola, ali stavio joj je ruku na rame da je zadrži.

"Završi s doručkom. Moraš povratiti snagu. Reci mi kako se Pegaz ozlijedio."

"Nekoliko Boyleovih ljudi je pucalo u zrak i Pegaz se propeo kraj vrata staje."

"Je li ga porezao čavao koji viri iz ograde?"

"Ne."

Pažnju im je privuklo dijete koje je ispustilo vrisak dostojan divljenja. Kad je vidio Isabelin smiješak, Douglas je pomislio da smatra da je njezin sin upravo postigao nešto veliko.

"Zaista ne mogu više jesti", prosvjedovala je. "Sačuvat ću hranu za kasnije."

Ustala je prije nego što joj je dospio proturječiti.

"Voljela bih danas pripremiti večeru. Jednostavno volim kuhati", pretjerala je.

"Zaista...smiruje. Da, smiruje."

Nije povjerovao u njenu laž. Prasnuo je u smijeh i odmahnuo glavom.

"Zobena kaša je toliko loša?"

Oči su joj vragolasto zablistale. "Ima okus kao cement."

Gledali su se u oči i činilo se kao da je prošla cijela vječnost, ali ni jedno ni drugo nije htjelo skrenuti pogled.

"Zbilja moraš prestati to raditi."

Zbog njegovog promuklog glasa je osjetila toplinu u cijelom tijelu.

"Raditi što?" upitala je zadihanim šapatom.

"Svakog dana postajati sve ljepšom."

"O", uzdahnula je.

On je prije nje shvatio što se događa. Ponovno je zurio u njene pjegice i brzo se prisilio da pogleda kroz prozor. Pažnju mu je privuklo gibanje pored drveća. Sjena se polako kretala putićem prema polju. Još uvijek je bio predaleko i Douglas mu nije mogao vidjeti lice, ali znao je tko to dolazi. Usamljeni jahač je morao biti Boyle. Dr. Simpson ga je upozorio da nasilnik voli nadgledati ženu koju je terorizirao. O, da, bio je to Boyle.

Douglasova prva misao je bila da se Isabel ne smije uspaničariti. Onda bi probudila dijete, a Boyle bi poslao svoje ljude da upadnu u kuću. Douglas je nastavio gledati kroz prozor i glasom tihim poput Parkerovog hrkanja ju je upitao:

"Isabel, hode li dijete još neko vrijeme spavati?"

"O, da. Bio je budan vedinu nodi. Danas mora nadoknaditi san."

Uzela mu je dijete i krenula prema sobi. Pratio ju je, pričekao da smjesti Parkera u krevetić, a onda joj mirno rekao da de imati društvo.

Isabel se nije uspaničarila. Umjesto toga, počela se svlačiti.

"Koliko vremena imam?" upitala je. Bacila je ogrtač na krevet i počela otkopčavati spavadicu.

"Što to radiš?"

"Moram se obući i izaći."

"Vraga moraš. Ostat ćeš tu."

"Douglase, budi razuman. Ako me vidi, otiđi ce. Uvijek dođem na prag s puškom. Želim da me vidi trudnu. Trebat ću remen. Hoćeš li mi donijeti jedan od Parkerovih iz kutije u uglu? Nemoj samo stajati, moramo požuriti. On ne voli čekati."

"Nisi..."

Dotrčala je do njega i stavila mu prst preko usta da ga ušutka.

"Ako ne izađem, počet de pucati u zrak. Buka ce probuditi Parkera. Želiš li da čuje dijete?"

Pomozi mi da se obučem, tako da bude zadovoljan. Molim te."

Maknuo joj je ruku sa svojih usta i zadržao je u svojoj.

"Ne dolazi u obzir. Izaći ću van i ubiti gada. Jesi li me shvatila?"

"Ne."

"Borba de biti poštena. Pustit cu ga da izvuče pištolj."

Panično je odmahнула glavom.

"Nemoj biti tako tvrdoglav. Boylea nedeš namamiti u borbu. Taj čovjek je kukavica, Douglase. Nemamo se vremena svađati. Možeš me dobro zaštititi s prednjeg prozora. Ako bude izgledalo kao da će me ozlijediti, onda možeš izaći i prisiliti ga da ode. Razumiješ li?" Položaj njegove vilice je odavao da ne razumije.

"Molim te? Suzdrži se zbog mene. U redu?"

"Tako mi Boga, volio bih..."

Zaustavila ga je dotaknuvši mu obraz. "Ali nećeš."

Nije to htio komentirati. "Možda", dopustio si je reći.

Zakolotala je očima. "Remen, molim te. Dodaj mi remen."

Skinuo je svoj i dodao joj ga.

"Nećeš nositi ništa što je pripadalo Parkera."

Činilo se kao da mu je to bilo važno, a pošto su mu hlače ostale na mjestu, nije gubila vrijeme na svađu. Spremila se čim se on vratio do prozora da promatra Boyleov dolazak. Još uvijek je bila natečena u struku, ali ni izbliza toliko da je to moglo odgovarati predviđenom danu poroda koji je dr. Simpson rekao Boyleu. Boyle je upravo sišao s brežuljka kad se pridružila Douglasu.

"Jesam li dovoljno krupna?"

"Valjda jesi."

Stavila mu je ruku na rame. "Trebao bi me prvo pogledati, a onda reći svoje mišljenje." Na brzinu ju je odmjerio. Nije mu se svidjelo što je vidio i namrštio se da joj to dade do znanja. Isabel je bila obučena u bijelu bluzu i plavi pulover koji se širio oko njenog struka. Po njegovom mišljenju, izgledala je previše privlačno za tog gada. Je li ga namjerno htjela očarati? Ne, naravno da nije. Nije ona bila kriva što je lijepa, a nažalost, nije se mogao sjetiti ničega što bi radikalno promijenilo njen izgled...osim ako bi bila voljna nositi neprozirnu vreću preko glave. No, nije joj to predložio.

"Zakopčaj bluzu."

"Zakopčana je."

"Gornja dva dugmeta nisu", rekao je. Vratio je pištolj u korice i rekao:

"Neće vidjeti ništa što baš ne mora."

Vršcima je prstiju dotaknuo njenu bradu. Za ime Boga, kako ijedna žena može imati tako svilenkastu kožu?"

"Neće me ozlijediti", šapnula je.

Uhvatio je njen pogled i zadržao ga.

"Ja ću se pobrinuti da te ne ozlijedi. Ako ga budem morao ubiti, ne želim čuti nikakvih prigovora. Dogovoreno?"

"Da."

"Onda dođi. Stigao je do kuće."

Uhvatila je kvaku i pričekala da Douglas zauzme položaj kod prozora. Nije čekala da joj da dopuštenje da izađe jer je znala da bi u tom slučaju morala čekati cijeli dan.

"Sada izlazim."

"Isabel?"

"Da?"

"Da se nisi usudila nasmiješiti mu se."

ŠESTO POGLAVLJE

Boyle je bio ružan kao sam vrag. Lice mu je bilo pokriveno ožiljcima, oči su mu bile preblizu, a usne su mu nestajale kad bi zatvorio usta. Taj čovjek je izgledao poput kokoši. Douglas nije bio iznenađen njegovim izgledom. Činjenica da je morao pribjeći teroriziranju da bi se oženio je jasno pokazivala da je gad imao ozbiljnih problema sa suprotnim spolom. Većini žena koje bi bile voljne pogledati ispod površine bi se zgdilo zlo koje se skrivalo unutra.

Douglas je htio da Boyle posegne za pištoljem. Ali on mu nije htio udovoljiti. Nije čak ni pogledao prema prozoru, već je samo fiksirao svoj plijen. Isabel se prema njemu odlučno postavila.

"Rekla sam ti da odeš s mog posjeda. Gubi..."

"Zar se tako razgovara s budućim mužem, djevojko? Priredit ću ti veliko vjenčanje. Danas mi izgledaš zabrinuto. Bojiš se roditi sasvim sama?"

"Imaš deset sekundi da odeš ili ću upotrijebiti ovu pušku."

"Da je upotrijebiš, završila bi u zatvoru."

"Nijedna me porota ne bi osudila. Svi u Sweet Creeku te mrze koliko i ja. Sad me ostavi na miru." Uperio je u nju prst.

"Pazi što pričaš u mojoj blizini, djevojko. Ne volim uvrede. Još uvijek imaš vatre u sebi, morat ću nešto učiniti po tom pitanju kad se oženimo. Znaš, preklinjat ćeš me da te oženim. To je samo pitanje vremena." Napinjala je pušku kad je mamuzama podbo konja i odjahao. "Vratit ću se", viknuo je. Tu je prijetnju popratio njegov gromoglasni smijeh. Douglas je držao Boylea na oku dok nije odjahao do polovice polja. Isabel je ušla, polako zatvorila vrata za sobom i naslonila se na njih.

"Bože, zbilja je ružan", promrmljao je.

Kimnula je glavom u znak slaganja. "Neće se vraćati još bar dva tjedna." "Možda", rekao je. "Ali ipak moramo biti spremni. Dr. Simpson mi je rekao da će Boyle otići na nekakvo obiteljsko okupljanje." "Odlazi? O, Douglase, to je predivna vijest." "Simpson je rekao da obično provodi četiri do šest tjedana sa svojom obitelji u Dakoti. Ali mi se nećemo opustiti i postati lakoumni."

"Ne, naravno da nećemo. Smijem li te nešto pitati?" Još uvijek je promatrao Boyleov odlazak.

"Naravno." "Nećeš me pogledati?" upitala je. "Ne dok Boyle ne zamakne za brdo." "Ne razumijem što te je spopalo. Rekao si mi da ne želiš da te Boyle vidi i da će čekati sve dok misli da sam sama..."

"To je bilo prije nego što sam saznao da uvijek izlaziš i pričaš s njim." "Ali..."

"Ne sviđa mi se to."

Zakolotala je očima. "Očito", odgovorila je. "Ipak ću nastaviti izlaziti svaki put kada bude došao, sviđalo se to tebi ili ne."

"To ćemo raspraviti kasnije. Ne bi se smjela uzrujavati, Isabel. Doktor je rekao da to nije dobro za tebe."

"Zaboga, nisam bolesna. Zasižno si primijetio da mi se snaga sve više vraća iz sata u sat. A isto tako jača i moj sin."

"Osam tjedana od trenutka kad se rodio", rekao je Douglas autoritativno. "Toliko će potrajati dok Parker ne ojača."

"Sigurna sam da nije tako."

"Osam tjedana", tvrdoglavo je ustrajao.

"Kad ćeš otići?"

Nasmiješio se.

"Za osam tjedana, osim ako ti i Parker budete u nevolji. Možda i duže. Usput, Isabel, ti i tvoj sin ćete poći sa mnom. Odvest ću vas odavde."

"Ne, nećeš. Neću da budem istjerana iz vlastitog doma. Razumiješ li me? Nitko me neće otjerati sa vlastite zemlje."

Prekasno je shvatio da ju je uzrujao. Njen glas se podigao, a kad ju je pogledao, primijetio je da su joj oči pune suza. Brzo ju je pokušao smiriti.

"Učini što hoćeš", lagao je, "ali ne prije nego što prođe osam tjedana."

"Nećeš moći ovdje tako dugo ostati. Uvjeravam te da ću se do tada potpuno oporaviti, a i Parker će biti mnogo jači. Bit će nam dobro. Naravno, nedostajat ćeš nam." *Očajnički*, dodala je u sebi.

Nije znao što ga je nagnalo da to učini, ali se nagnuo i poljubio je u čelo.

"Izgleda da imaš problema s pamćenjem brojeva, šećeru. Ostajem osam tjedana. Želiš li da ti kažem koliko je to dana?"

Znala je da ju zadirkuje, ali nije imala pojma što da mu odgovori. Njen je muž uvijek bio užasno ozbiljan u svemu. Nikada nije flirtovao, nije ni ona, a znala je da Douglas sada čini upravo to. Odlučila se na nekoliko minuta maknuti od njega. Nije mogla razmišljati kad joj je stajao tako blizu.

"To je tvoja odluka", rekla je. "Ja se neću osjećati krivom, a ako si ti voljan ostati...mislim, mi...ja imam dijete i sretni smo što ćeš biti s nama."

Znala je da muca. A i lagala mu je. Ne bi bila sretna da ostane. Bila bi u ekstazi.

"Zašto sada ne odeš prileći?"

Nešto joj je govorio, ali nije se mogla prisiliti da na to obrati pažnju. Pokušavala je dokučiti kako je taj neosporno zgodni muškarac uspio tako dugo ostati samac. Ako je njena procjena bila točna, bližio se tridesetoj. Možda ga neka lijepa mlada dama strpljivo čeka da se vrati. Da, zacijelo je tako. Vjerojatno je vrlo otmjena i elegantna, a Isabel je zamišljala da ima urednu zlatnu kosu koja nije neuredno kovrčava.

"Zašto si me poljubio?" izlanula je.

"Došlo mi je. Je li ti smetalo?"

"Ne...nije mi smetalo."

Rekla je sama sebi da se trgne iz te zanesenosti. Bilo je vrijeme da se suoči s nekoliko važnih činjenica. Nije bila naivna mlada dama s nadama i snovima i žudnjom za ljubavlju. Bila je udovica s djetetom koje je ovisilo o njoj. Nije mogla i ne bi htjela promijeniti svoju prošlost. Bila je blagoslovljena što joj je dragi prijatelj bio muž, a sada je imala njegovog lijepog sina. No, nema štete u sanjarenju o budućnosti koju nikad neće imati, zar ne? Ne bi li bilo prirodno upitati se kako bi se osjećala kad bi je volio čovjek poput Douglasa? Činilo joj se da je razmišljanje o tome samo prirodna znatiželja. To je bilo sve. Bio je tako jak i snažan i senzualan i nikada nije upoznala nekoga poput njega. Iako je tek rodila i nije ga fizički željela, nije mogla ne primijetiti njegovu erotsku, sirovu auru. Osim toga, što je bilo loše u tome da se divi prekrasnim razlikama između njih dvoje, a mora se priznati da je bio i muževan. Bio bi zahtjevan ljubavnik, a ne bi stao sve dok ona ne bi...

Bože, što je to pomislila? Prisilila se da ne misli na tu ludu maštariju.

"Mislim da ću se malo odmoriti."

Izgledao je kao da ga ta primjedba zabavlja.

"Dobro zvuči", zadirkivao je.

Okrenula se, spotaknula na nešto na podu i požurila u sobu. Slijedio ju je.

"Jesi li dobro?" upitao je.

"Da."

"Činiš mi se malo zabrinuta."

"Trebam odmor, Douglase. Tek sam rodila i moram se odmarati."

Naslonio se na dovratnik i nije se ni pomaknuo kad je pokušala zatvoriti vrata.

"Htjela bih malo privatnosti da se mogu presvući. Remen ću ti dati kasnije."

"Na podu je u drugoj sobi, zajedno s ručnicima koje si nagurala da bi izgledala trudna."

Nije mu povjerovala dok nije stavila ruku na trbuh. Bože mili, kad su pali i zašto to nije primijetila?

"Hoćeš li mi reći o čemu si maloprije razmišljala?"

Osjetila je kako crveni. "O ničemu posebnom."

"Ti to tako zoveš?" upitao je.

"O konjima", istovremeno je izbrbljala. "O Minervi i Pegazu. Arapski pastuh se zove Pegaz, a njegova družica je Minerva. Nisam li ti već rekla kako se zovu?"

"Spomenula si samo Pegaza."

Zaista je htjela da nakratko ode. Zbog načina na koji ju je gledao se istovremeno osjećala taštom i nespretnom poput male djevojčice.

"Kako si ti nazivao moje konje?"

"Nikako posebno." Polako joj je prešao prstima preko obraza.

"Mislim da bi trebala nešto znati. Stvarno sam slab na žene s pjegicama. Tvoje me izluđuju."

Nagnuo se i brzo i snažno ju poljubio u usta.

"Usput", šapnuo je, "kad te pogledam, na pamet mi dolaze i neke divlje zamisli."

Ostavio ju je bez daha i znao je to. Zato joj je namignuo kad se okrenuo i pošao u drugu sobu. Zurila je za njim dok nije nestao u kuhinji; onda je zatvorila vrata i naslonila se na njih. Bože, cijelo je vrijeme znao što ona misli i nikada ga više neće moći pogledati u oči. Umirala je od srama. Zacijelo se nečim odala, ali kako je to, zaboga, učinila? Nije znala, a nije imala nikakvu namjeru pitati njega. Do kraja života više neće o njemu pomisliti ništa skandalozno. Zapravo, neće uopće misliti o njemu.

Bacila se na krevet i zagundala. Zaspala je nakon nekoliko minuta, a noge su joj još uvijek visile sa strane kreveta. Nije ni skinula cipele i čarape. Samo joj je jedna misao prolazila glavom.

On voli pjegice.

SEDMO POGLAVLJE

Volio je i igre. Za večerom ju je upitao ima li karte. Imala je, a on je predložio da igraju poker.

"Jesi li ikada igrala poker s pet karata?"

"O, da. I dobro ga igram."

To je bio izazov. Odigrali su pet partija, a onda je Parker zatražio da ga se nahrani. Ionako je već bilo vrijeme da ona ode u krevet jer je izgledala kao da će svakog trenutka zaspati. Na njeno inzistiranje, zbrojio je njihove bodove i rekao joj koliko mu duguje. Ustala je, zijevnula i rekla:

"Platit ću ti sutra navečer kad budemo igrali šah."

Nasmijao se.

"Jesi li dobra i u šahu?"

"Čekaj i vidjet ćeš."

Šah je bio njegova igra. Sljedeće joj je večeri to i dokazao uništivši je u roku od nekoliko minuta. Primijetio je da zacijelo nije često igrala šah jer ju je pobijedio u pet uzastopnih partija. Do kraja tjedna mu je dugovala više od tisuću dolara. Douglas je onda promijenio pravila. Rekao joj je da ima mnogo bolju ideju. Umjesto novca, pobjednik je imao pravo pitati gubitnika bilo koje pitanje. Bez obzira koliko tema bila osobna, na pitanje se moralo odgovoriti.

Odjednom se njena igra poboljšala. Pobijedila je u tri partije prije nego što je shvatio njenu varku.

"Namjerno si me puštala da pobijedim, zar ne?"

"Neki muškarci vole pobjeđivati."

"Većina želi pošteno pobijediti. Odsad oboje igramo na pobjedu. Dogovoreno?"

"Da", odgovorila je. "Vjerojatno bismo trebali početi ponovno. I sinoć sam ti pustila da pobijediš."

Poderao je papir s rezultatima, a onda joj dodao špil karata. Promiješala je karte kao krupje u Tommyjevom salunu i to ga je nagnalo da se nasmije.

"Mala prevarantica."

"Odigrala sam mnogo partija", priznala je.

"Ma nemoj mi reći."

Dokazala je koliko je dobra pobijedivši u sljedećoj partiji. Prije no što joj je uopće dospio pokazati svoj bijedni par, postavila je svoje pitanje.

"Rekao si mi da si bio lopov, sjećaš se? Zanima me kad i gdje."

"Kad sam bio dječak i živio na ulicama New Yorka. Uzimao sam gotovo sve što sam htio." Njene su se oči raširile u nevjerici, a njezin glas je zazvučao kao da je zadivljena njegovom kriminalnom prošlošću.

"Jesu li te ikada uhvatili?"

"Ne, nikad. Imao sam sreće."

Kad je pobijedila u sljedećoj partiji, htjela je da joj kaže nešto o svojoj obitelji. Objasnio joj je kako su se on, Travis, Adam i Cole udružili u obitelj kad su pronašli dijete u kanti za smeće. Isabel je bila fascinirana, postavila mu je bezbroj pitanja, a nije ni primijetio da je pričao više od sat vremena. Pričao joj je o sestriinom mužu Harrisonu i Travisovoj mladoj ženi Emily. Najbolje je sačuvao za kraj i glas mu je omekšao dok je pričao o svojoj mami Rose.

"Znaš, ovo je pomalo čudno, ali sada kad bolje razmislim, mama Rose je razlog što sam ovdje. Ona je čula za arapske konje i htjela da dođem ovamo i pogledam ih. U to vrijeme sam bio previše zauzet pa sam poslao Trvisa na aukciju umjesto mene."

"Parker je namjeravao prodati Pegaza na aukciji? To ne može biti istina. Jedini put kad je napustio Sweet Creek je bilo kad je otišao do odvjetnika u River's Bendu. Paddy je otišao s njim i sigurna sam da su se odmah vratili."

Douglas je prekasno shvatio da je povukao osjetljivu temu.

"Vjerojatno su zastali da odmore konje, to je sve. Usput, dr. Simpson mi je pričao o Paddyju. Je li on zaista bio lud?"

"Ne, ali svi su u gradu mislili da jest. Samo je u nekim stvarima bio neobičan. Upoznala sam ga dosta dobro jer je četiri puta na tjedan dolazio na večeru. No, bio je mnogo bliskiji s Parkerom. Njih dvojica bi sjeli za stol i nešto šaputali do dugo u noć. Bilo je to čudno prijateljstvo."

"Je li ti Parker ikada rekao o čemu su pričali?"

"Ne, bio je vrlo tajnovit kad se o tome radilo, tako da nisam navaljivala da mi kaže. Rekao mi je da je obećao Paddyju da neće pričati o njihovim planovima, kakvi god da su bili. Nedostaje mi taj Irac. Imao je tako dobro srce. Jesi li znao da je živio ovdje dok Sweet Creek još nije bio ni grad?"

"Ne, nisam", rekao je. "Reci mi je li ti Parker još što tajio."

"Ako misliš da je namjeravao prodati Pegaza iza mojih leđa, nemaš pravo. Parker i ja smo zajedno odrasli u sirotištu blizu Chicaga i znam sve o njemu. Ne bi to učinio. Znao je koliko mi ti konji znače. Časne sestre u sirotištu su mi ih poklonile, tako da imam miraz kad se budem udavala."

"Gdje su nabavile arapske konje?"

"Čovjek kojeg su jednom primile ih je poklonio sirotištu. Umirao je, a pretpostavljam da je to bio njegov način da im zahvali. Nije imao nikakvih rođaka, a bio je užasnut mišlju da će umrijeti sam. Sestre su kraj njega danonoćno sjedile."

Douglas je primijetio da priča postaje melankolična i brzo je promijenio temu.

"Jesam li zadovoljio tvoju znatiželju o mojoj obitelji?"

Prestala se mrštiti i odmahnula glavom.

"Kako je Travis upoznao svoju ženu, Emily?"

Douglas joj je odgovorio na pitanje, a kad je završio, ona se ponovno smiješila. Bilo je očito da je na trenutak zaboravila Parkerovu namjeru da proda Pegaza.

"Da li svi vole Emily?"

U njenom je glasu bilo nečega što nije dokraja shvatio. Je li bila zabrinuta zbog najnovijeg člana njihove obitelji? Ako jest, zašto?

"Da, svi je mi jako volimo."

"Sigurna sam da bih je i ja voljela", rekla je i zijevnula. "Vjerojatno bismo sada trebali završiti. Hoćemo li i sutra navečer igrati karte?"

"Kad popravim sve stolice. Još ih tri moram popraviti."

"Ne moraš se za to brinuti. Već sam ih popravila."

Izgledao je iznenađeno.

"Iskreno rečeno, Douglase, ja nisam bespomoćna. I dobro sam to napravila. Uvjeri se sam."

Nije joj povjеровao dok ih nije pregledao.

"Bolje si ih popravila nego ja."

"Gledala sam tebe, sjećaš se?"

Sjećao se. Bio je impresioniran time što se sama potrudila da ih popravi, iako joj je obećao da će on to učiniti.

"Oči ti se sklapaju. Spava ti se, zar ne?"

"Da. Laku noć, Douglase."

"Laku noć, šećeru."

Sljedeća četiri tjedna nisu bila dosadna. Douglas je bio iznenađen kako je vrijeme brzo prolazilo i kako se udomaćio u Isabelinom domu. Osjećao se kao da je član obitelji, a iako ga je to pomalo zabrinjavalo, bilo je ipak vrlo, vrlo ugodno.

Bio je zaposlen od zore do mraka. Jednom tjedno je riskirao da ga vide danju loveći svježije meso i pecajući na planinskom izvoru zapadno od ranča. Svake noći je jahao u planine da

provjeri jesu li Boyleovi promatrači promijenili položaje ili broj. Kad bi se vratio na ranč, obavljao bi uobičajene poslove; cijepao drva ili čistio štalu.

Njegov odnos s Isabel se suptilno promijenio. Na početku ju je namjerno zadirkivao da bi se ona osjećala dobro i smijala se. Sada ju je zadirkivao jer se zbog njenog osmijeha on osjećao dobro. Nije bio siguran kad se to dogodilo, ali više nije o njoj razmišljao kao o roditelji.

Pretvorila se u lijepu, seksi ženu s oblinama na svim pravim mjestima. Sve na njoj ga je uzbuđivalo. Sviđao mu se njen govor, njene kretnje, njen smijeh. Dr. Simpson je imao pravo kad je rekao da je Isabel lako zavoljeti. Douglas je shvatio da mu je srce u opasnosti, ali nije znao kako da spriječi neizbježno.

Poput nekog starog bračnog para, njih su dvoje igrali karte svake večeri dok se ne bi dovoljno smračilo da on izađe van. Nekoliko večeri im se Parker pridružio i držali su ga na smjene dok su igrali. Isabel je pobijedila u više partija sve dok on napokon nije prestao zuriti u njene pjegice i koncentrirao se na igru.

Boyle već dugo nije posjetio Isabel i Douglas je postajao nervozan kad bi pomislio na tog gada. Htio je jednom zauvijek zaustaviti teror kojim ju je ta kukavica mučila.

"Upravo si osvojio partiju. Zašto se mrštiš?"

"Razmišljao sam o Boyleu. Već te dugo nije posjetio. Rekla si mi da te obično dođe vidjeti svaki drugi tjedan..."

"Obično je tako", složila se.

"Zašto onda ne dolazi? Znam da nije otišao u Dakotu jer je to prvo što svakog ponedjeljka pitam doktora Simpsona. Zašto se Boyle ne žuri?"

"Ne znam, ali sad ne želim razmišljati o njemu. Ako dođe, bit ćemo spremni. Pitaj me nešto da stignemo odigrati još jednu partiju prije nego što budem morala opet nahraniti Parkera."

"Zašto si konje nazvala Pegaz i Minerva?"

"Dok sam bila u školi, fascinirala me mitologija. Običavala sam po cijele dane crtati Pegaza. Prema legendama, on je bio lijepi bijeli konj s kraljevskim krilima. Minerva je bila rimska božica mudrosti, a sestre u sirotištu su mi uvijek govorile da bi mi dobro došlo malo mudrosti. Tada baš i nisam bila previše pametna", dodala je. "Minerva je uhvatila Pegaza i pripitomila ga. To je bilo vrlo romantično."

Prekrila je rukom usta, kihнула i ispričala se.

"Ne moraš se ispričavati", rekao je. "Reci mi nešto. Je li te Parker uhvatio kako je Minerva uhvatila Pegaza ili si ti uhvatila njega?"

"Sa mnom i Parkerom nije bilo tako. Bili smo najbolji prijatelji otkad znam za sebe. Sestre u sirotištu su ga nazivale svojim malim sanjarom. Sigurna sam da su to mislile kao kompliment jer je Parker imao tako dobro srce. Htio je promijeniti svijet i bio je vrlo strastven kad se radilo o društvenim obvezama."

"Je li Parker bio strastven s tobom?"

"Odgovorila sam na dovoljno pitanja. Molim te, podijeli karte."

Osjetio je kako se povlači i znao je da je to zato što ju sili, ali jednostavno se nije mogao zaustaviti. Opet je kihнула i odmah se ispričala.

Dobio je partiju i upitao:

"Kako ti je bilo u sirotištu?"

"Bilo je lijepo, vrlo lijepo. Sestre su se prema nama ponašale kao da smo njihova vlastita djeca. Bile su stroge, pretpostavljam da bi takvi bili i roditelji, ali voljele su nas."

"Nisi li bila usamljena?"

"Ne prečesto. Imala sam Parkera i dijelila s njim svoje tajne kad smo bili djeca. Imala sam sreće, kao i ti kad si našao svoju obitelj."

"Tako je", složio se.

Sat vremena kasnije je napokon pobijedio u još jednoj partiji.

"Nije li ti bilo teško udati se za najboljeg prijatelja?"

"O, ne", odgovorila je. "Bilo je vrlo lijepo. Moj muž je bio divan čovjek s mnogo vrlina. Nije postojalo ništa što on nije mogao učiniti."

Je li zaista vjerovala u tu glupost? Prema izrazu na njenom licu, pomislio je da jest i zato joj nije htio proturječiti. Po njegovom mišljenju, nije postojalo ništa što je on *mogao* učiniti.

"Da, znam. Čovjek je bio svetac."

Njena se brada prkosno podigla.

"Bio je moj najbolji prijatelj."

"A to znači da u krevetu nije bilo strasti, zar ne?"

"Ne smiješ mi postavljati tako osobna pitanja."

U sebi je rekao da ima pravo, ali to ga nije spriječilo da pokuša o njoj saznati što više može.

"Čega se bojiš, Isabel? Iskren odgovor o tvom mužu ne znači da si izdajica. Oboje znamo da je zacijelo bilo čudno voditi ljubav s najboljim prijateljem."

"Tvrdiš li da ti ne bi mogao biti prijatelj svojoj partnerici?"

"Ne", odgovorio je. "Ali mora postojati još neki element osim prijateljstva."

"Koji element?"

Nagnuo se naprijed.

"Magija."

Odmahnula je glavom.

"Ne želim više raspravljati o toj temi. Bezobrazno je od tebe što pokušavaš pogoditi kakav je bio moj brak. Nikad nisi upoznao Parkera."

"Nisam pogađao", rekao je, "već sam shvatio."

"Zaista? A kako si to uspio?"

Sarkazam u njenom glasu ga je iritirao.

"Bilo je lako", prasnuo je. "Način na koji reagiraš na mene...sve je to za tebe novo, zar ne?"

Vidim to u svakoj tvojoj reakciji. Zapravo se bojiš onoga što ti se događa."

Stisnula je šake.

"O? A što mi se to točno događa? Sigurna sam da umireš od želje da mi kažeš."

Nagnuo se preko stola. Rekao je dubokim šapatom:

"Ja ti se događam, šećeru."

Skočila je na noge.

"Idem u krevet. Kasno je."

"Misliš, vrijeme je da pobjegneš i sakriješ se od mene."

"Ne, ne mislim to."

Polako je krenula u sobu. A htjela je potrčati.

OSMO POGLAVLJE

Parker se nije debljao brzinom kojoj se Douglas nadao. Beba je već imala gotovo šest tjedana, ali još uvijek se činila sitnom kao na dan rođenja. Isabel se s tom procjenom nije slagala i tvrdila je da se njen sin prilično udebljao. Parker se za svoju težinu činio zdravim, a imao je i dobar apetit. Dr. Simpson je bio stručnjak i naredio je da Parker ostane u kući bar osam tjedana. Douglas nije znao zašto baš toliko, ali bio se spreman prilagoditi, bez obzira koliko bi bio željan otići.

Ako se Parker i dalje bude dobro razvijao, on i njegova majka bi bili spremni za putovanje za nešto više od dva tjedna. Douglas se svesrdno nadao da će se do tada vrijeme popraviti. Kiša je prestala, ali je još uvijek bilo hladno i vlažno, a svatko bi pomislio da je sredina jeseni. Noću je bilo tako hladno da su se morale nositi debele pamučne košulje, a Douglas se brinuo kako će utoplići Parkera kad ga budu odnijeli van. Hoće li mu noćni zrak biti preoštar za disanje?

Nije se brinuo samo zbog djeteta. Nije znao kako će izdržati još dva tjedna, a da ne takne Isabel. Samo to što bi dijelili prostoriju je bilo dovoljno da ga uznemiri. Njen miris gaje tako prokleta privlačio, a koža joj je bila tako meka i glatka. Sve o čemu je razmišljao je bilo daju uzme u naručje i mazi.

Odlučio je da neće popustiti svojim nagonima. Nije htio komplikacija u životu, a bio je siguran da će, ako bude sebi stalno nalazio posla, biti preumoran da razmišlja o njoj.

Kad je zorom završio poslove u staji, ušao je u kuću i našao Isabel kako sjedi za stolom držeći se za glavu. Kosa joj je bila raščupana, oči su joj bile mutne, a nos joj je bio žarkocrven. Izgledala je kao da je mamurna.

"Jesi li zbog Parkera bila budna cijelu noć?"

Kihnula je pa odgovorila:

"Ne, samo sam se malo prehladila", rekla je i ponovno kihnula.

"Možda bi se trebala vratiti u krevet."

Nije htjela ni čuti. Nikada prije nije ljenčarila i nije imala nikakvu namjeru sada početi. Kad je obavila pranje i peglanje, skuhalo je večeru, ali nije mogla ništa pojesti, tako da si je skuhalo lonac čaja i krenula u krevet. Presvukla se u spavaćicu i ogrtač, a oko ramena je omotala staru deku koja se vukla po podu iza nje. Spotaknula se o rub deke i ispustila bi pladanj da joj ga on nije pridržao.

"Ja ću ti ga odnijeti", rekao je. "Trebala bi nešto pojesti. Što kažeš na tost?"

Zar taj čovjek nije znao napraviti išta drugo?

"Hoćeš li pokušati da ga ne spališ?" rekla je, pokušavajući da ne zvuči podrugljivo.

Kimnuo je glavom.

"Vjerojatno si se razboljela jer previše radiš."

"To je samo prehlada. Nadam se da se Parker neće zaraziti. Što ćemo učiniti ako dobije groznicu?"

Nije htio razmišljati o toj mogućnosti. Parker si nije mogao priuštiti da ne jede kao što je to Isabel mogla.

"Snaći ćemo se", uvjerio ju je.

Kad je unio pladanj u sobu, već je tonula u san. Kad se okrenuo da izađe, otvorila je oči.

"Budna sam."

Stavio je pladanj na ormarić, namjestio joj jastuke iza leđa, a onda joj stavio pladanj na krilo.

Opet je izgorio tost. A stavio je i bijelu ružu kraj šalice i tanjurića. Ruža joj se učinila tako lijepom gestom da je drage volje pojela pocrnjeli tost.

"Boli li te grlo?" šapnuo je.

"Ne. Molim te, prestani se brinuti."

"Isabel, želim se brinuti, u redu? Dobar sam u tome."

Potapšala je krevet, pričekala da on sjedne, a onda je uzela ružu.

"Možda se previše brineš, ali u srcu si pravi romantik."

Odmahnuo je glavom i nastavio se mrštiti na nju. No njegova je briga bila nerazumna pošto je očito patila samo od tvrdoglavosti.

Pomilovala mu je obraz. Sviđao joj se dodir njegove grube kože. Tog se jutra nije obrijao, a neobrijan izgled ga je činio još zgodnijim i nekako opasnijim. Sjetila se kako ga se uplašila onog kišnog dana kad su se sreli. Bio je grozan prizor vidjeti siluetu u svjetlosti munje i čuti vjetar kako zavija, a tamo je stajao i ogroman konj divljih očiju. Bila je sigurna da će je ubiti... dok joj nije vratio pušku. Trebala je i prije shvatiti da ju nikada ne bi ozlijedio. Trebala je to shvatiti kad je čula njegov nježan glas kojim je umirivao konja. A i tako ju je oprezno podignuo u naručje.

Njegove su oči bile ispunjene tolikim suosjećanjem i...

"Isabel, izgledaš užasno. Prestani sanjariti i popij čaj dok se ne ohladi."

Njegova oštra naredba ju je vratila u stvarnost.

"Je li ti itko već rekao kako voliš naređivati?"

"Ne."

"Onda mi dopusti da budem prva. Jako voliš naređivati. Sjećaš li se prve večeri kad smo se sreli?"

To pitanje je bilo smiješno. Stresao bi se svaki put kad bi pomislio na to. "Nikad ju neću zaboraviti."

Izraz na njegovom licu ju je nagnao da se nasmiješi. "Nije bilo tako grozno." "Bilo je."

"Jesam li ja bila grozna?" "O, da."

"Nisam mogla biti gora od drugih žena kojima si pomogao. Nisam bila, zar ne?" "Pomogao sam...mnogima." "Da?"

Slegnuo je ramenima. "Da, što?"

"Jesam li bila gora od drugih?"

"Definitivno."

"Kako?" upitala je.

"Druge me nisu pokušale udaviti."

"Nisam..."

"Jesi."

"Što sam još učinila? U redu je. Možeš mi reći. Obećavam da se neću naljutiti." Uzela je šalicu i tanjurić i otpila dug gutljaj. "Čekam."

"Sjećam se da si me optužila za mnogo zločina." Prema sjaju u njegovim očima nije mogla dokučiti misli li ozbiljno ili ne. "Na primjer?"

"Da vidimo", počeo je, "bilo ih je toliko da mi se teško sjetiti. O, da, sjećam se. Okrivila si me za trudnoću."

Šalica se bučno spustila na tanjurić.

"Nisam", šapnula je.

"Jesi. Skoro si me i uvjerila. Dovraga, ispričao sam ti se", dodao je nacerivši se. "No, ja za to nisam bio odgovoran. Vjeruj mi, šećeru. Sjećao bih se da sam te odveo u krevet."

Obrazi su joj bili crveni kao i nos. Odložila je šalicu na pladanj, ali joj je pažnja bila usmjerena na Douglasa. Primijetio je da suzdržava smijeh.

"Za što sam te još optužila?"

"Za svoju agoniju."

"To si već spomenuo."

"Oprosti. Teško je to preskočiti."

"Molim te, pokušaj."

"Da vidimo. Bio sam odgovoran i za kišu, i da, ovo je urnebesno, bio sam kriv i za tvoje nesretno djetinjstvo."

"Nisam imala nesretno djetinjstvo."

"Mene si zavarala. Ispričao sam se."

Prasnula je u smijeh.

"Voliš preuveličavati, zar ne? Sigurna sam da su druge žene kojima si pomagao bile isto tako teške."

"Ne, nisu."

"Tko su bile te žene? Svetice?"

Prebacio je pladanj na stol kao mjeru opreza prije no što je odgovorio.

"Nisu baš bile žene, bar ne na način na koji ti misliš..."

Prestala se smiješiti.

"Što su onda bile?"

"Kobile."

Njena su se usta širom otvorila. Na njegovo olakšanje, nije se naljutila. Umjesto toga, nasmijala se.

"O, Bože, sigurno si bio užasnut kao i ja."

"Jesam."

"Nisi imao pojma što radiš?"

Nacerio se.

"Ne baš."

Smijala se dok joj suze nisu navrle na oči, a onda se sjetila da bi buka mogla probuditi Parkera i brzo je rukom pokrila usta.

"Bio si tako...miran...i uvjerljiv."

"Bio sam uplašen."

"Ti?"

"Da, ja. Postala si opaka. To je bilo još više zastrašujuće."

"Nisam. Prestani me zadirkivati. Točno se sjećam što se događalo. Cijelo sam vrijeme vladala situacijom. Sjećam se da sam jednom ili dvaput podigla glas da bi me mogao čuti dok si bio u drugoj sobi, ali osim toga, porod uopće nije bio strašan."

"Isabel, pričamo li mi o rođenju djeteta ili čajanki na kojoj si bila?"

"Nikada nisam bila na čajanki, ali rodila jesam, i želim da znaš da su sitni bolovi i grčevi koje sam pretrpjela nevažni u usporedbi s neprocjenjivim darom koji sam dobila. Divan je."

"Tko je divan?"

Bila je nabrušena.

"Moj sin. O kome si mislio da pričam?"

"O meni."

Opet bi se nasmijala da nije počela kihati. Dodao joj je čisti rupčić, rekao joj da se odmori i ostavio je samu.

Na njegovo olakšanje, oporavila se za nekoliko dana, a Parker se nije prehladio. Bilo je kasno ponedjeljno popodne i Douglas je bio iscrpljen. Tonuo je u san u stolici za ljuhanje s Parkerom u naručju kad je čuo udaljeni topot konja. Isabel je spremala večeru. Primijetila je neželjene goste istodobno kad ih je on čuo jer su se našli kod stola da upozore jedno drugo. Posegnula je za sinom i požurila se spremiti. Douglas je otišao do prozora da promatra njihov dolazak. Dok se Boyle približavao s pratiocem za kojeg je Douglas pretpostavljao da je jedan od njegovih ljudi, izmrljao je sve psovke kojih se mogao sjetiti. Douglas je odlučio osobno pozdraviti pridošlice. Nije bilo teorije da pusti Isabel da izađe. Teror je morao završiti. Čak se i nasmiješio kad je primio kvaku.

Gledala je kako izvlači oružje. Nije mu morala čitati misli da zna što namjerava učiniti. Nije bilo vremena izreći molitvu za grijeh koji se spremao počinuti.

"Douglase, Boyle će morati pričekati. Moraš pogledati Parkera. Mislim da ima vrućicu. Pusti da Boyle čeka", ponovila je glasnije.

Pričekala je da Douglas stavi zasun na vrata i da projuri kraj nje, a onda je zamolila Boga za oprost kad je uzela pušku i potrčala dočekati Boylea. Morala je izaći prije no što Douglas shvati da ga je prevarila. Bit će bijesan.

Boyle je upravo podizao pušku s namjerom da zapuca u zrak kad je izašla. Jednu je ruku držala iza leđa na kvaki, a drugom je držala pušku. Prst joj je bio na okidaču.

"Što hoćeš?" upitala je.

Boyle joj se nacerio. Isabelin želudac je jedva podnio taj prizor. Stranac koji je sjedio na crnom pastuhu se namrštio na nju. Nije mu mogla vidjeti oči jer mu je rub šešira bio nisko navučen, ali je osjetila njegov pogled na sebi. Poput Boylea, ni stranac nije njenu pušku smatrao osobitom prijateljnom. Obje ruke su mu držale uzde.

"Isabel, nisi baš društvena kad si tako uperila pušku na mene."

"Gubi se s moje zemlje, Boyle."

"Otići ću kad budem spreman. Došao sam ti reći da na neko vrijeme odlazim. Nemoj se sada pretjerano ponadati jer ću se vratiti. Idem na godišnji obiteljski sastanak i pretpostavljam da me neće biti šest tjedana, možda i duže. Ne želim da se osjećaš usamljeno dok me ne bude, pa će te čuvati moja desna ruka.

Zove se Spear."

Okrenuo se svom pratiocu, rekao mu da pozdravi njegovu buduću mladenku, a onda se opet okrenuo prema Isabel.

"Spear će paziti na tebe. Postavio sam i neke ljude u brda da te čuvaju. Bit će tamo dan i noć. Tješi li te moja pažnja? Ne bih htio da pomisliš na odlazak dok me nema. Razumiješ li što ti pričam, djevojko?"

Podrugljivost u njegovom glasu ju je razbjesnula.

"Odlazi", uzviknula je.

Nasmijao se.

"Pretpostavljam da ćeš roditi dok se vratim. Tvoj stas će opet biti lijep i zaobljen kad se vjenčamo. Jesi li napokon spremna prihvatiti budućnost, srce moje, i početi me preklinjati?"

Odgovorila mu je napinjanjem puške. Spearova ruka je poletjela prema oružju, ali nije ga izvukao. Boyle je povukao uzde i odjahao. Spear ga je slijedio.

"Nisam li ti rekao da je vatrena i prkosna?" povikao je Boyle. "Ali, preklinjat će me, i to pred cijelim gradom. Samo čekaj i vidjet ćeš."

Isabel nije čula Spearov odgovor. Nadglasao ga je Boyleov smijeh. Stajala je na mjestu nekoliko minuta i gledala ih kako odlaze...i skupljala hrabrost da se suoči s Douglasom. Razmišljala je o tome da ostane vani ostatak dana, ali Douglas je imao druge zamisli. Nije čula kako su se vrata otvorila. Osjetila je kako ju nešto povlači unatrag, a stisak na njenom struku je bio čeličan, čak i preko naguranih ručnika. Srećom, bila je dovoljno prisebna da zakoči oružje prije no što ga je ispustila. Uhvatio ga je prije no što je palo na pod, nogom zatvorio vrata i okrenuo je prema sebi prije nego što ju je pustio.

Ručnici oko njenog struka su pali na pod i odgurnula ih je nogom. Već je bila smislila strategiju koju će upotrijebiti. Kad je vidjela pogled u njegovim očima, znala je da neće biti razuman, a pošto je njen jedini izlaz bio ili da se povuče ili da ga napadne, izabrala je ovo drugo.

Zakoračila je prema njemu, podbočila se i namrštila mu se.

"Slušaj me, gospodine Clayborne. Da si izašao van, pokušao bi ih ubiti obojicu, a jedan od njih je mogao ubiti tebe. A, pitam te, što bi onda bilo s Parkerom i sa mnom? Boyle ima prijatelje, sjedaš se? Da si ga ubio, došli bi ga tražiti, a mi bismo se morali boriti s više od dvadeset muškaraca i u isto vrijeme obraniti bebu. Ja dobro gađam, pretpostavljam da i ti, ali sam samo realna i znam da ih nikako ne bi mogli ubiti sve. Oni bi ubili nas. Shvaćaš li ti nešto od ovoga?"

Očito nije shvatio jer je rekao:

"Ako opet dođe ovamo, nećeš izaći van."

"Znala sam da ćeš biti tvrdoglav."

"Lagala si mi, a želim da mi obećaš da to nikada više nećeš učiniti."

"Sad si uprskao. Probudio si dijete. Idi po njega."

"Nijedno od nas se neće maknuti dok mi ne obećaš. Imaš li ti pojma kako sam se uplašio kad si mi rekla da je Parker bolestan? Dovraga, Isabel, ako mi ikada više budeš lagala..."

"Ako sam ti laganjem spasila život, opet bih to učinila. Sada bismo morali slaviti, a ne svađati se. Jesi li čuo što je Boyle rekao? Napokon odlazi. To je divna vijest."

"Čekam."

"O, u redu. Obećavam da ti nikada više neću lagati. A sad me ispričaj, idem do sina."

"Ja ću ga donijeti."

Sve što je Parker trebao je bila suha stražnjica, i čim ga je Douglas presvukao, ponovno je zaspao. Douglas nije mogao prestati misliti o Spearu. Prema njegovom izgledu je Douglas prosudio da će on biti mnogo veća prijetnja nego što bi Boyle ikada mogao biti. Isabel je primijetila kako je tih za večerom i zamolila ga da joj kaže o čemu razmišlja.

"O Spearu", odgovorio je. "Boyle me ne zabrinjava ni približno koliko njegov novi pomoćnik."

"Ne slažem se. Boyle je okrutan i nemilosrdan."

"I kukavica je."

"Kako znaš?"

"Vreba žene, tako znam. Neće ga se biti teško riješiti sada kada znam koji mu je najveći nedostatak."

"Ima barem stotinu nedostataka, ali ga ipak ne možeš ubiti. Proveo bi ostatak života u zatvoru...ili, ne daj Bože, na vješalima."

"Neću ga ubiti. Sjetio sam se nečega goreg. Zapravo se pomalo i veselim danu kad ću se obračunati s njim."

"Što ćeš učiniti?"

"Čekaj i vidjet ćeš."

"Je li legalno?"

Slegnuo je ramenima pa rekao:

"Pitam se je li Boyle unajmio još novih ljudi."

"Misliš, poput Speara?"

Kimnuo je.

"Pošto je Boyle bio tako ljubazan da nas obavijesti da je postavio ljude da nadgledaju ranč, svake noći ću odjahati u brda i malo prislušivati njihove razgovore."

"Je li to nužno?"

"Da, nužno je", ustrajao je. "Parker će skoro imati osam tjedana, a doktor Simpson je rekao da će biti dovoljno jak da putuje."

"Rekao je i da bi deset tjedana bilo bolje."

"Deblja li se?"

"Naravno."

Douglas nije bio uvjeren.

"Svaki put kad ga podignem shvatim kako je sitan i krhak.

Ne čini mi se da je imalo teži."

"Zaboravio si kako si ti krupan? Nije ni čudo da ti se ne čini teži. Jača svaki dan, ali još je prerano da ga izložimo hladnom noćnom zraku."

"Možda ćemo morati riskirati", rekao je.

"Neću ga dovoditi u opasnost."

"A zar time što ostaješ ovdje ne činiš upravo to?"

"Zaista ne želim o tome sada razgovarati."

"Šteta", prasnuo je. "Razgovarat ćemo o tome. Moraš poslušati glas razuma. Moja će mi braća pomoći da zaštitim tebe i Parkera, a najbolje je da odemo dok Boylea nema. Uvjerit ću se e daje zaista napustio grad prije nego što..."

Žustro je odmahivala glavom.

"Parker je premalen da ga nosimo van."

"Ako doktor bude mislio da bismo trebali riskirati, hoćeš li se onda predomisлити?"

Dugo je o tome razmišljala, a onda se napokon složila.

"Pod uvjetom da ti ne budeš utjecao na njegovo mišljenje. Nemoj ga pokušati nagovoriti, Douglase."

Složio se kimnuvši glavom.

"Znaš li što želiš raditi kada odemo odavde?"

Još uvijek se nije odlučila u pogledu budućnosti. Mogla se vratiti u Chicago i poučavati djecu u sirotištu ili ostati u Sweet Creeku ili susjednom Liddyvilleu i zaposliti se kao učiteljica. Budućnost ju nije plašila. Boljelo ju je samo što je ostavljala prošlost. Bila je realna i znala je da će morati napustiti ranč zbog opasnog mjesta na kojem je njihov dom bio izgrađen. S vremenom će bujica poplaviti brvnaru. Da, znala je da mora otići, no pomisao da se mora spakirati i ostaviti sve za sobom ju je navela da se osjeća kao gubitnica. Ta zemlja i njihov dom su bili ostvarenje Parkerovog sna. Umro je pokušavajući ga zaštititi. Bože, gdje da nađe snagu i ostavi taj san iza sebe?

Douglas nije razumio njenu tjeskobu, a ona mu nije htjela objašnjavati.

"Ne želim sada o tome raspravljati."

"Prije ili kasnije ćeš se morati suočiti s budućnošću."

Ustala je od stola i požurila u kuhinju.

"Sad kad Boyle odlazi, imam vremena za odluku."

"Ne, nemaš vremena, osim ako nisi poludjela i počela vjerovati u ono što ti taj gad kaže."

"Voliš li tortu? Htjela sam ti ispeći tortu dok se vratiš iz grada."

"Za Boga miloga, moraš se suočiti s činjenicama, a ne peći torte."

Povukla je zavjesu u stranu da bi ga mogla vidjeti.

"Sad želim peći tortu."

Svaku riječ je izgovorila sporo i monotono. "Dok pečem, najbolje razmišljam o problemima. Voliš li tortu ili ne?"

Izgledala je dovoljno ljuta da ga upuca ako kaže ne. Odustao je od pokušaja da je urazumi.

"Naravno."

Douglas je nekoliko minuta kasnije napustio ranč. Prije nego što je krenuo u grad je provjerio Boyleove stražare, a kada je došao do Simpsonove kuće već je bila ponoć.

Doktor ga je čekao za kuhinjskim stolom sa šalicom vruće kave u jednoj ruci i pištoljem u drugoj.

"Večeras kasniš", primijetio je. "Sjedni, sinko, donijet ću ti kavu. Kako je beba?"

Douglas je sjeo na stolicu i rekao doktoru neka se ne trudi oko kave.

"Parker je dobro, ali Isabel se oporavlja od prehlade. Što da radimo ako se Parker zarazi?"

"Utoplite ga..."

"Toplo mu je. Što bismo još mogli učiniti? Što ako dobije groznicu?"

"Douglase, od vikanja na mene nemaš nikakve koristi. Dijete je premaleno za lijekove.

Možemo se samo nadati i moliti da neće oboljeti."

"Želim ih oboje izbaviti iz te smrtonosne stupice koju zovu domom. Ako budem zaista oprezan, zar ne bih mogao..."

Prestao je zagovarati svoju namjeru kad je Simpson počeo odmahivati glavom.

"Čudo je da je dijete preživjelo, i to je činjenica, pošto se rodilo tako rano. Shvaćaš li ti koliko bi izazivao sudbinu da ga noću odvedeš van? A gdje bi ih odveo? Boyle će okrenuti Sweet

Creek naopačke da ih nađe, a ne bi se usudio odvesti ih u Liddyville jer ne znaš koga Boyle tamo drži u šaci. O tome smo već raspravljali. Boyle ima prijatelje i u Liddyvilleu i sigurno bi čuo za vaš dolazak. Ljudi pričaju. Kažem ti, previše je opasno."

Douglas je osjetio kako mu u sljepoočnicama bubnja glavobolja.

"Kakav zbrka", promrmljao je.

"Želi li Isabel brzo otići?"

Odmahnuo je glavom.

"Zna da mora, ali još ne želi pričati o budućnosti. Uporno to odgađa, a to prokleta frustrira."

"Znam. Imam još loših vijesti", rekao je Simpson. "Boyle je unajmio novog pomoćnika. Zove se Spear i izgleda zbilja gadno. Malo sam se raspitao o njemu i čuo sam da je Boyle sreo Speara na jednom od svojih godišnjih sastanaka s obitelji u Dakoti. Usput, Boyle odlazi sutra ujutro. Čuo sam kad je rekao Jasperu Cooperu da je Spear vođa dok njega nema."

Doktor je popio gutljaj kave pa nastavio:

"Nitko u gradu nije posumnjao da Isabel ima pomoć. Vrijeme je na našoj strani jer imate još bar mjesec dana da udebljate dijete prije nego što se Boyle vrati."

"Rekao si mi da će dijete moći putovati kad navrší osam tjedana."

"Rekao sam i da bi deset tjedana bilo bolje."

"Kad bih sada mogao dovesti pomoć, zar ne bi..."

"Razmisli, sinko. Ne bi htio dovesti Isabel i njenog sina u središte rata, zar ne? Ne, naravno da ne bi. Gledaj to s ljepše strane", predložio je.

Zanemario je Douglasov pogled pun nevjerice i nastavio:

"Dobro ste se držali ovih sedam tjedana i mislim da možete izdržati još malo bez problema.

Onda možeš poslati po pomoć i odvesti Isabel i njenog sina. Još uvijek mi se ne sviđa pomisao da de to dijete biti vani noću, ali što bude teži, to će mu bolji biti izgledi. Kad Boyle bude odsutan, bit de lakše. Shvaćaš li? Nije sve tako crno, zar ne?"

"Dovraga, jest, crno je."

Simpson se zakikotao.

"Doprla je do tebe, zar ne?"

Douglas je slegnuo ramenima, ali nije rekao ni riječi.

"Sve mi je jasno. Razmišljaš li o tome da se zaljubiš u našu djevojku?"

"Ne."

Rekao je to strastveno i uvjeren. To nije bila laž jer nije "razmišljao" o tome.

Već je bio zaljubljen u nju.

DEVETO POGLAVLJE

Douglasov je život bio jadan. Nikada prije nije osjećao toliku frustraciju, a to mu se uopće nije sviđalo. Većinu je vremena bio ljut na Isabel. Srećom, ona nije znala kako se on osjeća i nije primjećivala kako je gleda svaki put kad je bila u istoj prostoriji s njim. Doktor je imao pravo kad je rekao da je previše lijepa.

Pokušavao je se kloniti što je više bilo moguće. Zakleo se da će je prestati nagovarati da prizna fizičku privlačnost koja je postojala između njih. Znao je da to ne bi bilo u redu. Osim toga, bilo je očito da nije bila spremna priznati da njen brak s Parkerom nije bio zadovoljavajući ili da je Parker imao očitih nedostataka. Ako je htjela uzdizati tog čovjeka na razinu sveca, Douglas se nije namjeravao buniti. Odsad, koliko god da je tog čovjeka smatrao glupim, nesposobnim i nerazumnim, zadržat će to mišljenje za sebe. Uostalom, kakvo je pravo on imao da kritizira mrtve? I zašto ga je toliko smetalo što je ona bila vjerna Parkerovoj uspomeni?

Zato što je očito još uvijek voljela Parkera.

Douglas je shvatio da to nije logično. Ono što mu je smetalo je zapravo bila odanost. Oduvijek su mu se sviđali odani ljudi, posebno oni koji su tu odanost zadržavali i u teškim okolnostima. Po karakteru je takve ljude uzdizao iznad svih drugih. Poput njegove obitelji... i Isabel. Da, Isabel. I dalje je bila odana svom pokojnom mužu, a istina je bila da Douglas od nje nije očekivao ništa manje. Ali ipak, je li morala biti tako slijepo odana? Dala je Parkeru svoju vjeru, ljubav i besmrtnu odanost, a on ju je u svemu tome iznevjerio.

Douglas je odlučio da mu to više neće biti važno. Čim beba još malo ojača, odvest će ih iz Sweet Creeka, pobrinuti se za Boylea i njegove revolveraše, a onda se vratiti kući, gdje i pripada. Do tog je dana namjeravao prema Isabel biti uljudan, ali na distanci.

To je bilo lakše reći nego učiniti.

Dani su bili nepodnošljivi. Čim bi zaspao, počeo bi sanjati erotske snove o njoj. Dok je spavao, nije mogao kontrolirati svoje misli i uskoro je došlo do toga da se počeo užasavati trenutka kad će zatvoriti oči. Ona je još više pogoršala situaciju kad mu je rekla da prestane spavati na podu i počne spavati na njenom krevetu. Bila je to zapravo dobra ideja. Ona je bila budna tijekom dana, a kad je odnio Parkerov krevetić u drugu sobu, Douglas je mogao spavati bez prekida.

Problem nije bio u buci. Nije htio biti okružen njenim nježnim, ženstvenim mirisom, ali prije bi umro nego joj to rekao. Ionako ne bi razumjela, a pošto nije htio povrijediti njene osjećaje, bacakao se na krevetu i stiskao zube pitajući se koliko mučenja čovjek uopće može podnijeti prije no što pukne.

Dijete je predstavljalo jedinu radost u njegovom životu. Parker se polako debljao i svakog dana sve više jačao. Iako se to nije činilo mogućim, svakim je danom postajao i sve glasniji. Douglas je mislio da bebe ne mogu razviti osobnost do petog ili šestog mjeseca, ali se Isabelin sin pokazao posebnim kao i njegova sestra, Mary Rose, dok je bila dijete.

Parker je bio mršaviji od Mary Rose, ali je ipak držao oboje odraslih u svojoj vlasti jednostavnim otvaranjem usta i vrištanjem. Douglas je malom tiraninu poklonio svoje srce. Istina, bilo je trenutaka kad je usred noći koračao amo-tamo s bebom na ramenu i kad je poželio nagurati pamuka u uši samo da doživi trenutak blažene tišine. Ali, bilo je i trenutaka kad bi Parker svojim šačicama hvatao Douglasov prst i čvrsto ga držao. Douglas bi pogledao usnulo dijete u svom naručju i osjetio nevjerojatnu povezanost koja se među njima razvila. Pomogao je Parkera da dođe na svijet i žudio je za tim da ga gleda kako raste, poput pravog oca.

O, da, Parker mu je predstavljao radost. Njegova majka nije. Fizička privlačnost prema njoj je sve više jačala, a iako je pokušavao sam sebe uvjeriti da je ona nedodirljiva, taj izgovor nije palio. Nakon osam tjedana tako intimnog zajedničkog života, napetost i frustracija su postale gotovo opipljive.

Isabel je na to drukčije gledala. Bila je sigurna da Douglas jedva čeka da je se riješi. Jedva je uspijevaao izdržati biti s njom u istoj sobi, a bez obzira-na to koliko je pokušavala privući njegovu pažnju, upadljivo ju je ignorirao. Kad bi slučajno dodirnula njegovu ruku ili mu se, ne tako slučajno, približila, postao bi napet i razdražljiv. Njegovo joj je ponašanje smetalo više nego što je htjela priznati. Bože, čak je imala i nepristojne snove o njemu, a u tim snovima je on uvijek dominirao. Nije mogla shvatiti zašto ne sanja o pokojnom mužu. Trebala bi sanjati o njemu, zar ne? Parker je bio njen najbolji prijatelj. I Douglas je bio prijatelj, ali je bio potpuna suprotnost njenom mužu. Parker je bio drag i nježan i pomalo nepraktičan, a Douglas je bio strastven, seksi, nevjerojatno snažan i praktičan u svemu, od poroda do politike. Bio je ispunjen samopouzdanjem, a po prvi put u životu je osjetila da ima nekoga tko bi mogao i htio ispuniti svoju očekivanu ulogu. Sve dok Douglas nije naišao, nosila je svoj teret sama.

Željela ga je onako kako nikad nije željela svog muža, a to joj je bilo bolno i teško priznati. Vođenje ljubavi s mužem je bilo potrebno da bi dobili dijete koje su oboje željeli, ali nijedno od njih nije tom činu prilazilo s entuzijazmom. Bila je presretna kad je saznala da je trudna, ali je ujedno osjetila i olakšanje. Nakon što je dr. Simpson potvrdio dijagnozu, ni ona ni njen muž nisu posegnuli jedno za drugim tijekom noći. Isabel je bolio gubitak dragog prijatelja, ali joj nije nedostajalo ono što nikad nije iskusila...sve dok Douglas nije ušao u njen život.

Htjela je da joj se ne sviđa, samo da prestane nepristojno sanjariti o njemu, ali ju je istovremeno užasavala pomisao da će se uskoro morati rastati s njim.

Nije bila jedina koja je bila zbunjena. Bila je sigurna da zbunjuje i samog Boga. Molila se da Douglas ode. Molila se da ostane. Nadala se da će Bog ipak sve dovesti na svoje mjesto.

Jednog kasnog popodneva ju je Douglas zatekao na kupanju. Pretpostavljala je da on spava, pošto su vrata spavaće sobe bila zatvorena. Nije ga htjela probuditi pa se kupala vrlo tiho, nije čak ni pljuskala vodom. Upravo je bila svezala vrpču koja joj je pridržavala kosu, naslonila se na rub kade i zatvorila oči, kad je začula škripanje poda. Otvorila je oči upravo u trenutku kad je Douglas izlazio iz sobe.

Oboje su se ukočili. Ona ga je samo zaprepašteno gledala, ne uspijevajući progovoriti. A on je izgledao kao da ga je pogodio grom jer nije očekivao da će je ugledati kako potpuno gola sjedi u kadi, dok su joj ramena i nožni prsti virili iznad rubova.

Nije bio potpuno obučen. To je odmah primijetila. Bio je bos, a na sebi je imao samo kožne hlače koje se nije potrudio zakopčati. Prsa su mu pokrivala kovrčave crne dlake, a kad joj se pogled spustio, prisilila se da zatvori oči.

Napokon je uspjela izustiti:

"Zaboga, zaboravio si zakopčati hlače."

Sigurno se šalila. On nije bio potpuno gol; ona jest. Nije ju gledao više od nekoliko sekundi, ali i to je bilo dovoljno da primijeti zlatna ramena, ružičaste prste i gotovo sve u sredini.

Dovraga, imala je pjegice čak i na grudima.

Osvetio joj se za to mučenje jedino kako je mogao. Okrenuo se, ušao u spavaću sobu i bučno za sobom zatvorio vrata. Ta je buka probudila dijete i razbjesnila nju. Odjednom je bila tako ljuta na Douglasa da joj više nije bilo ni neugodno, a da se nije pribrala, pošla bi za njim umotana samo u tanki ručnik i rekla mu da mrzi što se prema njoj ponaša kao prema gubavcu. Dijete je imalo druge ideje. Dok se obrisala i navukla ogrtač, pobjesnio je. Mlatarao je ručicama i vrištao svom snagom zahtijevajući svoje mlijeko. Kad ga je podigla u naručje, njen se bijes pojačao. Za miloga Boga, njena lijepa beba ne bi smjela spavati u ladici ormarića. Zašto se Douglas nije za to pobrinuo?

Kad je presvukla Parkera, sjela je u stolicu za ljuljanje i počela ga dojit. Tiho mu je šaptala sve Douglasove nedostatke. Parker je otvorio oči i gledao je sve dok se nije nasitio. Čak i prije no što ga je dospjela staviti na rame, glasno je podrignuo, zatvorio oči i zaspao. Držala ga je u naručju i ljuljala se sve dok joj se nije zavrtjelo.

Douglas je minutu kasnije izašao iz sobe. Nije se usudila progovoriti s njim dok je bila tako ljuta. Prvo se morala smiriti.

Dodala mu je dijete, a da ga nije ni pogledala, promijenila djetetovu posteljinu, a onda uzela dijete od Douglasa i stavila ga spavati. Večera je bila skoro gotova. Skuhala je gusto varivo i sada je samo morala maknuti Parkera sa stola i ugrijati kruh.

Nije ostao unutra dovoljno dugo da pojede. Rekao joj je da ima posla i izašao. Znala je da je i on ljut na nju koliko i ona na njega, ali nije gubio kontrolu nad svojim osjećajima, bez obzira koliko je bio izazvan. To ju je najviše frustriralo na tom čovjeku. Je li morao cijelo vrijeme biti tako stoičan? Kad je bolje razmislila, on nikada nije gubio kontrolu, a to nije bilo ljudski, zar ne? Bio je nevjerojatno suzdržan. Što je više razmišljala o toj užasnoj mani, to je postajala ljućom. Onda joj je zagorio kruh, a to je bila kap koja je prelila čašu. Zaklela se da će ga on pojesti, makar mu ga sama morala gurati niz grlo. Pojest će i varivo koje je pripremala satima. Isabel je znala da ne razmišlja razumno. Ali to joj nije bilo važno. Bio je dobar osjećaj biti ljuta na njega i znati da može prasnuti na njega, a pritom ostati potpuno sigurna. Da, sigurna. Uz njega se osjećala sigurnom i tako divno živom, čak i kad se ponašao kao loše raspoloženi krmak.

Odlučila se ponijeti odraslo. Odnijet će mu večeru u staju kao mirovnu ponudu. Ta pažljiva gesta će mu sigurno popraviti raspoloženje. Kad pojede, zahtijevat će od njega da joj kaže što ga muči i zašto je u zadnje vrijeme postao tako nemoguć. Ako bude htio određene detalje, bit će mu više nego spremna udovoljiti.

Proverila je kako je Parker, povezala kosu bijelom vrpcom i odnijela pladanj u staju. Na putu do staje je uvježbavala što će mu reći: "Bila sam sigurna da ćeš ogladnjeti pa sam..."

Ne, mogla je to i bolje sročiti. Htjela je zvučati odlučno, a ne plaho.

"Ostaviti ću pladanj kraj vrata, Douglase. Ako ogladniš, posluži se", prošaptala je. Da, to je bilo bolje, mnogo bolje. Onda će mu predložiti da nakon večere sjednu i popričaju.

Ispravila je ramena i krenula unutra. Ugledala je Douglasa na suprotnoj strani staje. Imao je zasukane rukave i lijevao je veliku kantu vode u metalno korito. Kraj njega su na podu ležale dvije prazne kante. Uspravio se, protegnuo, obrisao ruke i krenuo do Pegaza. Zakoračila je naprijed da može vidjeti konja. Čula je kako mu Douglas nešto šapće, ali nije mogla čuti što. Vidjela je kako mu Douglas miluje vrat, a konj je zadovoljno trljao glavu o njegovo rame. Douglas je znao da ona stoji ondje i da ga gleda. Morao bi biti mrtav i pokopan da ne čuje buku koju je dizala. Dok je hodala do staje, pričala je sama sa sobom, a sada je očito imala problema s držanjem pladnja. Bila je nervozna ili je namjerno stvarala buku da je on primijeti. Krajičkom oka je vidio da joj je čaša skoro pala s tanjurića.

Htio je suzbiti svoju ljutnju prije no što joj se obrati. Ako je sada bude samo pogledao, znao je da će izgubiti živce, time joj povrijediti osjećaje i poslije se zbog toga osjećati odvratno.

"Douglase, koliko ćeš me dugo ignorirati?"

Napokon se okrenuo.

"Htio sam razmisliti zašto si prekršila svoje obećanje. Sjećaš se? Siguran sam da sam te zamolio da mi obećaš da ćeš noću ostajati unutra jer ne mogu istovremeno paziti na tebe i biti u staji."

Stavila je pladanj na sjedalo kola, pa mu odgovorila:

"Da, sjećam se, ali pomislila sam da si možda gladan i..."

Namjerno ju je prekinuo.

"Sjećaš li se i zašto smo smatrali da bi noćni izlazak mogao biti opasan?"

"Douglase, ne moraš se prema meni ponašati kao prema djetetu. Dobro znam što sam obećala. Znam i zašto si toliko inzistirao na tome. Rekla sam ti da su se jednom...samo jednom...Boyleovi ljudi napili i noću sišli s planine, a ti si onda rekao da moram ostajati unutra."

"Nešto si preskočila."

"Jesam li?"

Pogled koji joj je dobaci je jasno govorio da ne vjeruje da je zaboravila.

"Rekla si mi da su pokušali provaliti u kuću. Sjećaš se?"

Znala je da ima pravo. Nije smjela riskirati. Trebala je ostati u kući sa sinom. Bila joj je dužnost da ga zaštiti. O, Bože, vinčesterka! Ostavila je pušku u kući kraj prozora.

"Nisam razmišljala. Evo, jesi li sada sretan? Priznajem. U zadnje vrijeme me muče druge stvari. A sada me ispričaj, idem do sina."

Okrenula se i požurila natrag.

"Isabel, gdje je puška?"

Nije odgovorila. Vrlo je dobro znao gdje je, pošto ju nije imala u ruci kad je došla u staju.

Pitao je to samo da se ona osjeća kao idiot. Tako se i osjećala i zbog toga se ljutila sama na sebe. Da joj Douglas nije tako odvratio pažnju, nikad ne bi učinila nešto tako glupo.

Douglas je projurio kraj nje i provjerio kako je Parker. Beba je čvrsto spavala u ladicu na stolu. Odnio bi ga u spavaću sobu, ali ruke su mu bile prljave i odlučio je pričekati dok se ne opere. Isabel je stajala kraj njega i promatrala sina. Douglas joj nije rekao ni riječi. Bilo je krajnje vrijeme da rasprave njezinu budućnost i odlučio je da će ju, čim se opere, posjesti za stol i prisiliti da donese neke odluke. Zgrabio je čisti ručnik i sapun i otišao natrag u staju da se opere. Hladna je voda skinula prljavštinu s njegovog tijela, ali ga nije riješila vrućice od koje je patio već tjednima, svaki put kad bi pomislio na Isabel. Nažalost, to se događalo većinu dana i noći. Ne, hladna mu voda nije pomagala. Mogao se oprati i u snijegu i još uvijek gorjeti iznutra od želje da je dodirne.

Morao je što prije pobjeći od nje, ali to nije mogao učiniti sve dok mu, dovraga, nije znala reći kamo želi otići. Dao joj je dovoljno vremena za razmišljanje. Morat će odlučiti ove noći. Douglas je znao da se mora sabrati. Znao je i kako. Sve što je morao učiniti je bilo pobjeći od Isabel, zato što ga je pretvarala u pobješnjelu životinju.

Odsad će se stvari promijeniti. Obukao je čistu odjeću, utrnuo svjetiljku i otišao obaviti razgovor s Isabel.

Čekala ga je.

Donio je pladanj s netaknutom hranom u kuhinju.

"Moramo razgovarati", šapnuo je da ne bi probudio dijete. "Prvo ću pomaknuti Parkera."

"Natrag u ladicu?" oštro je rekla.

"Nije vrijeme za tvoje mušice, Isabel. Moramo..."

"Moje mušice? Ne mogu vjerovati da si mi rekao...ostavi ladicu na stolu i dođi sa mnom."

Želim da nešto vidiš."

Požurila je u spavaću sobu da se ne bi svađao s njom. Čim je ušla, zatvorila je vrata, a onda dramatično pokazala na posteljinu na podu pored kreveta.

"Hoćeš li mi objasniti zašto si danas spavao na podu kad tu imaš savršeno dobar krevet?"

Mislim da znam zašto, ali svejedno želim da mi ti kažeš."

"Zašto misliš da sam spavao na podu?" odbrusio je.

"Zato što ti se pomisao da spavaš u mom krevetu toliko gadila da si radije izabrao tvrdi pod."

Imam pravo, zar ne?"

"Ne, nemaš."

Imao je drskosti da se namršti na nju i to ju je još više razbjescilo. Pomakla se do druge strane kreveta da između njih stvori što veći razmak.

"Ne moraš poricati. Znam da ne voliš biti ovdje. Jedva možeš podnijeti što sa mnom dijeliš prostoriju. Što sam učinila da se tako osjećaš, Douglase? Ne, nemoj na to odgovoriti. Mislim da je došlo vrijeme da odeš. O tome si htio razgovarati, zar ne?"

Nije mogao vjerovati da je mogla biti tako naivna. Sve je krivo shvatila, a on zaista nije mogao shvatiti kako je došla do tih smiješnih zaključaka. Zar joj nitko nikada nije rekao koliko je lijepa?

"Ti zaista nemaš pojma o čemu ja razmišljam, zar ne?" To ga je otkriće zaprepastilo. Duboko je udahнула, zapovjedila sama sebi da će ga prestati kritizirati, a onda se ispričala. "Žao mi je što sam prasnula. Da nije bilo tebe, ne znam što bismo Parker i ja učinili. Onda sam se osjećala tako bespomoćno. Trebala bih ti zahvaliti što si nam pomogao. Jedini izgovor za moje goropadno ponašanje je taj što u zadnje vrijeme nisam sasvim svoja."

"Zašto?"

"Zašto? Pogledaj oko sebe, Douglase. Život mi se raspada. Ne znam kako..."

"Isabel, nije sve tako loše."

Htio ju je podsjetiti da ima lijepog sina koji svakim danom postaje sve jači, ali mu nije dala vremena da opet progovori. Nije bila raspoložena za razuman razgovor i nije imala strpljenja slušati uvjerenja. Glas joj se podigao kad je nastavila:

"Naravno da je loše. Zaboga, moj sin spava u ladici ormarića, a trebao bi imati kolijevku, a ja se ne bih trebala bojati svaki put kada padne kiša. Misliš da ne znam gdje nas je Parker doveo? Svi u gradu su ga pokušali odgovoriti od toga, ali on je bio zapeo da im dokaže da nemaju pravo. Evo, jesi li sretan? Priznala sam da nije bio savršen. Nisi ni ti, Douglase. Neljubazan si i hladan i cijelo vrijeme tako odvratno razuman da ponekad poželim zavrištati."

"Upravo vrištiš, šećeru."

"Nemoj se ni usuditi da mi tepaš. Zar ti nikad ne izgubiš živce?"

"Jesam li sada ja na redu? Uporno me ispituješ, a ne daješ mi priliku da ti odgovorim."

Zvučao je hladno i pribrano, kao i uvijek. To ju je ponovno razljutilo.

"Imaš li ti pojma koliko me frustriraš?"

"Želiš pričati o frustraciji?" Promuklo se nasmijao i zakoračio prema njoj. "Gledaš je, Isabel. Moraš biti slijepa ili luda da ne vidiš što mi radiš."

Riječi su samo navirale i više se nije mogao zaustaviti.

"Spavam na podu jer je tvoj miris na plahnama, ženo, i tako me prokleta pali da ne mogu spavati. Sve o čemu mogu misliti je da vodim ljubav s tobom. Da li sada razumiješ?"

Stisnuo ju je uza zid i gledao je.

"Bojiš li se? Ili šutiš jer sam te šokirao? Čemu se, dovraga, smiješiš, Isabel? Želim te odvesti u krevet. Shvaćaš? Zar se sada ne bojiš?"

Polako je odmahнула glavom.

"Isabel, preklinjem te. Reci mi da odem."

"Ostani."

"Shvaćaš li..."

"O, da, shvaćam", šapnula je.

Bacila je ruke oko njegovog vrata. Nježno joj je obujmio lice rukama i polako se nagnuo prema njoj.

"Pokušao sam te se kloniti..."

"Jesi?" upitala je, ispustivši dug, isprekidan uzdah.

"Nisam bio dovoljno jak da ti odolim. Krive su te seksi..."

"Pjegice?"

"Da, pjegice. Muškarac ne može dugo odolijevati napasti da zagriže u tu jabuku, šećeru, a kad sam te vidio kako se kupaš..."

"Douglase, hoćeš li me već jednom poljubiti?"

Jedva je to stigla izgovoriti kad su se njegove usne našle na njenima. To nije bilo savršeno; bilo je mnogo, mnogo bolje. Njena reakcija je bila trenutačna. Cijelo njeno tijelo je odgovaralo na njegov poljubac, a kad se njegov jezik susreo s

njenim, imitirala je njegove pokrete i ljubila ga svom strašću koja je u njoj bila skupljena.

Čvrsto ju je stiskao uz sebe dok ju je pokušavao progutati. Ako ona ne uspori tempo, bit će gotovo prije no što učini išta drugo što je htio, ali pomisao da zastane i objasni joj to je bila previše za njega. Nijedno od njih se nije sjećalo kako su se skinuli i došli do kreveta. Douglas

je mislio da ju je možda na njega bacio jer je toliko žudio prekriti je svojim tijelom. A opet, možda je i ona njega bacila. Činilo se da je u nekoliko posljednjih minuta skupila zavidnu snagu kad mu je počela ljubiti svaki djelić prsa. Nije se opirao. Bože dragi, kako ju je volio. Bila je baš onakva ljubavnica kakvu je oduvijek htio. Osjećaj njene tople kože na njegovoj ga je nevjerojatno uzbuđivao. Sva je bila tako savršena. Volio je dodir njenih grudi na svojim prsima, a izluđivali su ga njeni uzdasi svaki put kad bi se na njoj pomaknuo. Nije pokušavala prikriti da je on uzbuđuje kao i ona njega i zato je odbacio sve inhibicije i suzdržavanje. Ljubio joj je vrat, ramena, grudi, a onda se polako spustio niže.

"Što to radiš?" strastveno je šapnula.

"Ljubim svaku pjegicu na tvom tijelu."

"Oh...", šaptala je ponovno i ponovno, svaki put kad bi je dodirnuo, poljubio ili pomilovao. Preplavio je njena osjetila do te mjere da više nije bila sposobna misliti. Čula je kad ju je upitao čini li nešto što joj se ne sviđa, ali svaki put kad bi mu pokušala odgovoriti da to nije moguće, on bi učinio nešto još bolje i nije mogla izustiti ništa drugo osim uzdaha. Ako ju je želio izluditi, u tome je potpuno uspio. Kad je napokon ušao u nju, osjetila je malu bol, a onda je bio dio nje i držao ju je tako nježno da više nije osjećala bol, samo užitak. Uživao je u svakom njenom šapatu, svakom pokretu, a kad je napetost postala neizdrživa, ubrzao je ritam i pojačao stisak.

Ekstaza koju nikada prije nije osjetila je počela polako, a onda se u trenutku pretvorila u eksplozivni vrhunac. Čvrsto se stisnula uz njega dok se svijet raspadao u tisuće sjajnih zvijezda, a čudo njihove ljubavi je bilo ispunjeno ljepotom i radošću.

Trebalo mu je nekoliko minuta da se oporavi. Zagrlio ju je, ljubio joj vrat i lijeno je mazio.

"Jesi li dobro?" šapnuo je.

Nije mu odgovorila, samo je uzdahnula kraj njegovog uha i znao je da je sretna, prije nego što je uopće uspio skupiti dovoljno snage da podigne glavu i pogleda joj lice. Bio je arogantno zadovoljan što ju je iscrpio. Zaspala je priljubljena uz njega, njene duge noge su bile isprepletene s njegovima, a lice je sakrila pod njegov vrat. U tom mu je trenutku potpuno pripadala.

To će mu morati biti dovoljno za cijeli život.

DESETO POGLAVLJE

Dok je ležao u krevetu držeći Isabel u naručju, Douglasa je izjedao osjećaj krivnje. Vođenje ljubavi s njom je bila užasna greška. Iskoristio ju je u trenutku kad je bila najranjivija i kad su ona i njen sin ovisili o njegovoj zaštiti. Što je, zaboga, mislio? Nije uopće razmišljao, barem ne glavom, jer je inače nikada ne bi dotaknuo. Njegov grijeh je bio neoprostiv, ali je znao da nikada neće zaboraviti osjećaj dok je ležala u njegovom zagrljaju. Ta će ga uspomena na nju progoniti do kraja života.

Sada će je povrijediti jer će je morati suočiti sa stvarnošću. Spojile su ih okolnosti, ali u drugom vremenu i na drugom mjestu, ona nikada ne bi izabrala njega. Kad se vrati u vanjski svijet, shvatit će to.

On je bio potpuna suprotnost njenom pokojnom mužu. Parker je bio sanjar. Douglas je bio realist i, donedavno, razuman čovjek.

Djetetov plač ga je prenuo iz tih sumornih misli. Promijenio je Parkerovu pelenu, a onda mu objašnjavao svoju muku dok ga je ljuljao. Dijete se nakon nekoliko minuta smirilo i pogledalo Douglasa znatiželjnim i inteligentnim pogledom. Bar ga je on tako protumačio. Osjećao je kao da će uskoro izgubiti vlastitog sina. Od trenutka kad je Parker došao na svijet, Douglas ga je volio kao da je njegov pravi otac.

Dijete je zaspalo. Douglas ga je poljubio u čelo, šapnuo mu da ga voli i stavio ga natrag u krevet.

Nježno je probudio Isabel. Stavila mu je ruke oko vrata i pokušala ga povući na krevet kraj sebe. Poljubio joj je obrvu, inzistirao da otvori oči i obećao joj da će spavati čim se vrati iz svog noćnog pohoda.

"Moraš li baš svake noći provjeravati Boyleove ljude?"

"Da."

Bila je preumorna da bi se s njim svađala. Otpratila ga je do vrata da zaključa lokot kad on izađe.

"Koliko te dugo neće biti?"

"Kao i obično", odgovorio je. "Malo ću prisluškiivati njihov razgovor, a onda ću se vratiti."

"Još nisu rekli ništa važno", podsjetila ga je.

"Ipak ću provjeriti."

Zijevnula je, uvjerala ga da će ostati budna i poljubila ga.

"Budi oprezan."

Bilo je teško odoljeti zovu njenog mekog tijela. Sat vremena kasnije je bio sretan što je ipak otišao jer su tog dana Boyleovi ljudi bili pričljivi. Kao i obično, bili su pijani. Večeras je tema njihovog razgovora bila drukčija jer ovaj put nisu psovali Boylea što im je naredio da budu vani cijelu noć. Meta njihovog ogorčenja je ovoga puta bila Isabel. Njihova je ljutnja bila u potpunosti usmjerena na nju. Da nije tako tvrdoglava, shvatila bi kako je Boyle bogat i moćan i učinila bi što joj je naredio. Njihov šef je htio da padne na koljena i da ga preklinje da je oženi, a jednoglasno mišljenje njegovih ljudi je bilo da je to samo pitanje vremena.

Douglas je sve te pritužbe čuo i prije, ali nikada još nisu bili toliko pakosni. Tada je jedan od njih predložio da se slože sa Spearovim planom, provale u Isabelin dom i odvedu je na Boyleov ranč.

"Spear želi zadiviti šefa, a to će i uspjeti ako strpa tu ženu u njegov krevet. Misli da će mu Boyle za to dati veliku nagradu, a ako se svi slože s planom, obećao je podijeliti novac s nama."

Dvojica su bila odlučno protiv tog plana. Jedan je uporno ponavljao činjenicu da nisu bili plaćeni ni za prošli mjesec jer je Boyle htio da pričekaju dok se ne vrati iz Dakote. Douglasu je uskoro postalo jasno da su se Speara bojali čak i oni koji su bili protiv plana. Bit će samo pitanje vremena kad će popustiti.

Kad je čuo što su govorili o Isabel, Douglas je pobjesnio, a bijes je uspio suzbiti samo pomišlju da su Isabel i Parker na prvom mjestu. Kad budu na sigurnom, doći će red na Boylea i njegove ljude.

Bože, kako se Douglas veselio tom obračunu.

Vrijeme je isteklo. Douglas je odlučio da će poslati po braću i krenuo do doktorove kuće. Kao što je i očekivao, Simpson se svađao s njim, ali Douglas nije htio poslušati ni riječi.

"Boyle se možda neće vratiti još barem dva tjedna, a to dijete treba još vremena prije nego što ga izneseš u divljinu. Prerkrhak je da ga ikamo vodiš."

"Znate li što će se dogoditi ako Spear dođe do ranča? Ubit ću ga, a onda će Boyle dotrčati s bar dvadesetoricom ljudi. Parker neće imati nikakve šanse ako izbije rat. Znate da sam u pravu. Pošaljite prokleti brzjav sutra."

"Bog ti pomogao, sinko."

Douglas je oduvijek bio imun na krivnju i tome se opet priklonio kad je sljedećeg jutra razgovarao s Isabel. Koračao je gore-dolje ispred kamina dok mu se nije pridružila. U rukama je držala košaru s priborom za šivanje i žurno ju je odložila na stol da ga može zagrliti. Rekao joj je da sjedne i još uvijek nije imao pojma što će joj reći dok ga nije pogledala. "Što nije u redu?" "Mi nismo u redu." Oči su joj se raširile u nevjerici. "Ne." "Da", ustrajao je. "Nisam te trebao jučer odvesti u krevet i želim da pokušas shvatiti. Iskoristio sam te, a to nije bilo u redu. Zaboga, nemoj odmahivati glavom. Znaš da sam u pravu. Mogla si zatrudnjeti, Isabel. To se više ne smije dogoditi." Bila je zaprepaštena njegovim okrutnim riječima i ljutnjom u njegovom glasu. "Ne želim razumjeti", povikala je. "Zašto mi to govoriš? Zar ne znaš koliko me to boli?" "Molim te, nemoj još više otežavati stvari. Mogao bih ti dati stotinu razloga zašto to nije bilo u redu." "Daj mi jedan razlog koji ima smisla." "Osjećala si obvezu prema meni." "Naravno da jesam, ali nisam zato vodila ljubav s tobom. Nemoj to raditi. Ono što se između nas dogodilo nije bilo pogrešno...bilo je lijepo...i toplo...i..."

Nije mogla nastaviti. Na oči su joj navrle suze i okrenula se. Jesu li mu njihovi zajednički sati tako malo značili? Ne, nije mogla u to povjerovati. Nije mogla. "Kad se vratiš u vanjski svijet, ovo iskustvo..." "Iskustvo?" šapnula je. "Za miloga Boga, hoćeš li na trenutak prestati biti tako praktičan i poslušati svoje srce?"

"Prestati biti praktičan? Dovraga, ženo, da sam bio praktičan, odavno bih vas odavde izvukao i ne bih te dodirnuo."

"Ne bih otišla. Bilo bi to preopasno za mog sina. Bilo je pametno što smo ostali, a sinoć sam te željela isto koliko si i ti želio mene."

Potrčala je prema njemu i pokušala ga zagrliti. Odmaknuo se i odmahnuo glavom.

"Hoćeš li pokušati razumjeti? Spojile su nas okolnosti koje nismo mogli kontrolirati. Bila si očajna i toliko zahvalna za moju pomoć da si pobrkala zahvalnost s ljubavlju. To je loša osnova za trajnu vezu, a s vremenom ćeš shvatiti da sam u pravu. Moraš otići dalje sa svojim sinom, Isabel. Tako mora biti."

"Bez tebe?"

"Da."

Za njega je razgovor bio gotov, a ona je bila previše povrijeđena da ga pokuša uvjeriti da se predomisli. Krenula je u spavaću sobu, moleći se da će on krenuti za njom i reći joj nešto što će joj dati nade za zajedničku budućnost.

Nije rekao ni riječi. Okrenula se prema njemu da ga zadnji put pokuša uvjeriti, ali riječi su joj zapele u grlu. Pogled na "j"ga joj je slamao srce kao i njegove grube riječi. Stajao je ispred kamina pognute glave, a ruke je naslonio na policu. Izraz njegovog lica je otkrivao unutarnju patnju.

Izgledao je kao da ga je shrvala bol. Je li joj upravo rekao zbogom?

"Douglase, je li ti bitno što te volim?"

Odgovorila joj je njegova šutnja.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Isabel i Douglas su se sljedeća dva dana izbjegavali što je to više bilo moguće. Bila je izgubljena u mislima o svojoj budućnosti bez njega i očajnički je pokušavala prihvatiti njegovu odluku da napusti nju i Parkera. S druge strane, on je razmišljao o praktičnijim stvarima - kako da ostanu živi dok stigne pomoć.

Nije joj ispričao za plan o kojem su raspravljali Boyleovi ljudi, a nije joj rekao ni za telegram koji je poslao svojoj braći, ali to nije značilo da nije pokušao. Svaki put kad bi naćeo tu temu bi se okrenula, izašla iz sobe i otišla k sinu. Svakog si je dana zadavao dovoljno posla da radi do večeri, a onda bi odjahao u brda i provjeravao Boyleove ljude.

Ona je pekla kolaće. Do rane večeri drugog dana, na stolu su bile dvije torte i četiri pite. Još uvijek je pekla kad se on spremio za odlazak.

"Hoćeš li prestati valjati to tijesto dovoljno dugo da me poslušáš?"

"Naravno."

Shvatio je da bi previše tražio od nje kad bi je zamolio da ga pogleda. Znao je koliko ju je povrijedio i pitao se ima li ona pojma koliko mu otežava situaciju. Nije ju to pitao jer nije htio ulaziti u nove rasprave. Ubilo bi ga da opet zaplaće. Odlučio se, i bio je uvjeren da je njegova odluka ispravna. S vremenom, kad budu udaljeni jedno od drugog, shvatit de.

"Ako ne budeš previše umorna dok se vratim, mislim da bi bila dobra ideja da spakiraš nekoliko stvari koje deš uzeti kad budemo odlazili." "Nisam previše umorna." "Zaključaj vrata za mnom." "Nitko nede doći provjeriti kudu jer pada kiša." "Ipak cu provjeriti." "Volim te, Douglase." Izlanula je to prije nego što se uspjela zaustaviti. "Pokušavam razumjeti zašto..." Prekinuo ju je.

"Previše si uzrujana da bi pričala o tome. Kad ćeš postati..."

"Praktičnija?"

"Da."

Jedva se suzdržala da ga ne pogodi tijestom. Spustila je zdjelu na stol pokušavajući se kontrolirati i otpratila ga do vrata. Prićekala je da ju poljubi za rastanak, iako je dobro znala da on to neće učiniti. Ćim je zaključala vrata, briznula je u plać. Ljubav ne bi trebala boljeti, zar ne? Kako će ga uvjeriti da je ono što su imali bilo stvarno? Zašto je on to odbacivao? Znala je da je voli i da svim srcem vjeruje da se ponio nećasno i da ju je iskoristio. Bio je u krivu, ali je istovremeno bio i ponosan i tvrdoglav i nije znala kako bi ga uvjerala. Hoće li se s vremenom urazumiti ili će nastaviti misliti da je postupio ispravno kad je otišao?

Molim te, Bože, nemoj da ostavi mene i Parkera. Pomozi mu da shvati da nam je suđeno da budemo zajedno.

Pomisao na budućnost bez Douglasa je bila nepodnošljiva, a nakon nekoliko trenutaka od jecanja nije mogla doći do daha. Nije ćula dolazak Boyleovih ljudi sve dok njihovi konji nisu dojurili u njeno dvorište. Istog trenutka su se zaćuli pucnji i kuća je bila izrešetana mecima. Muškarci su kružili oko njenog doma, izvikivali zlokobne prijetnje i uvrede i nastavljali pucati.

Dragi Bože, dijete...morala je stići do djeteta i zaštititi ga. Panićno je potrćala do njega.

Zadihano je podigla sina u narućje. Sagnula se tako da ga je štitilo njeno tijelo i skutrila se kraj unutrašnjeg zida. Zalutali metak će prvo morati proći kroz nju da dopre do njega.

Buka je bila zaglušujuća. Meci su se odbijali od zidova, muškarci su vikali, Parker je plakao, a sve o ćemu je mogla razmišljati je bilo kamo da sakrije svog sina. Nije bilo vremena da tješić Parkera. Morao je biti na sigurnom.

NA SIGURNOM... dragi Bože, pomozi mi da ga zaštitim... pomozi mi...

Ormar. Da, ormar je bio kraj unutrašnjeg zida. Isabel je potrćala do ormara, otvorila vrata, kleknula i panićno odgurnula cipele koje su joj se našle na putu.

"Tiho sad, tiho sad", šapnula je, skinula svoj debeli ogrtač s vješalice i prostrla ga na drveno dno ormara. Tamo je plegla Parkera, skočila na noge i zatvorila vrata, ostavivši ih samo malo pritvorenima da unutra može ulaziti zrak. Od trenutka kad je bio ispaljen prvi metak je prošlo manje od minute, ali njen je mozak vrištao neka se požuri, požuri, požuri. Potrčala je u sobu, ugasila svjetlo i napela pušku. Polako se šuljala prema zavjesama da može pogledati van.

Prednji se prozor odjednom rasprsnuo u tisuću komadića. Po sobi se rasulo staklo dok su novi meci probijali zidove i pod. Svijećnjak na polici je poskočio, razbio se na tepihu i otkotrljao se u vatru.

A onda je nastala tišina, a to je bilo još užasnije od buke. Jesu li završili s igrom ili su punili oružje? Ako su bili pijani, brzo će im dosaditi i otići će.

Molim te, Bože. Molim te, Bože. Učini da odu.

Približila se rupi koja je nekad bila njen prozor. Vrhom puške je zadigla zavjesu i pogledala u noć. Vani je bilo mračno kao u rogu. U daljini je puknuo grom, a kiša joj je počela prskati lice i vrat. Zadržavala je dah da bi mogla čuti svaki šum i čekala je da neki od njih naiđe.

Odjednom je nebo rasvijetlila munja i jasno je vidjela svu šestoricu. Poredali su se ispred njenih vrata i bili su manje od dvadeset stopa udaljeni od njenog sina.

U sivom, isprekidanom svjetlu je ugledala Spearovo lice. Koža mu je imala sablasan odsjaj, a oči, o Bože, oči su mu bile crvene poput očiju demona. Skutrla se uza zid i duboko udahнула da ne bi zavrištala. Njega će prvog ubiti. Njegov glas je presjekao tišinu poput biča.

"Sjećaš me se, kujo? Zovem se Spear, i sad sam ja glavni. Dosta mi je čekanja. Čuješ li me? Brojit ću do deset, a ako ne želiš da te ozlijedim, izaći ćeš prije nego što završim s brojenjem."

Glas mu je bio hladan, inatljiv i pun mržnje. Nije zvučao pijano, a to ga je činilo još opasnijim. Njegove postupke nije vodio alkohol, već zlo.

"Jedan... dva... tri..."

"Čekaj, Speare", viknuo je netko drugi. "Čuje li se to neko dijete?"

"Prokletstvo", netko je viknuo, "rodila je."

Douglas je brzo zašao iza ugla staje i prikrao se Spearu iza leđa. Bio je tako bijesan da si je morao ponavljati da ne srlja.

"Jedan od nas bi trebao ući unutra i uzeti dijete. Onda će nas i ona slijediti", predložio je muškarac kraj Speara, nervozno se nasmijavši. "Idi ti, Speare. Ja neću ulaziti unutra i boriti se s tom divljom mačkom. Ti to učini."

"Ja idem po oboje", rekao je njegov prijatelj. "Ja se ne bojim."

Njegovo hvalisanje je popratio vrisak.

"Nešto me ugrizlo", povikao je. "Nešto me ugrizlo za nogu."

"Zašto plačeš, Bentone? Danas vani nema zmija. Samo se bojiš, to je sve."

Spear je sjahao.

"Ušutite, obojica, da mogu čuti ženu."

"Misliš da će te pozvati unutra?" rekao je jedan od muškaraca nacerivši se.

Benton je okrenuo konja i krenuo u brda. Douglas je čuo kako jeca. Upitao se koliko će dugo pijanoj budali trebati dok shvati da mu je u bedro zaboden nož.

Spear je stajao kraj svoga konja, očito pokušavajući odlučiti hoće li ući u kuću ili ne.

Douglas se iskreno nadao da će pokušati. Nije mu namjeravao dati priliku ni da dođe blizu vrata, a ako je to značilo da će ga morati ubiti, ne bi se dvoumio. Taj gad je terorizirao nevinu majku, gotovo uništio njen dom, a sada je htio odvući sa sobom nju i njeno dijete. Sama pomisao da bi Spear mogao taknuti Isabel ili Parkera je u Douglasu izazivala divlji bijes.

Kreni, Spear. Kreni.

Spear je izvukao pištolj, a to je bila fatalna pogreška. Krenuo je prema kući kad ga je Douglas s tla pogodio u desnu nogu.

Dovraga, kako je to bio dobar osjećaj.

Spear nije dijelio njegovo mišljenje. Kriknuo je i pao na koljena. Istog je trenutka teturajući ustao, okrenuo se i podignuo pištolj s namjerom da zapuca. Douglas ga je odozdo pogodio u drugu nogu. Spear je pao i zaronio licem u blato.

"Želi li još netko šepati do kraja života?"

Bijes u Douglasovom glasu i Spearovi krikovi su bili dovoljni da uvjere druge da odustanu. Spear se bacakao u blatu poput svinje koja se hladi. Vikao je svojim ljudima neka ubiju Douglasa, a onda se okrenuo na bok, podignuo glavu i nanišanio Douglasa. Douglas ga je upucao u sredinu čela. Jedan od njegovih prijatelja je posegnuo za pištoljem, ali ruka mu nije stigla ni do opasača. Douglasov sljedeći metak se zario duboko u njegovo rame. Jauknuo je i posrnuo.

"Bacite oružje na zemlju", naredio je Douglas.

Pričekao je da ga poslušaju pa je dozvao Isabel.

"Sve je gotovo. Jeste li ti i dijete dobro?"

Čuo je strah u njenom glasu kad mu je odgovorila:

"Da, da...dobro smo."

Nekoliko sekundi kasnije je dvorište osvjetljavala svjetlost kerozinske svjetiljke.

"Naši prijatelji nas čekaju u planinama", pohvalio se jedan od zarobljenika. "Ako imate imalo pameti, otići ćete prije nego što stignu ovamo i ubiju vas."

"Pretpostavljam daje sam", šapnuo je njegov prijatelj.

"Pretpostavi ponovno, budalo."

Glas je bio Coleov. Douglas je bio tako sretan što ga čuje da se počeo smijati. Nije se morao okrenuti; znao je da iza njega stoje njegova braća. Nije čuo kad su se približili i bio bi razočaran da jest jer bi svaki šum značio da su se ulijenili. Lijenost je na zapadu mogla ubiti čovjeka.

"Zašto vam je toliko dugo trebalo?"

"Morao sam skupiti ostale prije nego što krenemo", odgovorio je Adam.

"Hoćeš li ubiti ove? Mogao bi, kad već imaš izvučen pištolj."

"Neće ih ubiti, Cole."

"Drago mi je što si uspio doći, Harrisone", rekao je Douglas.

"Trebali biste nas pustiti. Benton je umakao i upozorit će ostale."

"Bože, kako su glupi", rekao je Adam.

"Pretpostavljam da je Benton onaj s nožem u bedru", rekao je Harrison. "Travis je pošao za njim. Pretpostavio je da ćeš nož htjeti natrag."

Douglas je dobacio pištolj Coleu.

"Sveži ih u staji."

Vrata kuće su se odjednom bučno otvorila i Isabel je istrčala van noseći pušku. Douglas je istupio na svjetlo. Uzeo joj je pušku da ne bi slučajno ubila nekoga od njegove braće. Znao je da ih je primijetila jer je zastala i zagledala se iza njegovog ramena, a onda se okrenula prema Boyleovim plaćenicima.

"Gdje je?" upitala je, a glas joj je podrhtavao od bijesa.

"Tko?" upitao je Douglas.

"Spear. Jesi li ga ubio? Nije važno. Nije me briga je li mrtav ili nije. Upucat ću ga svejedno."

Douglas joj nije htio vratiti pušku. Uvjerio se da je zakočena i dobacio je Adamu.

"Ne želiš nikoga ubiti."

"Želim. Želim ih ubiti sve."

Zgrabila je njegovu košulju i čvrsto je stisla.

"Ubit ću nekoga, Douglase. Probudili su...moje dijete...i..."

Nije mogla nastaviti. Grozota onoga što je prošla ju je pogodila svom snagom. Klonula je na njega i počela jecati.

GIGA

"Otiíci émo odavde, Douglase. Neú ti se više opirati. Otiíci émo...otiíci émo."

DVANAESTO POGLAVLJE

Simpsonova kuhinja je bila puna Clayborneovih. Trudy Simpson je upravo kuhala novi lonac kave za svoje poštovane goste. Bila je presretna što sjede za njenim stolom i namjeravala im je pripremiti pravu gozbu da iskaže svoju zahvalnost. Braća su u Sweet Creek stigla da pomognu Isabel, a to ih je činilo posebnima.

Pričali su šapćući da ne bi probudili Parkera. Mirno je spavao na Coleovom ramenu. Doktor im se pridružio nekoliko minuta kasnije. Pred Douglasa je spustio velik svežanj požutjelih papira svezanih ružičastom vrpcom.

"Uzeo sam ih od Isabel. Prošlo je jedan ujutro, a našao sam ju kako se bavi ovim papirima kad je već trebala spavati. Hoćeš li ih pregledati umjesto nje? Među tim papirima bi trebao biti i dokument o vlasništvu za tu beskorisnu zemlju, a kad ga nađeš, mislim da bismo ga trebali spaliti."

"Kako joj je, doktore?" upitala je Trudy.

"Potresena je, ali je u dobrom stanju. Ne moraš se brinuti za našu djevojku."

"Čudo je da je dječčaćić preživio", primijetila je. Stavila je šunku na stol i posegnula za pogačicama. "Tako je malen. Mislim da nikada nisam vidjela sitniju bebū."

Doktor je ugurao stolicu između Harrisona i Adama i sjeo.

"Nije tako malen kao što sam mislio, ali morat će još neko vrijeme mirovati dok se ne udeblja. Shvaćaš li o čemu pričam, Douglase? Isabel i njen sin moraju ostati ovdje. Pošto si nam ih ti doveo, htio bih znati što namjeravaš učiniti kad nam nevolja pokuca na vrata."

"Mislite na Boylea i njegove plaćenike?" upitao je Harrison.

Douglas je već ispričao braći sve što je znao o Boyleu, a kad je završio s detaljima, svi su željno iščekivali susret s čovjekom koji je sam samcat terorizirao čitav grad. Cole je bio najznatijeljniji. On je bio i najodlučniji u namjeri da prekine vladavinu tog tiranina.

"Pobrinut ću se za to da se borba održi izvan grada", rekao je Douglas.

"Kako ćeš to učiniti?" upitao je doktor Simpson.

"Gospođo Simpson, hoćete li, molim Vas, prestati buljiti u mene? Postajem nervozan."

Trudy se nasmijala.

"Ne mogu si pomoći. Izgledaš baš onako kako sam zamišljala šerifa Ryana. Imaš istu boju očiju i kose, a i krupan si, kao što je navodno i on."

"Ali Vi nikada niste vidjeli Ryana, zar ne, gospođo?" upitao je Cole, vidljivo razdražen.

"To nije bitno. Propovjednik nam gaje dobro opisao, a gotovo na svakoj misi nam je pričao priče o Ryanovoj hrabrosti."

"Ne bi li trebao pričati o Svetom pismu ili Bibliji? Zašto bi pričao o Ryanu?" upitao je Adam.

"Da nam podari nadu", odgovorila je Trudy. Oči su joj se ovlažile od nakupljenih emocija.

"Svima nam je potrebna nada.

A kad je Cole upao u moju kuhinju, odmah sam pomislila da je Ryan. Zato sam ga zgrabila i poljubila."

"Gospođo, ja ne upadam. Ja hodam. I ne volim kad me uspoređujete s Danielom Ryanom", rekao je Cole.

"Zašto ne? Zaboga, pa taj čovjek je legenda. Sve one priče koje smo o njemu čuli..."

"Oprostite, gospođo, ali mislim da nije dobra ideja da Coleu pričate te priče. Šerif mu se ne sviđa. Zapravo, uopće ga ne voli", rekao je Adam.

Trudy je bila zaprepaštena.

"O, ne, to ne može biti. Njega svi vole."

Douglas nije obraćao pažnju na razgovor. Zurio je u svežanj papira koji je Parker Grant ostavio svojoj ženi. Nije ih htio pregledavati jer bi se razljutio svaki put kad bi pomislio na pokojnika. Parker je Isabel priuštio teškoće kakve nijedna žena ne bi smjela podnositi.

Odgurnuo je papire prema Adamu.

"Ti ih pregledaj. Izvuci važne dokumente."

Adam je odmah gurnuo papire prema Harrisonu.

"Ti si odvjetnik. Ti ih pregledaj."

"Zašto ih se mora pregledati baš sada?" upitao je Harrison.

"Isabel želi naći potvrdu za kupnju arapskih konja. Namjerava nešto učiniti s tim papirima, ali ne želi mi se povjeriti. Zna biti tvrdoglava, a znate kakve su žene kad..."

"Doktore, pazite što pričate", podsjetila ga je Trudy.

Frknula je nosom. Njen je muž brzo promijenio temu da izbjegne svađu.

"Što ste učinili s tim konjima?" upitao je.

"Travis je nešto smislio. Ostavili smo ih njemu", objasnio je Adam. "To su zbilja lijepi konji", dodao je, kimnuvši s odobravanjem.

Harrison je bio nagnut nad dokumentima. Douglas je doktoru objašnjavao što će morati promijeniti u svojim navikama dok se ne riješe Boylea.

"Morat ćete ostati ovdje dok se to ne riješi", rekao je.

"A što će se dogoditi ako se u međuvremenu netko razboli? Morat ću otići gdje me budu trebali", proturječio mu je doktor.

"Onda će dvojica moje braće ići s Vama. Cole, ostani u gradu s Adamom i pazite da se nitko ne približi kući."

"To znači da ćemo morati ubiti nekoliko Boyleovih ljudi", rekao je Cole.

"Onda ćete to i učiniti."

"Tko je Patrick O'Donnell?" upitao je Harrison.

Pitanje je potpuno preusmjerilo doktorovu pažnju.

"Zašto bi me, zaboga, pitao za ludog Irca Paddyja? Jesi li ga poznavao?"

"Ne, nisam, ali među ovim papirima je njegova potpisana oporuka i potvrda o vlasništvu za zemlju. Pitao sam se..."

Simpson je prekinuo Harrisona.

"Sinko, morat ću ti ispričati istu priču koju sam ispričao i Douglasu, o tome kako se Irac Paddy ipak zadnji smijao."

Douglas je uzeo oporuku i potvrdu o vlasništvu da ih prouči dok je doktor ponavljao bizarnu priču o ludom starom Iracu. Braća su bila fascinirana pričom. Douglas je bio fasciniran dokumentima koje je držao u ruci. Ponovno je čitao opis imanja. Parker Grant je bio nasljednik Patricka O'Donnella, ali Douglas tu činjenicu nije mogao prihvatiti sve dok nije pročitao dokument po treći put. Simpson je upravo dovršio svoju priču kad se Douglas počeo smijati. Pokušao je objasniti zašto se tako zabavlja, ali svaki put kad bi otvorio usta, nadvladao bi ga novi napadaj smijeha.

"Sinko, još ću pomisliti da si lud kao i taj stari Irac. Što te tako nasmijalo?"

Douglas mu je pružio papire. Trenutak kasnije, i doktor Simpson se previjao od smijeha.

"Dobri Bože, ipak ima pravde na ovom svijetu", rekao je i obrisao suze.

"Što vas je spopalo?" upitala je Trudy.

Cole je ustao i počeo koračati po kuhinji noseći Parkera. Buka ga je probudila.

"Stišajte se", prasnuo je. "Smetate Parkeru."

Adam je ustao i uzeo dijete k sebi.

"Dovoljno si ga dugo držao. Sad sam ja na redu."

"Paddy nije bio lud, Trudy. Zapravo, bio je vrlo pametan."

"Pametan je bio i Parker Grant", priznao je Douglas.

Nagnuo se i odmahnuo glavom.

"Paddy je uložio molbu za tu zemlju dugo prije nego što je Boyle naišao i ovdje se nastanio."

Doktor je onda nastavio s pričom.

"Boyle se nikada nije obazirao na zakon. Uzimao je ono što je htio. Još uvijek to čini", dodao je.

"Bio je tu jako kratko kad je odlučio izgraditi ogromnu kuću na najvišem brdu izvan grada. Svi su mislili daje pomalo čudno što je Paddy tamo išao svakoga dana, bila kiša ili sunce, da gleda kako radovi napreduju. Trebalo je više od godine da se radovi završe, gotovo dvije. O, da, toliko. Kuća je imala tri kata i bila je luksuzno namještena. Luster u blagovaonici je stigao iz Pariza. O, da, bila je to prava palača i Boyle se s njom namjeravao hvaliti."

"Gdje je nabavio novac za gradnju tako ogromne kuće?" upitao je Adam.

Iznajmio je većinu zemlje stranim stočarima koji su ušli u posao sa stokom zato što je tako profitabilan. Stoku su dovodili iz Texasa na pašu u Montanu. Tijekom godina je skupio ogromno bogatstvo ubirući svoju najamninu."

"Samo što to nije bila njegova najamnina. Bila je Paddyjeva. Paddy je bio vlasnik zemlje na kojoj je Boyle sagradio svoju kuću", objasnio je Douglas.

Zacijelo je on to rekao Boyleu one noći kad je bila zabava, zato što su tada počela neprijateljstva. Ne mogu više ni nabrojiti koliko sam puta krpao Paddyja."

"Zašto Boyle nije jednostavno ubio Paddyja?" upitao je Cole.

"Paddy je zacijelo otišao do odvjetnika i sastavio oporuku. Bio je dovoljno pametan da ne izaziva Boylea bez ikakve zakonske zaštite, a kad se sjetim koliko se taj ljudi Irac volio zabavljati, pretpostavljam da je odbio reći Boyleu tko će naslijediti njegovu zemlju kad umre. Sigurno mu nije htio reći gdje je oporuka. Paddy je zaista bio lukav."

"I tko je naslijedio?" upitao je Adam.

"Ne znam komu je namjeravao ostaviti sve kad je prvi put sastavio oporuku, ali iz ovoga možete vidjeti da je promijenio oporuku kad je upoznao Parkera i Isabel. Sve je ostavio njima, vjerojatno zato što su bili tako ljubazni prema njemu."

"Onda Isabel posjeduje Boyleovu kuću i zemlju?" upitao je Travis.

"Da", odgovorio je doktor.

"Novac koji je Boyle skupio od najamnine također pripada njoj", upao je Harrison.

Douglas je kimnuo glavom.

"Možda je Paddy prije smrti rekao Boyleu tko će naslijediti zemlju ili je to Parker rekao Boyleu kad je Paddy umro. U svakom slučaju, to je bila greška. Tko god da je to učinio je trebao upotrijebiti zakon i uložiti tužbu."

"Boyle se ne bi obazirao na zakon", rekao je Simpson.

Harrison se nije složio.

"Dobar odvjetnik bi rekao sucu da zaplijeni bankovne račune. Boyle bi morao poći na sud i pobijediti prije no što bi se opet morao dočepati novca. Naravno, izgubio bi, a siromasi ne mogu unajmiti revolveraše da za njih obavljaju prljavi posao."

Odjednom su braća Clayborne ustala. Douglas i Cole su istovremeno potegli pištolje i krenuli prema stražnjim vratima. Adam je nestao u hodniku s Parkerom, dok je Harrison stajao ispred Trudy Simpson s pištoljem u ruci. Svi su čekali u tišini. Trudy je poskočila kad se izvana začuo tihi zvižduk. Trenutak kasnije, u kuću je ušao Travis, izgledajući umorno, ali zadovoljno. Pljesnuo je Douglasa po ramenu dok je prolazio kraj njega, pozdravio gospođu Simpson dotaknuvši šešir, a onda ga je skinuo i sjeo za stol. Svi su se upoznali, a Trudy se potrudila da se novi gost u njenoj kući osjeća dobrodošao.

"Jesi li gladan, mladiću? Pripremit ću ti nešto za jesti."

"Nemojte se mučiti, gospođo."

Trudy je već krenula po zdjelu. Doktor je dao Travisu šalicu kave i sjeo za stol.

"Sinko, jest ćeš, pomiri se s tim. Kad moja Trudy izvadi tavu, ne možeš je razuvjeriti."

"Dobro, jest ću."

"Jesi li mi donio nož?" upitao je Douglas.

"Jesam. Svezao sam Bentona za stup u staji tako da izludi ostale svojim plakanjem. Nikada nisam vidio da muškarac tako zavija. To je zbilja bilo odvratno."

Cole se nasmijao.

"Čuli smo te dok si dolazio prema kući, Travise. Postaješ nemaran."

"I htio sam da me čujete."

Adam se vratio u kuhinju s djetetom.

"Parker je gladan", izjavio je.

Douglas je odmah ustao, primio bebu u naručje i krenuo prema stepenicama.

Trudy je potrčala za njim.

"Čekaj, Douglase. Ne možeš tek tako upasti u Isabelinu sobu. Ne bi bilo dolično."

"Trudy, on je porodio to dijete", doviknuo je njen muž.

"Mislim da nije važno ako ju sad vidi u spavaćici. Živio je pod njenim krovom više od dva mjeseca."

"To je bilo onda, a ovo je sada", rekla je Trudy. "Douglase, ti si morao poroditi to dijete jer u tom trenutku nije bilo nikoga drugoga. Ali se sada moraš ponašati dolično. Ja ću odnijeti dijete gore."

Obrisala je ruke o pregaču, a onda uzela dijete od Douglasa. Nije joj proturječio jer je znao da će za Isabel vjerojatno biti bolje da ga više ne vidi. Povrijedio ju je kad ju je prisilio da se suoči sa stvarnošću. S vremenom će ona shvatiti da ju je iskoristio i svesrdno se nadao da ga onda neće zamrziti. Naslonio se na zid, prekrizio ruke na prsima i zagledao se u daljinu dok je pokušavao zamisliti kakav će biti njegov život bez Isabel i Parkera. Harrison ga je prenuo iz tmurnih misli.

"Ti si porodio dijete?"

"Da."

"Sjedni i reci mi kako je to bilo."

"Zašto?" upitao je Adam.

"Želim biti spreman za rođenje mog sina ili kćeri. Malo sam nervozan. Ne volim misliti da će moju ženu boljeti."

Douglas je bio zahvalan što su promijenili temu. Privukao je stolicu Harrisonovoj.

"Ti si nervozan? Mislio sam da tebe nikad ništa ne pogađa."

Harrison je slegnuo ramenima.

"Ispričaj mi kako je bilo", ponovio je.

Douglas je odlučio da će biti potpuno iskren. Nagnuo se i šapnuo: "Čisti pakao."

"Što je rekao?" upitao je Cole.

"Rekao je da je čisti pakao", ponovio je Adam. "Prestani se šaliti, Douglase. Harrison dobiva sijede."

Braća su to smatrala urnebesno smiješnim. Douglas je pomislio da njegov opis dobro odražava to iskustvo, ali kad je bolje razmislio, shvatio je da je pakleno bilo samo kratko vrijeme.

"Nije bilo tako loše", rekao je. Na početku sam bio uplašen, a onda sam bio prezauzet da razmišljam o svemu što bi moglo krenuti krivo. Isabel je sve sama obavila, a kad sam prvi put primio Parkera..."

Braća su čekala da završi rečenicu. Douglas je odmahnuo glavom. Nije htio dijeliti tu uspomenu. Pripadala je njemu i Isabel, a to je bilo sve što će moći uzeti sa sobom kad napusti Sweet Creek.

"Bilo je prilično čudesno, Harrisone", priznao je. "Prestani se brinuti. Osim toga, ti nećeš morati ništa raditi. Mama Rose će joj pomoći pri porodu."

"Namjeravam biti sa svojom ženom kada do toga dođe."

Trudy se vratila u kuhinju s loncem kave, a onda im je ponovno napunila šalice.

"Hvala", rekao je Cole, "znaš što ne razumijem?"

"Što?" upitao je Adam.

"Ljude u Sweet Creeku", rekao je Cole. "Kako se svi mogu pokoravati jednom čovjeku?"

"Jednom čovjeku s dvadesetak plaćenika koji rade za njega", rekao je doktor.

"U Sweet Creeku nema kukavica, ali većina ljudi su rančeri. Nitko od njih se ne bi mogao obraniti u borbi zato što nemaju iskustva. Samo pitaj jasnog Wendella Bordera."

"Što mu se dogodilo?" upitao je Adam.

"Wendell je izlazio iz crkve sa ženom i svoje dvije djevojčice kad su ga zgrabili. Prisilili su ga da klekne pred Samom Boyleom. Wendell nije htio moliti za milost, a onda im je Boyle naredio da mu slome obje ruke. Ljudi su to pokušali spriječiti, ali su plaćenici izvukli pištolje i zaprijetili da će ubiti svakoga tko im se nađe na putu. Obitelj jasnoga Wendella je sve to morala gledati. To je zaista bio tužan prizor."

"Da li sada razumiješ zašto sam bila tako sretna kad sam mislila da si ti šerif Ryan, Cole?" upitala je Trudy. "Činilo se kao da si ti odgovor na naše molitve."

Travisove su se oči raširile.

"Kladim se da si bio lud za tim da te miješaju s Ryanom", rekao je.

"Svi u gradu će učiniti istu grešku kao i ja", ustrajala je Trudy.

Ta nevinna primjedba je dala Douglasu ideju za plan. Doktor Simpson je upravo namjeravao otići na spavanje kad se Douglas okrenuo prema njemu.

"Doktore, postoji li u Sweet Creeku zatvor?" upitao je Douglas.

"Da. Na suprotnom je kraju grada, blizu staje. Nitko nije bio unutra otkad je stari šerif vratio značku i napustio grad. Zašto te zanima zatvor?"

"Zatrebat će Coleu", odgovorio je. "Mislim da ne želite čuti više detalja, gospodine. Mogli biste upasti u nevolje sa zakonom."

"Onda dobro", složio se doktor. "Hajde Trudy, oni sada trebaju malo privatnosti. Imam osjećaj da će sutra biti težak dan za sve nas. Moramo se naspavati dok još možemo."

Douglas je pričekao da stari par ode na gornji kat, a onda je rekao braći što želi učiniti.

"Gospoda Simpson mi je rekla da su se svi u gradu molili da Daniel Ryan dođe i da ih spasi."

"I?" upitao je Cole.

Douglas se nacerio.

"Sutra će njihove molitve biti uslišane."

Daniel Ryan, ili, bolje rečeno, Cole Clayborne koji se pretvarao daje Daniel Ryan je u petak ujutro projahao glavnom ulicom u Sweet Creeku u točno deset sati. Otišao je ravno u telegrafski ured gdje je navodno prislonio pištolj na čelo Jaspera Coopera da pridobije njegovu suradnju i pošalje brzopjav Samuelu Boyleu u kojem ga obavještava da su njegovi računi zaplijenjeni.

U isto vrijeme, Harrison je ušao u banku i službenicima pokazao dokument koji je određivao da se sav novac na Boyleovom računu prebaci u Liddyville, gdje će i ostati dok sud ne utvrdi kome će novac pripasti. Sudac je potpisao dokument, ali nitko od službenika nije mogao pročitati potpis. Ispostavilo se da direktor banke nije bio jedan od Boyleovih pristaša. Nije jako detaljno pregledavao papire i nije oklijevao da prebaci novac u Liddyville. On se također smijao i činilo se kao da uživa. Dvojica blagajnika su ispisala veliku tabelu koju su pričvrstili na stup ispred banke, a na kojoj je pisalo da Boyle više nema novaca.

Ta se glasina proširila poput besplatnog viskija, a u roku od dva sata, barem petnaest od dvadeset pet plaćenika su napustili grad i otišli u nepoznatom pravcu. Njihova je odanost nestala s novcem. One koji su odlučili čekati da Boyle riješi situaciju su uhitili šerif Ryan i njegova dva zamjenika i zatvorili ih. Ništa što su Clayborneovi činili nije bilo legalno, a tu je činjenicu Harrison mnogo puta istaknuo. Cole je mogao dobiti dvadeset godina prisilnog rada zbog toga što se izdavao za šerifa, a Harrison bi dijelio ćeliju s njim jer je falsificirao dokumente.

Cole se nije zabrinjavao zbog posljedica. Svesrdno se nadao da će Ryan čuti da ga netko imitira i da će ga doći potražiti. Tada će Cole napokon vratiti kompas koji je šerif uzeo mami Rose.

Douglas je krenuo za Boyleom. Nije dopustio nijednom od braće da ide s njim i odbio je objasniti što točno namjerava učiniti. Zamolio je doktora Simpsona da kaže Wendellu Borderu da slijedeće nedjelje dovede svoju obitelj u crkvu i da izađe iz crkve točno u jedanaest sati. Tamo će ga čekati iznenađenje. Tog dana je crkva bila sasvim popunjena. Velečasni Thomas Stevenson je bio oduševljen što je crkva popunjena i odlučio je to iskoristiti. Odbacio je propovijed koju je pripremio i umjesto toga govorio o paklenoj vatri. Vikao je, bjesnio i prijetio. Svakoga tko nije redovno dolazio u crkvu je čekala vječnost u kojoj će gorjeti u paklu. Velečasni se zanio, vičući i lupajući šakama po propovjedaonici dok svi prisutni nisu osjetili krivnju. U njihova srca je usadio božji strah. Upravo je htio vrisnuti riječ "prokletstvo", kad je Wendell Border ustao sa svojom obitelji.

Propovjednik je zastao usred riječi, "Je li već vrijeme, Wendelle?"

"Bliži se jedanaest sati", doviknuo je Wendell.

Gomila je napeto čekala da Wendell izađe iz klupe i krene van. Njegova žena ga je držala ispod ruke hodajući kraj njega, a njihove dvije djevojčice su hodale iza njih. Nitko od građana nije ni u najluđim snovima mogao pretpostaviti što će se dogoditi.

Sam Boyle je koračao niz ulicu prema crkvi. Douglas je hodao iza njega i tjerao ga naprijed gurajući ga puškom u leđa. Ljudi su se počeli smijati. Boyle sada nije izgledao tako opasno. Na sebi je imao samo prljavo donje rublje. Hodao je bos, pognute glave, a iako je smijeh zaglušivao sve ostale zvukove, svi su vidjeli da Boyle plače.

Ne, sada nikome nije izgledao kao prijetnja, čak ni djeci. Napasnik je napokon bio poražen, a na njegovom je mjestu ostala samo kukavica.

Doktor Simpson je kasnije rekao Isabel da je Douglas našao nešto bolje od smrti da kazni Boylea. Iskoristio je njegov ponos da ga uništi.

Boyle je plakao cijelim putem do stepenica, a onda je kleknuo pred Wendella i preklinjao ga za oprost. Wendell nije bio raspoložen da mu udovolji i tvrdoglavo je šutio. Građani Sweet Creeka koji su se pridržavali zakona su otjerali Boylea iz grada.

Nitko nije očekivao da će se vratiti, ali ako bi mu to slučajno palo na pamet, opet bi mu odmjerili pravdu. Privid njegove moći se činio nepobjedivim onima koje je terorizirao, ali su sada građani uvidjeli kakav je on zapravo i prestali su ga se bojati.

Radnik u staji Peter Collins je iskoračio naprijed i ponudio svoje usluge kao mjesni šerif. Cole, koji se još uvijek izdavao za Daniela Ryana, je iskoristio tu priliku i dopustio mu da položi zakletvu.

Clayborneovi su nekoliko sati kasnije napustili grad. Douglas je za sobom ostavio svoje srce.

TRINAESTO POGLAVLJE

Nije bilo lako nastaviti s životom. Douglas si je po cijeli dan nalazio posla, tako da ne bi imao vremena misliti o Isabel. Posao se širio, ljudi su čak iz New Yorka dolazili u Blue Belle da pogledaju veličanstvene konje koje su posjedovala braća Clayborne.

Douglas je proširio poslovanje kupivši još zemlje koja se nastavljala na ranč. Divlji konji koje su uhvatili Adam i Cole su pasli na njihovim pašnjacima i tamo su ih trenirali prije nego što bi ih ponudili na prodaju. Staja u Blue Belleu je bila nadograđena, kao i još jedna staja koju je Douglas kupio u blizini Hammonda.

Radio je od zore do mraka, ali vrijeme, udaljenost i teški rad nisu ublažili bol koju je osjećao svaki put kad bi pomislio na Isabel. Uporno je sam sebi ponavljao da je učinio pravu stvar. Zašto ga je onda to tako boljelo?

Njegova su mu se braća sklanjala s puta što su više mogla. Adam ga je nazvao "medvjedom", a svi su se slagali da je taj naziv dobro odražavao Douglasovo sadašnje ponašanje. Otresao se na svih, osim na mamu Rose i sestru, rijetko se smijao i tvrdoglavo je odbijao ikome povjeriti što ga muči.

Njegova su braca to već bila shvatila jer su upoznali Isabel Grant, a nakon pet minuta što su proveli u istoj prostoriji s njom i Douglasom, postalo im je jasno da se njihov brat zaljubio u tu lijepu ženu. Lijepo se izražavala, bila je draga i očito mnogo inteligentnija od Douglasa. Nije pokušavala sakriti što osjeća za njihovog brata, a zato im se još više sviđjela. S druge strane, Douglas se ponašao tvrdoglavo poput magarca. Ako su *oz*znali d a j e on volio Isabel, smatrali su d a j e i *on* to morao znati i pitali su se kad će doći pameti i nešto napokon poduzeti u vezi s tim.

Cole je predvidio da će mu za to trebati tri mjeseca i kladio se u to za pet dolara. Travis se kladio da će mu trebati samo dva mjeseca i povisio ulog na deset dolara. Adam je smatrao da je odvratno što se njegova braća klade oko Douglasove nesreće. On je smatrao da će njegovom bratu trebati četiri mjeseca da krene za Isabel i sustigao je Travisa s ulogom od dvadeset dolara.

Douglas nije znao za okladu. Otkako je napustio Sweet Creek, prošlo je šest tjedana, a nije prošao nijedan dan, a da nije mislio na Isabel i Parkera. Nije znao koliko će dugo izdržati prije nego što popusti i vrati joj se. Upravo je napuštao Hammond s namjerom da ode na aukciju u River's Bend kad je primio telegram od Adama u kojem je pisalo neka se vrati kući.

Douglas je pretpostavio da je njegova sestra prerano rodila. Mary Rose je zamolila svu braću da joj obećaju da će biti uz nju dok bude rađala svoje prvo dijete. Nije ih trebala zbog utjehe, već zato što je bila zabrinuta za svog muža. Njena su braća trebala smirivati Harrisona.

Stigao je na Rosehill oko tri sata popodne. Sunce mu je udaralo u ramena, nije se obrijao dva dana, a sve o čemu je mogao razmišljati je bilo hladno piće i vruća kupka. Dok je prilazio imanju, primijetio je Pegaza. Arapski pastuh se propinjao u koralu.

Douglas je zaškiljio prema suncu i ugledao Adama i Colea koji su sjedili u hladu na trijemu, nogu podignutih na ogradu. Usporio je dok je prolazio kraj koralu. Kad je sjahao, otvorila su se vrata staje i Travis je izveo Minervu.

"Nije li lijepa?" doviknuo je Travis.

Douglas nije mogao vjerovati. Glas mu je bio promukao kad je doviknuo: "Kako su dospjeli ovdje?"

Travis je slegnuo ramenima.

"Morat ćeš to pitati Adama", rekao je. "On vjerojatno zna."

Douglas je krenuo prema kući. Prije nego što je dospio išta pitati, Adam mu je dodao hladno pivo.

"Izgledaš iscrpljeno", primijetio je.

"Mislim da izgleda pomalo bolesno", rekao je Cole.

"Kako su dospjeli ovamo?" upitao je Douglas.

"Kako je tko dospio ovamo?" upitao je Adam.

"Arapski konji", promrmljao je.

"Vjerojatno hodajući", rekao je Cole.

"A možda su i galopirali", rekao je Adam bratu.

Pogledali su se i nasmijali, a onda nastavili još malo mučiti brata. Douglas se naslonio na stup i zagledao u hodnik. Adam je osjetio krivnju zbog agonije koju je vidio u njegovim očima.

"Moža bismo mu trebali reći, Cole."

"Mislim da bi trebao još malo patiti. Zadnjih mjesec i pol je s njim bilo nemoguće živjeti.

Osim toga, izgubio sam okladu, ili ću je izgubiti čim je vidi."

"Znači da je ovdje?"

"Bila je ovdje", rekao je Adam.

"Gdje je sad?"

"Ne moraš vikati na nas. Čujemo te sasvim dobro", rekao je Adam.

"Isabel Grant je proturječna žena", primijetio je Cole. "Izgleda tako slatko i nevino, ali ima i tamniju stranu, a zato sam joj tako i naklonjen. Moraš shvatiti u što se upuštaš prije nego što je kreneš tražiti."

"O čemu to pričaš? Isabel nema tamne strane. Do vraga, savršena je. Dobra je i draga i..."

"Velikodušna?" upitao je Adam.

"Da, velikodušna."

"Slažem se s tobom", rekao je Adam. "Ali slažem se i s Coleom. Ta žena doista ima tamnu stranu. Htjela je da dobiješ ta dva konja jer si joj toliko pomogao, a zato je vrlo velikodušna. Ne misliš li i ti tako, Cole?"

"Naravno", rekao je njegov brat. "Ali ipak je došla ovamo da ga ubije", podsjetio je brata.

"Činila se prilično odlučna. Možda joj i nisam trebao napuniti pušku, Adame."

"Ne, mislim da nisi trebao."

"Je li još uvijek ovdje?"

Douglas je već krenuo prema vratima kad je Adam odgovorio: "Da, ovdje je."

"Ako te ubije, mi dobivamo konje", doviknuo je Cole. "Isabel nam je to obećala."

Douglas je već ušao unutra. Potražio ju je na katu, pogledao u salon, knjižnicu, blagovaonicu, a onda je ušao u kuhinju. Mama Rose je stajala kod štednjaka. Kad je ušao u n u t r a , okrenula se, a tek je onda primijetio da u naručju drži Parkera. Ukočio se na mjestu i zagledao u dijete.

"Nije li to najslađi dečko kojeg si ikad vidio, Douglase? Pogledaj, cijelo se vrijeme smiješi.

Samo ga pogledaj. I sad se smije."

Douglas je ispružio ruku da dotakne dijete. Vršcima prstiju mu je dodirnuo glavu. Parker ga je pogledao i nasmiješio se.

"Gdje mu je majka?" upitao je, a glas mu je bio nabijen emocijama.

"Krenula je prema staji", rekla je mama Rose. "Da sam na tvom mjestu, bila bih oprezna.

Ljuta je na tebe."

Douglas se odjednom nasmiješio. "Čuo sam."

Izašao je kroz stražnja vrata, krenuo iza ugla kuće i potrčao prema staji. Cole je zazviždao i dozvao ga. Okrenuo se i ugledao Isabel. Stajala je na vrhu stepenica i gledala ga.

Odjednom je zaboravio hodati. Nije mogao vjerovati da je ovdje. Izgledala je ljuta poput ose, ali nesumnjivo je bila najljepša žena koju je ikada vidio... ili volio.

Dovraga s ponosom. Bio u pravu ili u krivu, nikada je neće pustiti da ode. Krenuo je prema njoj. Podigla je rub suknje i krenula niz stepenice, ali ju je Cole zaustavio.

"Nemoj zaboraviti pušku, Isabel."

"O, da, hvala ti što si me podsjetio, Cole."

Uzela je oružje, okrenula se i nastavila hodati. Stala je na otprilike petnaest stopa od Douglasa i podigla ruku.

"Ostani tamo gdje jesi, Douglase Clayborne. Moram ti nešto reći, a ti ćeš me saslušati."

"Nedostajala si mi, Isabel."

Odmahnula je glavom.

"Mislim da ti uopće nisam nedostajala. Čekala sam i čekala, ali nisi došao po mene, a bila sam tako sigurna da hoćeš. Povrijedio si me, Douglase. Morala sam doći ovamo i reći ti kako si bio okrutan kad si me ostavio. Sve što si mi rekao prije nego što si otišao...sjećaš se? Ja se sjećam svake riječi. Rekao si mi da se moram vratiti u vanjski svijet i da ću te s vremenom zaboraviti. Pa, pogriješio si. Nikada te neću zaboraviti. Hoćeš li ti zaboraviti mene?"

"Ne, Isabel, nikada te ne bih mogao zaboraviti. Namjeravao sam..."

Nije mu dopustila da završi.

"Nikada mi nisi rekao da me voliš, ali znam da je tako. Rekla sam ti što osjećam. Sjećaš se? Voljela sam te onda, volim te sada i voljet ću te do smrti. Eto, morala sam ti i to reći. Nadam se da si nesretan kao i ja, ti tvrdoglavi, glupi magarče."

Zakoračio je prema njoj. Odmaknula se i opet podigla ruku.

"Ostani tamo i pusti me da završim. Tek sam počela. Ovo sam dugo držala u sebi, a sad ćeš me čuti. Kako mi se usuđuješ reći da sam ti otvorila ruke i srce zato što sam prema tebi osjećala obvezu? Bila sam bijesna što si u to uopće mogao povjerovati, ali, s druge strane, što sam više o tome razmišljala, sve sam više shvaćala koliko si imao pravo."

Njeno priznanje ga je zateklo. "Ne, nisam imao pravo."

"Jesi", odgovorila je. "Osjećala sam obvezu prema tebi i zacijelo sam zato spavala s tobom."

Ljubav nije imala ništa s tim."

"Isabel, ne misliš valjda..."

"Hoćeš li me prestati prekidati? Moram ovo završiti. Kad si otišao, imala sam dovoljno vremena za razmišljanje i shvatila sam da imam obvezu i prema dragom doktoru Simpsonu. Zato sam i s njim spavala. Trudy to nije smetalo. Onda sam shvatila da osjećam obvezu i prema Wendellu Borderu. Napokon, on mi je pokušao dovesti pomoć. Nije smiješno, Douglase, prestani se ceriti."

"Jesi li spavala i s Wendellom?"

"Jesam", rekla je. "Njegova je žena bila puna razumijevanja. Arapski konji su tvoji. Ne smiju biti razdvojeni, a Parker ti je prodao Pegaza. Osim toga, nemam ih gdje držati."

"Posjeduješ pola Montane", podsjetio ju je.

"Ne, sirotište posjeduje pola Montane. Sestre bi se s djecom trebale ovih dana useliti u Paddyjevu veliku kuću. Imat će dovoljne prihode od najamnine za pašnjake. Sestre su mi obećale da će svoj novi dom nazvati Paddyjevim imenom. Htjele su ga nazvati po sv. Patricku, ali na kraju je ispalo po mome."

"Sve si im dala? A što je s tvojim sinom? Kako ćeš..."

"Mom sinu i meni će biti sasvim dobro. Predavat ću u školi i zarađivat ću dovoljno da nas mogu uzdržavati."

"Isabel, zaista te moram poljubiti."

"Ne", rekla je. "Nisam završila sa svojim obvezama. Shvatila sam da dugujem i tvojoj braći. Ako se sjećaš, bili su od velike pomoći, pa ću spavati i sa svakim od njih. To je pošteno. Kad završim, izaći ću van i upucati te zato što si tako tvrdoglav."

Spustila je pušku i pokušala otići.

"Cole? Bi li mi mogao pokloniti nekoliko minuta svog vremena?" viknula je.

Douglas se smijao kad ju je uhvatio za ruku i privukao sebi.

"Volim te, Isabel. Volio sam te onda, volim te sada i voljet ću te do smrti. Mi smo kao tvoji arapski konji, dušo. Ne smijemo biti razdvojeni. Bio sam tako proketo nesretan bez tebe i Parkera. Ne želim preboljeti ljubav prema tebi, a jedini čovjek prema kojemu ćeš ikada osjećati obvezu sam ja. Šećeru, nemoj plakati. Došao bih po tebe. Nisam se više mogao suzdržavati. Izluđivalo me je što sam tako daleko od tebe i Parkera."

"Ovoga puta ja tebe ostavljam."

Zagrlio ju je, nagnuo se prema njoj i poljubio je.

"Ne, ne ideš nikamo. Mi pripadamo jedno drugom, sada i zauvijek."

Zagrlila ga je i dopustila mu da je opet poljubi.

"Hoćeš li onda prestati s glupostima?"

Opet se nasmijao. "Hoću", odgovorio je.

"Ipak se vraćam u Sweet Creek, a za tebe bi bilo bolje da me pratiš. Ako to ne učiniš, neka ti Bog pomogne. Udvarat ćeš mi i voditi me na čajanke i ples. Ne zanima me želiš li to ili ne."

"Imam mnogo bolju ideju. Udaj se za mene, šećeru."